РЕЙЧЪЛ КЕЙН
Балът на глупците
Вампирите от Морганвил
КНИГА ЧЕТВЪРТА
СВЕТОВЕН БЕСТСЕЛЪР
ИЗДАТЕЛСТВО ИВИС

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Морганвил е чудесно място за живеене, но по-добре не излизайте навън след спускането на нощта…

На пръв поглед в Морганвил хора и вампири съжителстват относително спокойно. Но Клеър Денвърс знае, че всъщност изобщо не е така. Особено след пристигането на господин Бишъп — древен вампир, който ни най-малко не се интересува от хармонията между видовете. Това, което той иска, е невъобразимо зловещо и само Клеър осъзнава, че организираният от него бал в действителност е изкусно заложен капан за всички живи и неживи обитатели на Морганвил.

> "Динамична поредица, в която зад всеки тъмен ъгъл изскача изненада."
>
> *Дарк Ривюс*

- Рейчъл Кейн
  -
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
  - 7
  - 8
  - 9
  - 10
  - 11
  - 12
  - 13
- notes
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4

Рейчъл Кейн
Балът на глупците
(книга 4 от "Вампирите от Морганвил")

Тази книга нямаше да я има, ако не бяха Сондра Лемън, Джоузефин Корстен и моите приятели от „LSG Sky Chefs“.

Благодаря също и на Лусийн Дайвър и Ан Бонър, без които… е, вие си знаете!

1

Клеър трудно можеше да си представи, че денят й — дори за стандартите на Морганвил — може да стане по-кофти… когато вампирите, които я държаха за заложница, поискаха закуска.

— Закуска? — машинално повтори Клеър. Надникна през прозореца на дневната, само за да се увери, че навън все още е тъмно. През цялото време мракът навън се сгъстяваше все повече.

Тримата вампири не откъсваха погледи от нея. И без това се притесняваше предостатъчно от вниманието на онези двамата, които всъщност бе зърнала съвсем бегло — мъж и жена, зловещо красиви, — но когато студените очи на стария господин Бишъп се вторачиха в нея, й се прииска да се свре в някой ъгъл, свита на кълбо. Цели пет секунди издържа на втренчения му поглед, след което сведе очи надолу. Почти усети, че той се усмихва.

— Закуската — заговори той меко, — е това, което се яде сутрин. Но вампирските утрини не започват с изгрева на слънцето. Обичам яйца на закуска.

— Бъркани или на очи? — попита Клеър, като се опитваше да не звучи така нервно, както се чувстваше. Дано не ги иска на очи. Нямам представа как се приготвят яйца на очи. Не проумявам дори защо въобще ги споменах. Дано не ги иска на очи…

— Бъркани — реши той и Клеър въздъхна облекчено.

Господин Бишъп се бе настанил в удобното кресло в дневната, в което обикновено сядаше Майкъл, докато свиреше на китарата си. Но за разлика от Майкъл, господин Бишъп създаваше впечатлението, че е седнал на някакъв трон. Отчасти се дължеше на това, че всички останали бяха прави — Клеър, заедно с гаджето й Шейн, загрижено надвесен над нея; Ева и Майкъл, хванати за ръце, отдръпнали се леко встрани. Клеър си позволи да погледне крадешком Майкъл. Той изглеждаше… сдържан. Разбира се, че бе ядосан, но поне се владееше добре.

Клеър повече се страхуваше за Шейн. За него отдавна се знаеше, че действа, без да се замисля, особено когато са заплашени най-близките му приятели. Стисна го за ръката, а той я стрелна набързо, с мрачен, неразгадаем поглед.

Не, за него изобщо не бе спокойна.

Сепна я резкият тон на господин Бишъп.

— Съобщи ли на Амели, че съм пристигнал, момиче?

Това бе първата заповед на Бишъп — да уведомят дъщеря му, че е дошъл в града. Дъщеря му?

Трудно бе да си представи, че Амели, водач на вампирите в Морганвил, у която нямаше нищо човешко, има семейство, дори и

толкова страховито като този господин Бишъп. Лед и кристал, това беше Амели.

Той все още чакаше отговор. Клеър припряно заговори:

— Обадих й се, но се включи гласовата й поща. — Опита се тонът й да не прозвучи сякаш се оправдава.

Бишъп сърдито свъси вежди.

— Предполагам това означава, че си оставила съобщение. — Клеър кимна безмълвно. Той забарабани нервно и нетърпеливо с пръсти по страничната облегалка на креслото. — Много добре. Докато я чакаме, ще закусим. Яйца, бъркани, както казах. Също и бекон и кафе…

— … и бисквити — изрече провлачено жената, облегнала се на страничната облегалка на креслото му. — Обичам бисквити. И мед.

Господин Бишъп я изгледа снизходително, както човек би погледнал домашния си любимец. Очите й блестяха като ледени късове и тя се движеше толкова плавно и безшумно, че не бе възможно да е обикновено човешко същество. Но не криеше вампирската си същност, както се опитваха да правят някои от вампирите в Морганвил.

Жената продължаваше да се усмихва, без да откъсва тъмните си очи от Шейн. На Клеър никак не й харесваше как го гледаше. Изражението й бе… алчно. Вампирката притежаваше глас, чийто тембър се провлачваше бавно като гъст и лепкав сироп, нещо като южняшки акцент, но не съвсем.

— Бисквити — съгласи се господин Бишъп, като леко се подсмихна. — И ще те помоля за още нещо, дете, да приготвиш и сос „грейви“[1]. — Усмивката му се стопи, когато се извърна към четиримата, застанали пред него. — А сега се залавяйте за работа. Веднага.

Шейн сграбчи ръката на Клеър и я повлече към кухнята. Но колкото и да бързаше, Майкъл беше там пръв, бутайки Ева през вратата.

— Хей! — извика Ева сърдито. — Нали вървя!

— Колкото по-бързо, толкова по-добре — подкани я Майкъл. Лицето му, обикновено напомнящо на ангелско, сега изглеждаше изострено и напрегнато. Захлопна вратата, когато всички се озоваха вътре в безопасност. — Добре. Нямаме голям избор. Да направим точно това, което той ни поръча и да се надяваме, че Амели ще оправи всичко, когато дойде тук.

— Аз пък си мислех, че напоследък се изживяваш в ролята на Големия Лош Кръвопиец — промърмори Шейн. — Та това е твоята къща. Не можеш ли просто да ги изхвърлиш навън? — Въпросът бе съвсем уместен, а и Шейн се постара да не прозвучи

предизвикателно. Или поне донякъде. Когато влезе в кухнята, Клеър потръпна от студ. Стори й се, че цялата къща все повече изстиваше.

— Сложно е — зае се да обяснява Майкъл. Затърси кафе в кухненските шкафове. — Да, това е нашата къща. — На Клеър й направи впечатление, че натърти на думата нашата. — Но ако откажа гостоприемство на Бишъп, мога да ти гарантирам, че ще ни срита задниците.

Шейн се облегна на печката и скръсти ръце.

— Просто си помислих, че щом сме на твой терен, би трябвало да си по-силен от тях…

— Би трябвало, но не съм. — Майкъл изсипа една лъжица кафе в кафеварката. — Но точно сега не се дръж като задник… точно сега нямаме време за това.

— Не се опитвам да се правя на задник, пич. — Клеър бе готова да се закълне, че в момента той наистина го мислеше. Майкъл също го разбираше и хвърли извинителен поглед към Шейн. — Само се опитвам да си обясня доколко надълбоко сме се накиснали в бозата. Не че те обвинявам, човече. — Поколеба се за миг, преди да продължи: — Как мислиш, имаш ли шанс?

— С всеки друг вампир щях да знам срещу какво съм изправен. Кой е по-силен, кой е по-слаб, дали ще мога да победя в пряк сблъсък, ако се стигне до това. — Майкъл наля вода в кафеварката и я включи, за да се свари кафето. — Но с тези тук знам, че нямам никакъв шибан шанс. Дори само срещу един от тях, да не говорим за тримата, дори и цялата къща да ме подкрепя. Те са опасни, човече. Истински злодеи. Само Амели или Оливър могат да се справят с тях.

— Значи яко сме загазили — заключи Шейн. — Добре е да го знаем.

Ева го избута от пътя си и започна да вади с трясък тигани и тенджери от кухненските шкафове.

— След като няма да се бием, по-добре да приготвим закуската — каза тя. — Клеър, заеми се с яйцата, след като набързо ни произведе в готвачи.

— По-добре това, отколкото ние да сме закуската — изтъкна Шейн, а Ева изсумтя.

— Ти — каза му тя и забучи пръст в средата на износената му тениска. — Ти, господинчо, ще приготвиш соса „грейви“.

— Май си просиш да ни убият, така ли?

— Млъкни. Аз ще се заема с бисквитите и бекона. Майкъл. — Тя се извърна и го изгледа с големите си тъмни очи, силно подчертани с черен молив. — Кафето. И мисля, че ти трябва да си нашето доверено лице тук. Съжалявам, но се налага.

— Като приключа, ще проверя какво правят оттатък — кимна той.

Поверяването на Майкъл на грижите за кафето и шпионирането не бе лишено от смисъл, но за останалите трима оставаше доста работа, а никой от тях нямаше опит като готвач. Клеър се мъчеше с бърканите яйца. Ева с трескав шепот прокле мазния бекон. Това, което сътворяваше Шейн, не приличаше особено на грейви сос.

— Мога ли да помогна?

Всички подскочиха, като чуха този глас, а Клеър се извъртя към кухненската врата.

— Мамо! — Знаеше, че прозвуча паникьосано. Защото наистина беше паникьосана. Въобще бе забравила за родителите си — те бяха дошли с господин Бишъп, а приятелите на Бишъп ги бяха настанили в салона в предната част на къщата, който рядко се използваше. В цялата тази зловеща поредица от събития господин Бишъп неизменно засенчваше всички останали.

Но сега на прага на кухнята се бе изправила нейната майка, плахо усмихната, и изглеждаше… уязвима. И изтощена.

— Госпожо Денвърс! — Ева скочи и се втурна към нея, за да я покани да седне край кухненската маса. — Не, не. Ние само… — приготвяме храната. Нали и вие още не сте яли? А господин Денвърс?

Майка й изглеждаше уморена. Личаха си всичките й четирийсет и две години, макар и да не ги признаваше. Около очите и устата имаше бръчици, които Клеър не помнеше. И това я разтревожи.

— Той е… — Майката на Клеър се намръщи, сетне притисна длан към челото си. — Ох, как ме боли главата. Съжалявам. Какво каза?

— Попитах за съпруга ви — повтори Ева. — Къде е той?

— Аз ще го потърся — заяви Майкъл тихо. Измъкна се от кухнята, грациозен и бърз като всеки вампир — но поне беше техният вампир. Ева настани майката на Клеър край масата, двете с Клеър си размениха безпомощни погледи и Ева забъбри нервно за дългото шофиране до Морганвил, за приятната изненада от преместването им в града и колко ще се радва Клеър, като бъде по-близо до тях и така нататък, и така нататък.

Клеър продължаваше да бърка сковано яйцата в тигана. Това не може да се случва. Родителите ми не може да са тук. Не точно сега. Не и с господин Бишъп. Това бе кошмар в пълния смисъл на думата.

— Мога да ви помогна в готвенето — обади се майка й и направи леко усилие да се надигне. Ева стрелна с поглед Клеър и

беззвучно я подкани: „Кажи нещо!“ Клеър преглътна студения пристъп на паника и се постара гласът й да прозвучи уверено.

— Не е необходимо, мамо — заговори тя. — Всичко е наред. Ще се справим. Виж, ще приготвим повече, в случай че двамата с татко сте гладни. Ти си стой тук и се отпусни.

Майка й, която обикновено беше примадона в кухнята и „големите“ й кулинарни постижения се свеждаха най-много до кипването на вода, сега изглеждаше облекчена.

— Добре, скъпа. Ще ми кажеш, ако мога да помогна с нещо.

Майкъл отвори вратата на кухнята и влезе забързано, заедно с бащата на Клеър. Ако майка й изглеждаше уморена, то баща й изглеждаше… отнесен. Озадачен. Намръщи се на Майкъл, сякаш се опитваше да си обясни какво точно се случва, но така и не може да го проумее.

— Какво става тук? — излая към Майкъл. — Какви са онези хора отвън?

— Роднини — обясни Майкъл. — Дошли са от Европа. Вижте, съжалявам. Зная, че искахте да прекарате известно време с Клеър, но може би сега е по-добре да се приберете у дома си, а ние ще…

Той замлъкна, сетне се обърна, защото някой се бе появил на прага на кухнята зад него.

— Никой никъде няма да ходи — заяви младежът, другият от придружителите на Бишъп. Усмихваше се. — Вие сте едно голямо и щастливо семейство, така ли е, Майкъл? Нали ти си Майкъл?

— Какво, вече на „ти“ ли ще си говорим? — Майкъл избута бащата на Клеър навътре в кухнята и затръшна вратата пред лицето на другия вампир.

— Добре. Трябва да ви изведа оттук — каза той на родителите на Клеър и отвори другата врата, водеща към задния двор. — Къде е колата ви? Отпред, на улицата ли?

Навън нощта изглеждаше черна и безлюдна. Дори луната не се виждаше. Бащата на Клеър отново погледна Майкъл смръщено, след което седна край кухненската маса, заедно с жена си.

— Затвори вратата, синко — подкани го той. — Никъде няма да ходим.

— Сър…

— Татко… — опита се и Клеър да го убеди.

— Не, скъпа, тук става нещо странно и аз няма да си тръгна. Не и докато не се уверя, че си добре. — Баща й отново изгледа Майкъл сърдито. — Какви точно са тези… твои роднини?

— Такива, от които всички странят — отвърна Майкъл. — Има ги във всяко семейство. Но те са тук само за малко. Скоро ще си тръгнат.

— Тогава ще останем, докато не си тръгнат — заяви бащата.

Клеър се опита да мисли само за бъркани яйца, които приготвяше. Но ръцете й трепереха.

— Хей — прошепна й Шейн, като се наведе към нея. — Всичко е наред. Всички ще бъдем добре. — Солидното му, вдъхващо спокойствие присъствие я стопляше, докато той бъркаше усилено това, което не бе възможно да е наистина грейви сос. Знаеше го, защото кулинарните умения на Шейн се свеждаха само до приготвянето на един вид чили. Но поне се стараеше, което беше ново и нетипично за него, и навярно доказваше колко насериозно възприема цялата ситуация.

— Зная — промълви Клеър и преглътна. Ръката на Шейн се притисна нежно към нейната. Тя не се съмняваше, че ако сега ръцете му не бяха заети, щяха да я обгърнат. — Майкъл няма да им позволи да ни наранят.

— Ама ти не го ли чу? — Ева се присъедини към тях край печката, като шепнеше тревожно. Намръщи се на цвърчащия бекон. — Той не може да ги спре. Най-много да пострада яко, ако се опита. Така че май трябва отново да се обадиш на Амели и да й кажеш да си домъкне тук всемогъщия задник.

— Да, страхотна идея, няма що! Да раздразним единствения вампир, който може да ни помогне. Виж какво, ако смятаха да ни убиват, не мисля, че първо щяха да поискат бъркани яйца — тросна се Шейн. — Да не говорим за бисквитите. Ако искаш бисквити, ясно е, че си дошъл като гост.

В думите му имаше смисъл. Обаче това не спря треперенето на ръцете на Клеър.

— Клеър, скъпа? — отново прозвуча гласът на майка й. Клеър подскочи и едва не изтърси върху печката шпатулата, пълна с яйца. — Онези хора какво правят тук всъщност?

— Господин Бишъп… хм, той чака дъщеря му да дойде да го вземе. — Не беше лъжа, въобще не беше.

Бащата на Клеър стана от масата и се приближи до кафеварката, която се бе напълнила и свистеше. Сипа кафе в две чаши и ги отнесе на масата.

— Пийни си малко кафе, Кейти. Изглеждаш уморена — добави той. В гласа му се прокрадна нежна нотка, което накара Клеър да го изгледа остро. Баща й не беше от най-емоционалните, но сега изглеждаше обезпокоен, разтревожен почти колкото майка й.

Баща й пресуши кафето си набързо, както се изпива чаша ледена вода в горещ летен следобед. Майка й унило си сипа сметана и захар, преди да отпие. Никой от тях повече не проговори.

Майкъл се изниза през кухненската врата, за да занесе кафе и

на вампирите. Като се върна, затвори вратата и за миг се облегна на нея. Изглеждаше мъртвешки блед, напрегнат, по-зле от последните месеци, откакто се превърна във вампир. Клеър се опита да си представи какво може да са му казали онези, за да изглежда така, но нищо не й хрумна. Трябва да е било нещо лошо. Не, нещо ужасно.

— Майкъл — заговори Ева напрегнато, като кимна към родителите на Клеър. — Още кафе?

Майкъл й кимна и се отдръпна от вратата, за да вземе кафеварката, но така и не стигна до кухненската маса. Вратата отново се отвори и вътре нахълта господин Бишъп заедно с антуража си. Високи и надменни като кралски особи от деветнайсети век, тримата вампири огледаха набързо кухнята. Другите двама бяха красиви, млади и плашещи, но командваше господин Бишъп — никой не се съмняваше в това. Когато погледът му падна върху нея, Клеър трепна и се извърна към цвърчащите яйца.

Вампирката пристъпи към печката и топна пръст в грейви соса, който Шейн разбъркваше, сетне поднесе бавно пръста към устните си и го облиза грижливо. През цялото това време не откъсваше поглед от Шейн. И Шейн не преставаше да я зяпа, внезапно осъзна Клеър, разтърсена от тази неприятна изненада. После безпомощно отвърна очи от тях.

— Време е да похапнем — каза Бишъп на Майкъл. — Майкъл, ще имаш удоволствието лично да ни сервираш. Ако обаче твоите приятелчета са решили да ме отровят, ще ти изкормя червата. И повярвай ми, ако реша, мога да накарам един вампир да страда дълго, много дълго.

Майкъл преглътна и кимна веднъж. Клеър хвърли неволен поглед към родителите си, които нямаше как да пропуснат тази заплаха.

И не я бяха пропуснали.

— Извинете? — обади се бащата на Клеър и понечи да се надигне от стола си. — Да не би да заплашвате тези деца?

Бишъп обърна пронизващо студените си очи към тях и Клеър с отчаяние се запита дали горещият тиган, още пълен догоре с бъркани яйца, може да послужи като надеждно оръжие срещу един вампир. Баща й замръзна, както се беше надигнал наполовина от стола.

Тя усети как през кухнята премина някаква вълна. Очите на родителите й добиха празен и отнесен израз. Баща й отново се отпусна уморено на стола си.

— Никакви въпроси повече — заповяда им Бишъп. — Уморих се от вашето бърборене.

Клеър усети как я връхлита безгранична черна ярост. Искаше да скочи върху този дъртак и да му издере очите. Единственото, което я възпираше през следващите две секунди, сторили й се тъй дълги, бе фактът, че ако се опита, всички щяха да загинат.

Дори и Майкъл.

— Още кафе? — Ева наруши неловката тишина с отчаяна, престорена бодрост в тона си. Грабна кафеварката от Майкъл и се наведе над чашите на майката и бащата на Клеър като тъмен, отмъстителен ангел на кофеина. Клеър се зачуди какво си мислят родителите й за Ева, с мъртвешки белия й грим, черното червило, наситената очна линия и щръкналата на всички посоки черна коса.

Но пък тя бе получила своята доза кафе и сега се усмихваше.

— Разбира се — каза майката на Клеър, като също се усмихна колебливо. — Благодаря ти, скъпа. И така… този мъж твой роднина ли е? — Тя изгледа набързо Бишъп, който тъкмо излизаше от кухнята и се насочваше към масата за хранене в дневната. Красивият млад вампир улови погледа на Клеър и й смигна, затова тя побърза да отклони очи отново към Ева и родителите си.

— Не — отрече Ева, с пресилено оживление, породено от страха. — Далечен роднина е на Майкъл. От Европа, нали се сещате. Сметана?

— Яйцата са готови — обяви Клеър и изключи газовия котлон. — Ева…

— Надявам се да имаме достатъчно чинии — прекъсна я Ева, този път с по-тревожен тон. — Господи, никога не съм очаквала, че ще го кажа, но имаме ли хубав порцеланов сервиз?

— Имаш предвид чинии, които да не са нащърбени? Да. Ето, там са. — Шейн посочи към шкафа, извисяващ се повече от метър над главата на Ева. Тя го изгледа ядосано. — Не ме гледай така, няма да се протягам дотам. Знаеш, че още съм ранен.

Наистина беше. Но при цялата тази бъркотия Клеър и за това бе забравила. Шейн вече беше много по-добре, но го бяха изписали от болницата съвсем скоро. Не беше минало достатъчно време, за да се излекува напълно от прободната рана в корема, която едва не го уби.

Това бе още една основателна причина да не усложняват ситуацията, освен ако не беше абсолютно наложително — без помощта на Шейн съпротивителните им възможности щяха да са още по-ограничени.

Ева се покатери на стола, стигна до високия шкаф, намери чиниите и ги подаде надолу на Клеър. След като ги пое от нея, Клеър зае мястото на Шейн край печката, за да разбърква

сгъстената на бучки смес, която трябваше да представлява грейви соса. По-скоро приличаше на повърнато от извънземно.

— Онова момиче — каза Клеър на Шейн.

— Какво момиче?

— Онова, знаеш кое. Онова отвън.

— Имаш предвид кръвопийцата? Да, и какво за нея?

— Тя те зяпа.

— Какво мога да кажа? Аз съм неустоимо чаровен.

— Шейн, това не е смешно. Просто… бъди по-внимателен.

— Винаги съм внимателен. — Което си беше абсолютна лъжа. Очите на Шейн се приковаха в нея и тя усети как тялото й така се сгорещи, че чак бузите й пламнаха. Той леко се усмихна. — Да не би да ревнуваш?

— Може би.

— Няма защо. Аз харесвам моите дами да имат пулс. — Улови ръката й и нежно притисна пръсти към китката й. — Да, ти имаш. И при това бие много бързо.

— Не се шегувам, Шейн.

— Нито пък аз. — Пристъпи по-близо към нея и двамата застанаха плътно един до друг. — Никакъв вампир не може да ни раздели. Вярваш ли ми?

Тя само кимна безмълвно. За нищо на света не можеше точно сега да се насили и да отрони дори дума. Очите му бяха тъмни, с наситено кафяв оттенък. И с тънък златист пръстен. Напоследък често бе надниквала в тях, но досега не бе обръщала внимание колко са красиви.

Вратата отново се отвори и Шейн се отдръпна от нея. Майкъл първо се извърна към тях, за да им поднесе мълчаливото си извинение, след което се обърна към родителите на Клеър.

— Господин Денвърс, госпожо Денвърс, господин Бишъп би искал да се присъедините към него за вечерята — каза той. — Но ако желаете да си отидете у дома…

Ако Майкъл се надяваше те да са променили намерението си, Клеър можеше да му обясни, че това нямаше да се случи. Докато смяташе, че става нещо странно, баща й нямаше да си тръгне. Както можеше да се очаква, той се изправи, с чашата с кафе в ръка.

— Бих хапнал нещо за закуска. Никога не съм опитвал бърканите яйца на Клеър. Идваш ли, Кейти?

Очевидно той още нищо не бе разбрал, отчаяно си помисли Клеър, но и тя беше същата, когато за пръв път дойде в Морганвил. Не беше забелязала знаците, които направо щяха да й избодат очите, нито бе взимала на сериозно директните инструкции. Може би бе наследила това качество от родителите

си, заедно с бялата кожа и леко къдравата коса. Бишъп можеше да им отнеме живота.

А пък те се страхуваха за нея.

Наблюдаваше как родителите й последваха Майкъл в другата стая, след което се зае да помага на Ева да разпредели яйцата, бекона и бисквитите по чиниите от хубавия сервиз. Но нищо не можеше да спаси грейви соса, станал на бучки. Пресипаха го в една купа, надявайки се да стане чудо, след което мълчаливо го отнесоха в кята за хранене, заемащ един от ъглите на дневната.

Клеър отново се удиви, както в най-шантавите времена, как се променяше мигновено настроението в къщата. Не само настроението на хората в нея, а и на самата къща. Точно сега излъчваше студ, мрак, някакво зловещо предчувствие. Почти враждебно. И като че ли цялата тази мрачна емоция бе свързана с новопристигналите вампири.

Къщата бе разтревожена, нащрек. Солидните викториански мебели й се струваха сякаш изгърбени и деформирани, и от тях не се излъчваше никаква приветливост, никаква топлина. Дори светлините изглеждаха мъждукащи и Клеър усещаше нещо, едва ли не нечие присъствие — така както понякога усещаше Майкъл, когато бе затворен в къщата като призрак. Кожата й настръхна.

Клеър остави яйцата и бекона на дървената маса и побърза да се оттегли. Никой не предложи на нея, на Ева и на Шейн да седнат на масата, въпреки че имаше празни столове. Двете с Ева се спогледаха и се върнаха обратно в кухнята, зарадвани да се измъкнат. Майкъл остана да се суети около масата и да разпределя храната по чиниите.

Сервираше им. Лицето му остана напрегнато и пребледняло, със студен страх в очите си. Господи, щом и Майкъл бе паникьосан, значи определено имаше основание за пълно шубелисване.

Веднага щом кухненската врата отново се затвори, Шейн улови Клеър и Ева за ръцете и ги повлече към най-тъмния ъгъл.

— Така — прошепна той. — Официално е, това става все по-откачено. Не го ли усещате?

— Да — въздъхна Ева. — Леле, мисля си, че ако къщата имаше зъби, вече щеше да хапе и дъвче. Трябва да признаете, че е готско.

— Това „готско“ няма да ни доведе доникъде. Какво ще кажеш, Клеър?

— Какво? — Тя го изгледа безизразно за няколко дълги секунди, преди да продължи: — О, съгласна съм. Да. Пак ще се обадя на Амели.

Извади мобилния телефон от джоба си. Беше нов и още с

доставката му в паметта му бяха записани няколко от най-важните телефонни номера. На първо място в списъка за бързо избиране фигурираше номера на мобилния на Амели, Основателя на Морганвил.

Водачката на вампирите. Както и шеф на Клеър. В Морганвил техническият термин беше покровител, но Клеър още от самото начало бе разбрала, че това е само по-благоприличен заместител на думата „собственик“.

Набра номера й и отново попадна на гласовата й поща. Клеър остави още едно забързано, почти отчаяно съобщение: „Елате в къщата, моля ви, нуждаем се от помощта ви“, след което прекъсна връзката. Погледна безмълвно Ева, която въздъхна и пое телефона, за да набере друг номер.

— Да, здравей — заговори тя, когато й вдигнаха. — Свържи ме с шефа. — Последва дълга пауза и лицето на Ева доби вид, сякаш се подготвяше за нещо много неприятно. — Оливър, обажда се Ева. Не си прави труда да ми съобщиш колко ти е приятно да ме чуеш, защото не е така. Говорим делово, затова си спести празните приказки. Изчакай малко.

Ева подаде телефона на Клеър. Намръщена, Клеър беззвучно я запита: „Сигурна ли си, че трябва аз да говоря?“ Вместо отговор Ева само изпъна палеца и кутрето си, за да имитира разговор по телефона.

Клеър взе неохотно телефона.

— Оливър? — попита. От другия край на линията се чу нисък, ленив смях.

— Добре — каза той. Собственикът на кафенето „Комън Граундс“ притежаваше топъл тембър на гласа. Благодарение на него, още при първата им среща, тя се подведе, че той е много добър. — С малката Клеър ли разговарям? Ева не поиска да го чуе, но на теб ще го кажа — хубаво е, че се обръщаш към мен в момент на нужда. Защото е момент на нужда, нали? А не желание за светско общуване?

— Тук се появи някой — заговори тя, колкото можеше по-тихо. — В къщата.

Топлината се изпари от тона на Оливър и тутакси се замени с остра раздразненост.

— Ако се е вмъкнал крадец или престъпник, обади се на полицията. Аз не съм ти охранител. Говорим за къщата на Майкъл. Той може да…

— Майкъл не може да направи нищо. Не мисля, че можем да повикаме полицаите. Този новодошъл ни се представи с името Бишъп. Иска да говори с Амели, но не успях да се свържа с нея…

— Стой по-далеч от него — прекъсна я Оливър остро. — Не

прави нищо. Не казвай нищо. Кажи същото и на приятелите си, особено на Майкъл, разбра ли? Това е нещо, което е отвъд вас. Ще намеря Амели. Правете всичко, което той ви нареди, каквото и да е то, докато пристигнем.

С тези думи Оливър прекъсна разговора. Клеър примигна, докато гледаше замлъкналия телефон. После се спогледа с приятелите си.

— Той ни посъветва да продължаваме все така — обясни им тя. — Да изпълняваме заповедите и да чакаме за помощ.

— Фантастичен съвет, няма що — нацупи се Шейн. — Напомни ми да си приготвя в шкафа под мивката, за да ми е винаги под ръка комплект за избиване на вампири за случаи като този.

— Ще се справим — окуражи ги Ева. — Клеър има гривна. — Сграбчи китката на Клеър и я вдигна, за да се види нежният блясък на специалната й гривна, върху която вместо името й бе гравиран символът на Амели. С тази гривна Клеър завинаги бе белязана като собственост, обрекла живота, тялото и душата си на вампир в замяна на закрила и грижи. Не искаше да го прави, но тогава това й се струваше единствения начин да осигури безопасността на приятелите си. Особено на Шейн, когото вампирите и без това вече гледаха с лошо око.

Тя знаеше, че гривната сама по себе си можеше да й донесе опасности, но поне задължаваше Амели (а може би и Оливър) да я пазят от останалите вампири.

На теория.

Клеър плъзна мобилния си телефон в джоба си. Шейн пое ръцете й в своите и леко ги погали по кокалчетата — нежен, утешаващ жест, който поне за миг я накара да се почувства малко по-сигурна.

— И с това ще се справим — увери я той. Но потрепна, като се опита да я целуне. Тя притисна леко ръката си към корема му.

— Още те боли — отбеляза.

— Само когато се навеждам. А ти откога си толкова ниска?

— Отпреди пет минути. — Тя завъртя очи в тон с шегата, но беше притеснена. Според правилата на Морганвил, той беше недосегаем за вампирите, докато се възстановяваше от раната си. Около китката му още бе обвита гривната от болницата — бяла, пластмасова, с гравиран върху нея голям червен кръст, като предупреждение за всеки новопоявил се кръвопиец, че Шейн не е за консумация.

Ако техните посетители спазваха правилата. Нищо не им гарантираше, че господин Бишъп ще ги спазва. Той не принадлежеше към вампирите от Морганвил. Той беше нещо

друго.

Нещо много по-лошо.

— Говоря сериозно, Шейн. Много ли си зле? — прошепна му тя, съвсем тихо, колкото само той да я чуе. Шейн разроши косата й и я целуна.

— Добре съм — успокои я. — Необходимо е нещо повече от джобно ножче, за да бъде победен един Колинс. Можеш да си сигурна в това.

Излишно бе да се споменава, че сега бяха изправени срещу нещо дяволски по-голямо и той го знаеше.

— Не върши глупости — предупреди го момичето. — Иначе ще те убия. Собственоръчно.

— Ей, каква си. Какво стана с безусловната и безгранична любов?

— Умори се да те посещава в болницата. — Тя издържа на втренчения му поглед. — Каквото и да си намислил да правиш, откажи се. Трябва да изчакаме. Длъжни сме.

— Да, всички вампири все това повтарят. Сигурно е истина. — Мразеше да го чува да изрича думата по този начин, с такава ненавист. Когато я казваше, тя винаги си мислеше за Майкъл, за това колко страда той заради омразата на Шейн. Майкъл не бе искал да става вампир и с все сили се опитваше да приеме съдбата си.

А Шейн с нищо не го облекчаваше.

— Виж. — Шейн обхвана лицето й с шепи и се вгледа напрегнато в очите й. — Какво ще кажеш двете с Ева да се махнете оттук? Те не ви следят. А аз ще ви прикривам.

— Не. Няма да изоставя родителите си. Няма да изоставя теб.

Не им остана време да продължат разговора, защото откъм дневната се разнесе силен трясък. Вратата на кухнята се отвори със замах и Майкъл се запрепъва през прага, стиснат за гърлото от красивия млад вампир, който беше пристигнал с Бишъп. Вампирът блъсна Майкъл в стената. Майкъл продължаваше да се съпротивлява, но май нямаше много шансове.

Другият вампир отвори уста и се озъби. Блеснаха големите му вампирски зъби, остри като кинжали.

Майкъл също се озъби и Клеър неволно се притисна уплашено до Шейн.

— Хей! Пусни го! — извика Шейн.

— Недей! — изкрещя Майкъл, но Шейн, разбира се, не го послуша, нито пък Клеър щеше да успее да го спре, макар да бе вкопчила ръка в неговата.

Това, което го спря, беше Ева, стиснала голям, страховит нож. Изгледа Шейн с бесен предупреждаващ поглед, а после се завъртя

и насочи ножа срещу вампира, притиснал Майкъл до стената.

— Ей, ти! Пусни го!

— Не и докато не се извини — отвърна вампирът и потвърди намерението си, като пак блъсна Майкъл в стената, толкова силно, че всичко стъклено в кухнята се разтресе. Не… не ги разтресе само ударът, а някаква приглушена вибрация, идваща от самото помещение. От стените, от тавана… от цялата къща. Отекна като предупредително ръмжене.

— По-добре го пусни — обади се Клеър. — Не усещаш ли какво става?

Вампирът я изгледа намръщено. Красивите му зелени очи се присвиха, а зениците му се разшириха.

— Какво правите?

— Нищо — отвърна Ева и го посочи с ножа. — Ти го правиш. На къщата не ѝ харесва да се държиш грубо с Майкъл. А сега се дръпни от него, преди да се случи нещо лошо.

Той мислеше, че блъфират — Клеър го виждаше в очите му — но в същото време не желаеше да насилва късмета си. Пусна Майкъл, а устните му се извиха презрително.

— Махни това, глупачке — каза той на Ева и преди някой от тях да успее дори да мигне, вампирът изби ножа от ръката ѝ, — изби го толкова силно, че прелетя през кухнята и се заби в стената. Ева сви ръката си и я притисна към гърдите си, докато пристъпваше по-далеч от него.

— Извини се. Поискай ми прошка, задето ме заплаши — нареди ѝ той.

— Ухапи ме! — озъби му се тя.

Очите на вампира блестяха като нагорещен кристал. Скочи към Ева. Майкъл реагира светкавично. Клеър никога не го бе виждала да се движи с такава скорост, във въздуха само се мярна нещо и в следващия миг непознатият вампир се стовари с трясък върху печката. Разпери ръце, за да се подпре и тя чу как дланите му изсъскаха зловещо върху газовите котлони, след което изкрещя, обезумял от болка.

Наистина положението ставаше много напечено, а те нищо, нищичко не можеха да направят.

Шейн сграбчи Ева за рамото, а Клеър — за ръката, за да ги издърпа в ъгъла зад кухненската маса, където поне имаха някакво прикритие. Но така Майкъл остана съвсем сам да се бие с вампира, с противник, който не беше в неговата категория и приличаше повече на дива котка, отколкото на човек.

Не отне много дълго, може би само броени секунди, и силите на Майкъл започнаха да отслабват. Непознатият вампир го повали на пода и го възседна. Надвеси се върху него, озъбен, с

блеснали очи. Температурата в кухнята спадна до леденостудена и Клеър можеше да види собствения си дъх, докато излизаше на пресекулки като бяла пара от гърдите й, сковани от страх. Отново се разнесе онзи глух тътен, като разклати чиниите, чашите и тиганите.

Ева изкрещя и се опита да се освободи от хватката на Шейн, не че можеше да направи нещо, каквото и да е…

Задната врата се разтресе и се отвори след един мощен удар. В кухнята се разлетяха трески. Клеър чу как ключалките се строшиха като ледени кубчета.

На прага на задната врата, с вперен вътре поглед, се изправи Оливър, вторият (а понякога и първият) най-опасен вампир в града. Висок, атлетичен, целият в жилави мускули и яки кости. Тази вечер не се придържаше към обичайното си държание на готин приятел. Беше облечен изцяло в черно. Косата му бе прибрана в опашка. На лунната светлина лицето му изглеждаше като изсечено.

Замахна с ръка и я блъсна в невидима, но солидна преграда.

— Глупаци! — кресна той. — Пуснете ме да вляза!

Непознатият вампир се засмя и издърпа Майкъл, за да седне, но кучешките му зъби останаха надвиснали над врата на жертвата му.

— Ако влезеш ще го пресуша — заплаши той. — Знаеш какво ще последва. Той е прекалено млад.

Клеър не знаеше какво ще последва, но предусети, че не е нещо добро. Може дори да застрашаваше живота на Майкъл.

— Покани ме вътре — повтори Оливър със зловещо тих тон. — Клеър, направи го. Веднага!

Тя отвори уста, но я прекъсна студен женски глас:

— Не е необходимо. — Тежката кавалерия най-после пристигна.

Амели отмести Оливър от пътя си и премина през невидимата бариера, сякаш не съществуваше, което за нея бе точно така, защото Амели бе създала и притежаваше къщата. Този път беше без обичайния си ескорт от помощници и охранители, но ако се съдеше по начина, по който прекрачи прага, ставаше ясно, че командва тя, а не Оливър.

Както винаги, Клеър си помисли, че прилича на кралица. Амели носеше безупречно скроен костюм от жълта коприна. Светлата й коса бе вдигната като бляскава корона на главата й, закрепена със златни и диамантени фиби. Не беше много висока, но аурата, която излъчваше, беше с мощно въздействие като неизбухнала бомба. Очите й бяха студени и силно разширени, фокусирани изцяло върху вампира, който заплашваше Майкъл.

— Пусни момчето — разпореди се тя. Клеър никога не я бе чувала да използва този тон и потрепери, макар да не бе отправен към нея. — Рядко убивам от своите, но ако ме предизвикаш, Франсоа, ще те унищожа. Предупреждавам само веднъж.

Другият вампир се поколеба само за миг, преди да пусне Майкъл, който се свлече по гръб на пода. Без да откъсва очи от Амели, Франсоа се изправи на крака с едно ловко и грациозно движение.

И тогава той й се поклони. Клеър много рядко бе виждала мъже да се покланят, но не й се стори, че този жест бе израз на почит.

— Господарке Амели — заговори той и вампирските зъби се прибраха в устата му, за да останат дискретно скрити. — Очаквахме ви.

— И през това време ти се забавляваше за моя сметка — вметна тя. Според Клеър, докато го изричаше, вампирката не мигна нито веднъж. — Хайде, искам да си поговоря с господин Бишъп.

— Сигурен съм, че и той иска да си поговори с вас — ухили се Франсоа. — Оттук, моля.

Тя мина плавно пред него.

— Познавам дома си, Франсоа, и не се нуждая от водач. — Хвърли бърз поглед през рамо, към Оливър, който мълчаливо чакаше до вратата. — Хайде, влез, Оливър. По-късно отново ще издигна Защитите срещу теб, заради спокойствието на младите ни приятели.

Той повдигна вежди и пристъпи през прага. Майкъл продължаваше да седи на пода. Оливър му протегна ръка, но по-младият вампир не я пое. Само си размениха погледи, от които Клеър изтръпна.

Оливър сви рамене, прекрачи го и последва Амели и Франсоа в другата стая.

Когато вратата на кухнята се затвори, Клеър въздъхна дълбоко и облекчено и чу как Ева и Шейн направиха същото. Майкъл се изправи с мъка и се облегна на стената, клатейки глава.

Шейн отпусна ръка върху рамото му.

— Добре ли си, човече? — Майкъл вдигна палец, като безмълвен отговор, прекалено разтърсен, за да направи нещо повече, а Шейн го тупна по гърба. Сграбчи яката на блузата на Клеър, когато тя притича покрай него към кухненската врата. — Брей, брей, светкавице, закъде си се разбързала толкова?

— Родителите ми са там!

— Амели няма да позволи да пострадат — увери я Шейн. —

Успокой се. Тази битка не е наша и ти го знаеш.

Виж ти, откога Шейн бе започнал да говори толкова разумно? Да не би всичко днес да е наопаки?

— Но…

— Родителите ти са добре, но не искам да вършиш нищо прибързано. Става ли?

Тя кимна колебливо.

— Само че…

— Майкъл, помогни ми. Кажи й.

Майкъл бе зает с това, което при вампирите се равняваше на жадно вдишване на въздух, но все пак кимна, с разконцентриран и мътен поглед.

— Да — едва чуто промърмори. — Те са добре. Заради това Франсоа ме нападна, защото застанах между него и майка ти.

— Той е нападнал майка ми! — Клеър се хвърли към вратата на кухнята и този път Шейн едва я удържа.

— А бе, човече, така ли ми помагаш? — ядоса се Шейн на Майкъл и обви Клеър с две ръце, за да я задържи до себе си. — По-кротко. По-кротко. Амели е там, а ти знаеш, че тя умее да държи всичко под контрол…

Клеър го знаеше. След като се замисли за секунда, тя още по-силно напрегна мускули, защото Амели беше напълно способна да реши, че родителите й са заменими същества, които с лекота могат да бъдат пожертвани, ако това й се стори изгодно. За нея и Клеър бе заменима в зависимост от ситуацията. Но Шейн не я пусна, докато тя не го сръга с лакът и тогава усети как той се олюля. Не осъзнаваше какво бе сторила… докато не видя тънка червена ивица да се процежда отвътре по тениската, а Шейн се строполи безпомощно върху най-близкия стол.

Тя го бе ударила по раната.

— По дяволите! — изсъска Ева и дръпна тениската на Шейн, за да оголи гърдите и корема му, все още с белези и бели превръзки, напоени с прясно бликнала кръв.

Клеър долови дори мириса й…

… и объркана, като в някакъв сън, в някакъв кошмар, безпомощно се озърна към Майкъл.

Очите му вече не бяха мътни и разфокусирани. Не, сега бяха разширени, напрегнати и много, много плашещи. Лицето му оставаше сковано и пребледняло и той изобщо не дишаше.

— Спрете кървенето — прошепна Майкъл. — Бързо.

Имаше право. Шейн беше като примамка в басейн, пълен с акули, а Майкъл бе една от акулите.

Шейн впери поглед в Майкъл, докато Ева проверяваше превръзките, за да се увери, че са добре стегнати.

— Мисля, че всичко е наред, но трябва да внимаваш — каза му тя. — Тези превръзки трябва да се сменят. Може да се е скъсал някой шев или нещо подобно.

Тя подхвана Шейн и му помогна да се изправи на крака. Той продължаваше да следи зорко Майкъл, който май не можеше да откъсне поглед от кървавите резки по превръзките около корема му.

— Искаш ли да опиташ? — попита Шейн. — Хайде, ела да ме вкусиш, жалък нещастнико. — Беше пребледнял почти колкото Майкъл, но изражението му бе напрегнато и гневно.

Майкъл се усмихна вяло.

— Не си от моята кръвна група, братле.

— Отново ми отказваш. — Но свирепият поглед на Шейн леко се смекчи. — Съжалявам.

— Няма нищо. — Майкъл се обърна за миг към затворената врата на кухнята. — Те разговарят. Слушай, Клеър, ще отида да доведа родителите ти. Искам да се съберат всички, които…

— Дишат? — довърши Шейн.

— … са в опасност — поправи го Майкъл. — След секунда ще се върна. — Поколеба се само за миг, преди да добави: — Опитайте се да го оправите, докато ме няма.

И с тези думи изскочи през вратата, движейки се неестествено бързо, като че ли търсеше трескаво облекчение от миризмата на кръвта на Шейн. Клеър преглътна и се спогледа с Ева, която още беше потресена, но бързо се зае с най-важното.

— Добре. Къде е аптечката?

— На горния етаж — обясни й Клеър. — В банята.

— Не, тук е — обади се Шейн. — Аз я преместих.

— Ти ли? Кога?

— Преди два дни — каза той. — Помислих си, че ще е по-добре да ми е подръка, тъй като аз съм този, който най-често се нуждае от превръзки. Виж под мивката.

Ева провери там и измъкна голяма метална кутия, боядисана в бяло, с червен кръст отгоре. Отвори капака и извади чисти превръзки.

— Сваляй ризата.

— Май си падаш по плочките ми.

— Млъквай, загубеняко. Сваляй ризата.

Шейн стрелна с поглед Клеър, преди да изхлузи тениската си през глава. Захвърли я върху кухненската маса до него. Клеър взе тениската, отнесе я до мивката и я изплакна със студена вода, докато гледаше как кръвта на Шейн обагряше водата в розово. Не й бе приятно да наблюдава това, което вършеше Ева, нито да вижда белезите от това, което бе причинено на Шейн. От раните

му й прилошаваше, плашеха я, особено защото той — както винаги — бе пострадал заради други. Заради нея и Ева.

— Готово — обяви Ева след няколко минути. — Но по-добре ще е изобщо да не кървиш през чистите ми, добре стегнати превръзки, иначе ще ти залепя етикет с цена за продажба, за да те купи следващият любител на хапането по врата.

— Голяма си кучка — промърмори Шейн.

— Благодаря.

Тя му прати въздушна целувка и му намигна.

— Няма защо да ми благодариш. Сякаш повечето момичета няма да се наредят на опашка, за да ти бъдат медицински сестри.

Клеър се изненада, защото я прободе остър, нежелан пристъп на ревност. Ева? Не, Ева се шегуваше, както винаги. Нищо повече нямаше между тях, нали? Тя не беше… не би могла. Просто не би могла.

Клеър изстисква тениската, докато я заболяха ръцете. После я притисна между две кърпи, за да я подсуши колкото се може по-добре. Подаде я на Шейн, а Ева прибра неизползваните превръзки в аптечката. После Клеър му помогна да навлече още влажната тениска през главата си и да я изпъне надолу по гърдите си. Не можа да се стърпи и плъзна пръсти по кожата му. Честно казано, въобще не се замисли, а дори забави движенията на пръстите си малко повече, отколкото бе нужно.

— Е, сега вече се почувствах по-добре — прошепна Шейн съвсем тихо в ухото й. — А ти добре ли си?

Клеър му кимна. Той я докосна леко под брадичката, за да я повдигне и да се вгледа отблизо в лицето й.

— Да — потвърди той. — Добре си. — Погали устните й със своите и погледна зад нея, към кухненската врата, която в този миг се отвори.

Появи се Майкъл, а след него и родителите на Клеър. Възелът в гърдите на Клеър, здраво стегнат около сърцето й, се отпусна леко.

Родителите й изглеждаха… объркани. И намръщени, сякаш бяха забравили нещо важно. Майка й впери очи в нея и тя се насили да се усмихне.

— Няма ли да вечеряме? — попита майка й. — Не стана ли много късно? Ще приготвите ли нещо или…

— Не — отвърна Майкъл вместо нея. — Ще излезем навън. — Грабна ключовете за колата си от кукичката до вратата. — Всички ще излезем заедно.

2

Тези, които не бяха на кръвна диета в Морганвил, нямаха голям избор за късна вечеря, но имаше няколко денонощно отворени заведения за бърза закуска близо до студентското градче. Накрая неловко чувстващата се компания, състояща се от тях четиримата и родителите на Клеър, се настани около една маса, след още по-неловкото пътуване в голямата вампирска кола с тъмни стъкла на Майкъл.

Хамбургерите бяха добре приготвени, но Клеър не можа да усети вкуса им. Беше прекалено заета да наблюдава хората, които не седяха около масите. Имаше неколцина студенти от колежа, които се смееха, събрани на групи на паркинга, без да обръщат внимание на минаващите непознати с бледи лица. Клеър си спомни научно–популярните филми за лъвове, дебнещи кротко пасящите антилопи, докато изчакваха някоя от тях да се отлъчи от стадото.

Искаше да предупреди тези хлапета, но не можеше. Пречеше й златната гривна на китката.

Както можеше да се очаква, Майкъл трябваше да изтърпи бремето на родителските поучения. За щастие него много го биваше в това, като само с присъствието си действаше успокояващо, така че всичко да изглежда… нормално. Родителите на Клеър не си спомняха съвсем точно какво се бе случило в къщата. Клеър не се съмняваше, че това бе резултат от въздействието на господин Бишъп. Мразеше го, задето бе размътил главите им, но в същото време донякъде се чувстваше облекчена. Имаше една грижа по-малко.

Стигаше й отношението на баща й към Шейн.

— И така — поде баща й, докато се преструваше, че вниманието му е обсебено само от телешкото печено, — на колко години си, синко?

— На осемнайсет, сър — отвърна Шейн с най-любезния си и приветлив тон. Постоянно се връщаха на тази тема.

— Знаеш ли, че дъщеря ми е само на…

— … почти на седемнайсет. Да, сър, знам.

Баща й още повече се намръщи.

— Още е на шестнайсет. И си има родители, които да се грижат за нея. Никак не ми харесва да живее в къща, пълна с тийнейджъри с полудели хормони. — Не искам да те обиждам, сигурен съм, че имаш добри намерения, но и аз съм бил млад. Сега, след като имаме собствено жилище в града, може би е по-добре Клеър да се премести при нас.

Клеър не бе очаквала точно това. Ни най-малко.

— Татко! Не ми ли вярваш?

— Не става дума дали вярвам на теб, скъпа. Става дума за тези двама зрели мъже, с които живееш. Особено за този, с когото видях, че си много близка, макар да знаеш, че не е много разумно.

Тя цялата пламна, но през спусналата се пред очите й червена пелена видя само Шейн, застанал пред нея и Ева, за да ги защитава от смъртта, докато излага своя живот на смъртна опасност.

Шейн, който толкова често се отдръпваше от нея, защото притежаваше по-добър самоконтрол, много по-добър от нейния.

Клеър въздъхна дълбоко и тъкмо се накани да излее на висок глас порой от думи, когато ръката на Шейн се отпусна върху нейната и здраво я стисна.

— Да — заговори той, — имате право. Вие не ме познавате, а малкото, което знаете за мен, вероятно не ви харесва. Аз действително не съм любимец на родителите. Не съм като Майкъл. — Шейн посочи с брадичка към Майкъл, който поклащаше глава, все едно му казваше: „Не, не прави това.“ — Мисля, че сте прав. Може би ще е по-добре, ако за известно време Клеър се премести да живее с вас. Така ще имате възможност да ни опознаете по-добре, особено мен.

— Какви ги говориш, по дяволите? — прошепна Клеър трескаво. Не й пукаше дали баща й ще я чуе. Майкъл със сигурност я чу. — Никъде не искам да отивам!

— Клеър, той е прав — настоя Шейн. — При тях ще си в по-голяма безопасност. Напомням ти, че нашата къща не е крепост, в случай че не си осъзнала напълно това, което се случи днес. По дяволите, с всички тези непознати, които влизат и излизат, когато им скимне, заплахата на баща ми да се върне и да довърши това, което започна…

Клеър хвърли вилицата си на масата.

— Чакай малко. Искаш да кажеш, че това е за мое добро, така ли?

— Да.

— Майкъл? И ти ли смяташ така?

Майкъл вдигна ръце в знак, че се предава. Достатъчно му се бе насъбрало и Клеър всъщност не го обвиняваше.

Ева обаче се изкашля и се намеси енергично в разговора:

— Господин Денвърс, честно, Клеър си е съвсем добре при нас. Всички ние се грижим за нея, а Шейн не е от онези момчета, които биха се възползвали…

— Не съм съгласен — прекъсна я Шейн с подчертано благ

тон. — Всъщност съм точно от онези момчета.

Ева го изгледа сърдито.

— … и освен това той знае, че ако се опита, ние двамата ще го убием. Но той не би го направил. Клеър се чувства добре в къщата. Освен това е щастлива.

— Да — подкрепи я Клеър. — Щастлива съм, татко.

Майкъл все още не бе казал нито дума. Вместо това слушаше и наблюдаваше бащата на Клеър със странен, напрегнат вид. Отначало Клеър си каза, че Майкъл се опитва да въздейства на баща й с някакво вампирско внушение, но после промени мнението си. По-вероятно бе той действително да е озадачен и просто да се чуди какво да каже.

Баща й явно не бе чул нито дума от казаното от тях.

— Искам да дойдеш при нас, Клеър. И не се опитвай да ми възразяваш. Не желая повече да оставаш в тази къща. Край на разговора.

Майка й мълчеше, което също бе необичайно. Разбъркваше бавно кафето си и се преструваше на заинтересувана от храната в чинията пред нея.

Клеър отвори уста, за да избълва разгорещен и не особено възпитан отговор, но Майкъл поклати глава и сложи ръка върху нейната.

— Не се хаби напразно — каза й той. — Това не е тяхна идея. Бишъп им я е внушил.

— Какво? Защо ще го прави?

— Нямам представа. Може би иска да ни раздели. Може би просто обича да си играе с хората. Може би иска да дразни Амели. Но важното е, че не бива да позволяваш това да те разстройва…

— Да не се разстройвам ли? Майкъл, баща ми каза, че трябва да се преместя!

— Не го прави, ако не желаеш — отвърна Майкъл.

Бащата на Клеър се намръщи. Лицето му пламна застрашително и доби опасен, тъмночервен оттенък.

— Ще го направиш, по дяволите! — кресна й той. — Ти си моя дъщеря, Клеър, и докато не навършиш осемнайсет, ще правиш каквото ти кажа. А ти… — посочи с пръст към Майкъл. — Ако повдигна обвинение срещу теб…

— За какво? — попита го Майкъл кротко.

— За… виж какво, само не си въобразявай, че не зная какво става тук. Ако разбера, че дъщеря ми е била… била… — Баща й като че ли не можеше да изговори думите. Майкъл продължаваше да го гледа втренчено, без да показва с нещо, че се досеща за какво става дума.

Клеър се прокашля смутено.

— Татко — заговори тя и в същия миг усети как лицето ѝ пламва, а гласът ѝ всеки миг щеше да затрепери. — Ако питаш дали още съм девствена, бъди спокоен. Да, девствена съм.

— Клеър! — Гласът на майка ѝ отекна рязко. — Стига толкова.

Над масата надвисна пълна тишина. Дори и Майкъл като че ли не успя да поднови разговора. Ева сякаш се чудеше дали да се разсмее, или да потръпне възмутено, а накрая предпочете да забучи лъжичката си в шоколадовата си мелба като най-добрата възможна реакция.

Телефонът на Майкъл иззвъня. Той отвори капачето и заговори тихо, после изслуша отговора и затвори, без да отговори. Махна с ръка на келнерката.

— Трябва да тръгваме — обяви той.

— Къде?

— Обратно в къщата. Амели иска да ни види.

— Ти обаче ще дойдеш с нас — нареди бащата на Клеър, ала тя само поклати глава. — Да не си посмяла да оспорваш думата ми…

— Съжалявам, сър, но точно сега тя трябва да дойде с нас — обясни му Майкъл. — Ако Амели сметне, че така е по-разумно, аз лично ще доведа Клеър в дома ви. Но сега ще ви оставим по пътя, а аз ще ви се обадя при първа възможност. — Изрече го с уважение към родителите на Клеър, но с тон, нетърпящ възражение. В този момент от Майкъл се излъчваше нещо, което не биваше да бъде оспорвано.

Все още зачервеното лице на бащата на Клеър доби сурово изражение.

— Не си мисли, че сме приключили, Майкъл.

— Да, сър — потвърди той. — Зная това много добре. Дори още не сме започнали.

* * *

Пътуването на връщане се оказа още по-неудобно, и то не само физически. Бащата на Клеър беше напушен, майка ѝ — засрамена, а самата Клеър бе толкова бясна, че едва понасяше да ги гледа. Как можаха да се държат така? Дори господин Бишъп да им бе въздействал по някакъв начин, да им бе замаял главите, те не биваше да му вярват така безрезервно. Винаги бяха твърдели,

че й имат доверие, постоянно се кълняха, че искат тя да е самостоятелна и сама да взима решенията в своя живот, но когато всичко опря точно до това, в крайна сметка продължаваха да я третират като безпомощно момиченце.

Е, това нямаше да го бъде. Вече бе стигнала твърде далеч, за да се връща назад.

Майкъл спря пред новата къща на родителите й — още една голяма сграда в готически стил, която изглеждаше почти като тяхната, с изключение на моравата отпред. Пред къщата на родителите й — една от къщите на Основателя — се извисяваше голям дъб, разпрострял клоните си наоколо. При всеки полъх на вечерния ветрец листата му шумяха като изсъхнала хартия. Первазите на вратите и прозорците бяха боядисани в матовочерно.

Бащата на Клеър се наведе към нея, за да я погледне за последен път.

— Довечера ще чакам да ми позвъниш — рече й той. — И искам да чуя от теб кога ще се прибереш у дома. Като казвам „у дома“, имам предвид тук, при нас.

Тя не му отговори. След като я изгледа продължително, баща й затръшна вратата на колата, а Майкъл подкара плавно — не прекалено бързо, но не и бавно.

Всички в колата въздъхнаха облекчено, когато къщата потъна в мрака отзад.

— Брей! — възкликна Шейн. — Ама и този пич, баща ти, доста си го бива. Може би наистина принадлежи на Морганвил.

— Не го казвай — упрекна го Клеър. В момента тя се бореше с най-различни емоции — гняв към родителите си, безсилието да се справи с тази ситуация, тревога, вледеняващ страх. Родителите й не принадлежаха на този град. Досега те си живееха съвсем добре в техния семеен дом, но Амели ги бе изтръгнала от корените им и ги бе преместила тук. А сега присъствието им даваше предимство и на господин Бишъп.

Шейн улови ръката й.

— Отпусни се малко — посъветва я той. — Както каза Майкъл, не си длъжна да се местиш при тях, ако не искаш. Не че няма да съм по-спокоен, ако си на някое дяволски по-сигурно място.

— Не мисля, че къщата на семейство Денвърс ще се окаже по-надеждно убежище — обади се Майкъл. — Те не разбират правилата, нито рисковете, защото са тук отскоро. Мисля, че Бишъп се опитва да играе игрички за сметка на Амели. Каквото и да си мислим за нея, той е по-лош. Сигурен съм в това.

Клеър потръпна.

— Амели ли ти се обади в ресторанта?

— Не — поклати глава Майкъл. В интонацията му се прокрадна мрачна нотка. — Беше Оливър. Трябва да призная, че не се чувствам спокоен. Оливър реално никога не е бил на нейна страна. Може би дори по-скоро ще подкрепи Бишъп. В такъв случай вкъщи може да ни очаква капан.

— Имаме ли някакъв избор? — попита го Шейн.

— Не мисля, че имаме.

— Тогава майната му. Вече ми писна. — Шейн се прозя. — Нека ни изядат. Така поне ще се наспя.

Никой не смяташе, че е забавно — най-малко Шейн, предположи Клеър — но нямаха по-добра идея, така че Майкъл потегли към къщата. Зад тъмните стъкла на колата, Морганвил тънеше в тишина. Клеър едва различаваше отделни мъждукащи светлини и те навярно идваха от лампите на уличните стълбове, които бяха малко и доста раздалечени, или бяха отблясъци от светлините на лампите по верандите. Имаше чувството, че се намират в космическа капсула, но с малко по-приятно обзавеждане.

Майкъл паркира и изключи двигателя. Щом Ева протегна ръка към дръжката на вратата, Майкъл ги спря с думите:

— Приятели. — Ева се спря. Всички зачакаха какво ще им каже. — Не че изведнъж съм придобил някакво ново познание, след като… след като се промених, но в едно съм дяволски сигурен: този Бишъп е огромна неприятност. Неприятност, с каквато досега не сме се сблъсквали. И съм много разтревожен. Затова всеки от нас трябва да пази гърбовете на останалите. Ще се опитам да…

Като че ли не знаеше как да довърши мисълта си. Ева се пресегна, за да го докосне по лицето. Той се извърна към нея с разтворени устни. Погледите, които си размениха, бяха тъй красноречиви, че Клеър и Шейн се почувстваха неловко. Шейн се изкашля смутено.

— Всички сме заедно в това, човече — каза той. — И всички ще бъдем добре.

Майкъл не му отговори, но Клеър си помисли, че може би просто нямаше какво повече да им каже. Той излезе от колата и останалите го последваха.

С напредването на вечерта ставаше все по-хладно. Вятърът разроши косата на Клеър и проникна през дрехите й. Кожата й настръхна от студ. Тя се загърна по-плътно в якето си и забърза след Майкъл към задната врата.

Като влязоха вътре, завариха кухнята точно такава, каквато я бяха оставили — в пълен безпорядък. Тиганите и тенджерите още

бяха на печката, но поне не бяха забравили да изключат газовите котлони. Във въздуха се разнасяше тежката миризма на мазнината от бекона и трудно отстранимия мирис на грейви соса, съвсем леко разсейвани от аромата на прекипяло кафе.

Не останаха в кухнята. Майкъл ги поведе през кухненската врата към дневната.

Бишъп си беше тръгнал. Както и двамата му красиви придружители. Сега там бяха останали само Амели и Оливър, седнали сами около голямата дървена маса. Небрежно бяха струпали чиниите, купите и чашите от масата на купчина, заплашваща да рухне, за да освободят място за шахматна дъска. Клеър отбеляза мимоходом, че не я бе виждала досега в къщата; изглеждаше стара и доста използвана. Но с някаква особена красота.

Амели играеше с белите фигури. Не им обърна внимание, когато влязоха, а продължи да се взира замислено в дъската. Седналият срещу нея Оливър се облегна назад, скръсти ръце и удостои четиримата с неразгадаем поглед. Личеше си, че се чувства като у дома си, от което Клеър я доядя. Можеше само да гадае какво ли изпитва Майкъл при тази гледка. Оливър бе убил Майкъл — изтръгнал бе човешката му същност и го бе приклещил в капан, в мъглявото състояние между човешко същество и вампир. И това бе станало точно тук, на същото това място. Било е брутално, убийствено жестоко. Майкъл нито за секунда не бе забравил кой бе Оливър и на какво бе способен, колкото и да се опитваше да се прикрива.

Амели бе предложила на Майкъл шанс да избяга от капана и той се бе съгласил, макар и на цената да се превърне в истински вампир. Засега той като че ли не съжаляваше за избора си. Или поне не много.

— Не си добре дошъл тук — процеди Майкъл на Оливър, който повдигна вежди и се усмихна.

— Чакаш къщата да ме изгони ли? Продължавай да чакаш — отвърна му той. — Амели, наистина трябва да научиш домашните си любимци на по-добри маниери. В противен случай, докато се усетиш, ще започнат да драскат с нокти по килима и да ти опикават завесите.

Тя не го удостои дори с мимолетен поглед.

— Опитай се да се държиш цивилизовано — сряза го Амели. — Ти си гост в тази къща. В моята къща. — Премести една фигура върху шахматната дъска. — Седнете, всички. Не ми е приятно някой да стърчи прав наоколо.

Думите прозвучаха властно, като кралска заповед и Клеър, без да се замисля, седна на един от столовете около масата. Шейн

се настани на съседния стол. Ева се поколеба, после се настани на стола, който бе най-отдалечен от Оливър.

Остана само един празен стол — този до Оливър. Майкъл обаче само поклати глава, скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на стената.

Амели го изгледа недоволно, но не настоя повече.

— И така, вече се запознахте с господин Бишъп — смени тя темата. — И, естествено, той се е запознал с вас. Искаше ми се това да не се бе случвало, но след като вече е станало, трябва да измислим как да ви опазим от него и приближените му. — Оливър взе един от офицерите на Амели и го остави извън дъската. Тя не реагира. — В противен случай се опасявам, че ще трябва да търсим нови наематели за тази къща.

Оливър прихна от смях, но смехът му секна, когато Амели направи следващия си ход. Той пак се наведе над дъската, с недоволно изражение.

— Кой е Бишъп? — попита Майкъл.

— Точно този, за който се представя. Няма причини да лъже.

— Значи той е твой баща? — попита Клеър. Последва продължителна пауза, която дори Оливър не се осмели да наруши. Амели повдигна студените си сиви очи и ги прикова върху лицето на Клеър, докато момичето не бе обзето от неудържимо желание не само да сведе очи, но и да избяга от стаята.

— В известен смисъл, да. Или поне както ти разбираш това понятие — заговори най-после Амели. — И двете ми кръвни линии — човешката и безсмъртната — се кръстосват в него. Побързай, Оливър. Иска ми се да се прибера у дома преди залез-слънце.

Слънцето въобще не клонеше към залез, така че думите на Амели можеха да се тълкуват като някаква нейна своенравна шега. Оливър премести една пешка. Амели я взе, безгрижно.

Майкъл отново заговори:

— Може би по-уместният въпрос е къде в момента е господин Бишъп.

— Отиде си — каза Оливър. — Изпроводих го до изискана лимузина с личен шофьор. Ще отседне в една от къщите на Основателя.

— В коя точно? — попита Клеър. Внезапно й прилоша, като й стана още по-зле, след като никой от вампирите не отговори. — Нали не е в къщата на моите родители? Нали?

— Предпочитам да не знаеш къде точно се намира — каза Амели, което не беше отговор или определено не и отговор на въпроса й. После премести бялата царица с дълъг, добре

премерен замах през шахматната дъска. — Шах и мат.

Оливър огледа шахматните фигури, след което със същото раздразнение огледа и Амели, преди да катурне черния цар на дъската.

— Трябва да обсъдим това — рече той. — Очевидно е.

— Кое е очевидно? Трагичната ти липса на стратегически умения? — Амели бавно повдигна сребристите си като утринна скреж вежди. — Аз ще помисля какво да правя с нашите гости. А ти се прибери у дома си, Оливър. И ти благодаря, че дойде.

Изрече го без капка ирония — може и да го отпращаше като слуга, но поне му благодари. Очите на Оливър още повече потъмняха, но той се надигна, без никакъв коментар, и отиде в кухнята. Клеър чу как затръшна ядосано вратата след себе си.

Амели седеше със замислено лице, а после въздъхна. Изправи се и кимна на Майкъл.

— Мисля, че тази вечер тук ще сте в относителна безопасност — рече тя. — Не пускай никого вътре, под никакъв предлог. — По устните ѝ бързо пробяга една почти невидима усмивка. — С изключение на мен, естествено. Мен не можеш да ме спреш.

— А какво ще правим с Оливър? — попита Шейн.

— Поканата му за влизане тук бе анулирана. Той няма да може да ви безпокои, освен ако вие не извършите някоя глупост. — Което Амели смяташе за слабо вероятно, ако можеше да се съди по погледа, с който ги удостои. — Бишъп не е ваша грижа, а моя. Гледайте си вашата работа и стойте настрани от него. Всичките вие.

— Почакайте, ами моите родители…

Амели обаче не я изчака. Отдалечи се от масата мълчаливо и грациозно. Пое нагоре по стъпалата.

— Къде, по дяволите, отива? — попита Шейн, когато обвитата ѝ в неземно сияние бледа фигура се скри от тях на най-горното стъпало. — Та там няма врата.

Клеър знаеше. Знаеше много добре.

— Тя си тръгна, независимо как го направи. — Всички я погледнаха, дори и Майкъл. — Трябва да има някакъв изход. Нима очакваш да си донесе пижама и да се тръшне да спи на дивана?

— Мислиш ли, че има пижама? — запита я Ева. — Защото се обзалагам, че тя спи гола.

— Ева!

— Какво толкова? Стига, де. Наистина ли си я представяш с бархетна пижама и пухкави чехли със зайчета?

Майкъл се отпусна на освободения от Амели стол и се втренчи в шахматната дъска. Без да бърза, подреди фигурите, но

Клеър бе сигурна, че всъщност не мислеше да играе на шах.

— Шейн — подкани приятеля си той, — иди да провериш дали всички врати са заключени.

Шейн кимна и излезе, като първо се отправи към кухнята. Клеър седна на стола срещу Майкъл, който доскоро бе зает от Оливър.

— Разтревожен си.

— Не — поправи я Майкъл, взе един от белите офицери и започна да го върти с бледите си пръсти. — Изплашен съм. Щом този тип изнервя Амели и Оливър, ние изобщо не можем да се мерим с него. Целият Морганвил не може да се мери.

Погледна към Ева, която вместо отговор само стисна устни. Клеър чу стъпките на Шейн, когато се насочи към входната врата, за да провери ключалката и резето, след което провери и прозорците.

— Трябва да си починем — каза Майкъл. — Утрешният ден може да се окаже доста дълъг.

Когато се изправи, Ева го докосна леко, беше само лека милувка. За половин секунда двамата си размениха втренчени погледи.

— Да — съгласи се Ева. — И аз трябва да си почина.

Клеър запрати по нея едно модно списание.

— Вземи си стая в някой мотел.

— Вече плащам за една стая — контрира я Ева. — И ще се възползвам максимално от парите, които давам.

Тя изприпка нагоре по стъпалата, като се спря малко преди най-горното, за да хвърли поглед назад към Майкъл, на чието лице бе разцъфтяла ослепителна усмивка. Той поклати глава, сякаш не можеше да повярва на това, което се въртеше в главата му, затова се изкашля смутено, като забеляза, че Клеър не го изпуска от очи.

— Бъдете дискретни — препоръча му Клеър. — Вие, приятели, трябва да окачвате кърпа или нещо подобно на дръжката на вратата.

— Ти да мълчиш — смъмри я Майкъл, но й се усмихна, а когато й се усмихваше, сърцето й замираше. Приятно й бе да го вижда щастлив. Обикновено беше толкова… съсредоточен. — Ако ти потрябва нещо, знаеш къде да ме намериш.

— Да, мислиш ли?

Той й махна с ръка и последва Ева на горния етаж.

Шейн се върна, след като провери всичките входове към къщата на приземния етаж. Отпусна се на стола, току-що освободен от Майкъл.

— Къде отидоха?

Тя му посочи към горния етаж.

— О! — Той се досети и без да пита. — Така. Искаш ли да изиграем една игра?

— Искам да се обадя на родителите си — заяви Клеър. — Смяташ ли наистина, че Амели ще позволи на господин Бишъп да остане в тяхната къща?

— Не зная — вдигна рамене той. — Обади се на вашите, ако мислиш, че това ще помогне.

Клеър извади телефона от джоба си и позвъни на справки — родителите й сега имаха друг номер, понеже току-що бяха пристигнали в Морганвил. Докато чакаше отговора, Шейн се пресегна през масата и я улови за ръката. Стоплящият му допир й помогна да се почувства по-малко нервна.

Поне докато майка й най-сетне не вдигна телефона.

— Клеър! Не очаквах да се обадиш толкова скоро.

Готова ли си да дойдеш у дома?

За миг тя изтръпна, но после заговори, с колкото можеше по-спокоен тон:

— Не, мамо. Искам само да се уверя, че сте добре. Всичко наред ли е?

— Разбира се, че всичко е наред. Защо да не е?

Клеър затвори очи и ги стисна.

— Няма причина, просто питам. Исках да проверя как се чувствате в новата обстановка. Как е къщата?

— Е, доста е позахабена. Нуждае се от подмяна на електрическата инсталация и от огромни промени в обзавеждането, но за мен ще е удоволствие да се заема с това.

— Страхотно. А сега имате ли… гости или нещо подобно?

— Гости ли? — засмя се майка й. — Клеър, скъпа, ние едва имаме чаршафи за нас. Не съм подготвена за никакви гости!

Това поне беше успокояващо.

— Супер. Е, добре, мамо, трябва да приключваме. Лека нощ.

— Лека нощ, скъпа. Нямам търпение да се прибереш у дома.

Клеър затвори, а Шейн я прегърна през кръста.

— Е, добре ли са? — попита я.

— Засега да. Но той може да се добере до тях, нали? Винаги, когато пожелае.

— Може би. Но той и до нас може да се добере също толкова лесно. Слушай, точно сега не можеш да им помогнеш, но не забравяй, че той няма основателна причина да ги наранява. Така че всичко ще бъде наред.

Шейн бе оптимист. А това бе сигурен признак, че нещата действително са много зле… Клеър се усмихна насила, отвори очи и се опита да се държи храбро.

— Да — отрони. — Да, всичко ще е наред. Няма проблеми.

Тъмните му очи затърсиха нейните. Бе сигурна, че ще разбере, че го лъже. Но той не каза нищо, вероятно защото беше прекалено добре запознат с техниката на отричането.

— Така — промърмори. — Какво ще кажеш за една приятна, цивилизована партия шах?

От втория етаж се чу някакво тупване, последвано от приглушено кискане. При това точно от там, където се намираше стаята на Ева.

— Хей! — провикна се Шейн. — Поне спрете саунд трака към порнофилма! Ние тук се опитваме да се концентрираме!

Последва още по-силен смях, който бързо стихна. Шейн отново посвети цялото си внимание на Клеър и тя усети как устните й се извиха в много по-искрена усмивка.

— Шах — обяви тя. — Ти си на ход, многознайко.

Отгоре отново се чу тупване. Шейн поклати глава и събори царя си.

— Какъв ад. Предавам се. По-добре да си пуснем една видеоигра и да поизтрепем няколко зомбита.

3

На сутринта, ами… беше си сутрин като всяка друга. За няколко скъпоценни секунди, след като Клеър се събуди, всичко беше наред, абсолютно всичко. Тялото й пращеше от енергия, навън пееха птички, а слънцето хвърляше топли отблясъци по леглото й.

Изви очи към будилника. Седем и половина. Време за ставане, ако искаше да не пропусне първия час и все пак да й останат няколко минути за едно кафе.

Не след дълго вече беше под душа. Щедро леещата се гореща вода освежи сетивата й. И тогава си спомни, че не всичко беше наред. Родителите й бяха в града. Родителите й бяха в обсега на радарите на чудовищата.

И искаха от нея да се прибере при тях.

Това съсипа доброто й настроение. Слезе намръщена по стълбите, повлякла натъпканата с учебници раница и понесла обувките си в ръце. Цялата къща бе в пълна бъркотия. Никой не бе разтребил, включително и тя. В кухнята всичко беше разхвърляно, като тиганите бяха пълни с изстинали остатъци от закуската. Промърмори нещо недоволно, докато чакаше кафето да се свари. Струпа мръсните чинии и тигани в умивалника, за да се изплакнат с топла вода. Остави язвителна бележка на съквартирантите си. Особено остра бе с Шейн, който бе по-небрежен от обичайното. После си обу обувките и тръгна към университета.

На дневна светлина Морганвил изглеждаше като всеки друг мръсен, заспал град. Хората отиваха на работа, тичаха за здраве, тикаха бебешки колички, разхождаха кучета. Като наближи кампуса, все по-често се забелязваха студенти от колежа, с раници на гърба. Случайни посетители никога не биха предположили, поне денем, че това място е толкова опорочено.

Клеър предполагаше, че именно това е целта.

Забеляза няколко камиона за доставки за местните фирми. Дали тези шофьори знаеха какво става тук? И дали просто пристигаха и заминаваха без инциденти? Имаше ли правила за вампирите кого могат и кого не могат да нападат? Трябваше да има. Дори и щатската полиция да се появи в Морганвил, това нямаше да помогне срещу вампирите…

— Здрасти.

Клеър примигна. Една кола се движеше бавно край нея, като едва успяваше да поддържа толкова ниска скорост в синхрон с нейната крачка. Червена спортна кола, дразнещо ярка и блестяща

като прясно пролята кръв на слънце. В нея се возеха три момичета, и трите с еднакви престорени усмивки.

Зад волана седеше Моника Морел, дъщерята на кмета на града. Най-злият враг на Клеър сред хората още от първия й ден в Морганвил. Моника до голяма степен бе успяла да се възстанови от скорошния й досег със смъртта заради опасното лекарство, което бе изгълтала, или поне така изглеждаше — лъскава като колата си и също толкова корава. Русата й коса блестеше на слънцето в небрежна прическа. Гримът й бе перфектен и дори и да изглеждаше малко по-бледа от обикновено, това почти не се забелязваше.

— Здрасти — промърмори Клеър, като побърза да се отдръпне по-навътре по тротоара, където не можеха да я достигнат от колата. — Как си, Моника?

— Аз ли? Супер. По-добре от всякога — отвърна Моника жизнерадостно. Но в очите й бе стаено нещо мрачно, контрастиращо с безгрижния й тон. — Ти се опита да ме убиеш, откачалке.

Клеър се закова на място.

— Не — побърза да отрече. — Не съм направила това.

— Ти ми даде онова лекарство, което едва не ме уби.

— Ти сама го взе от мен! — Червените кристали, които Клеър бе откраднала от Миърнин. Онези, които макар и за кратко, й се сториха страхотни. Но след като видя какъв бе ефектът им върху Моника, а също и отражението на собственото си лице в огледалото, Клеър вече не смяташе така. Те не успяха да я наранят, но ефектът им върху Моника бе поразяващ.

— Не ми ги пробутвай тези. Едва не ме уби — продължи Моника. — Щях да повдигна обвинение срещу теб, но едва ли ще има някаква полза, след като си любимка на Основателя и всички останали. Затова просто ще се наложи да намерим някакъв друг начин, за да те накараме да си платиш. Искам само да те предупредя, кучко — не сме приключили. Дори не сме започнали. Тепърва предстои.

Удостои Клеър само с една студена, сурова усмивка, преди да даде газ. Гумите на колата й изсвириха рязко по паважа.

Клеър нервно премести раницата си на другото си рамо и се огледа. Както можеше да се очаква, никой наоколо не им обръщаше внимание. В Морганвил никой не се забъркваше в работите на другите.

Трябваше да се справи сама. Ева работеше в студентското градче, но Клеър не искаше да намесва приятелите си в тази история. Те и без това си имаха достатъчно проблеми. Моника беше изцяло нейна грижа.

Независимо дали й харесваше или не.

Но докато минаваше покрай разположената навътре врата на един магазин със заковани дървени капаци, тя усети, че някой я следи. Опита се да го припише на въображението си, но там наистина имаше някой, който я дебнеше. Не успя да го разпознае в първите няколко секунди, а когато го стори, изпита още един неприятен шок. Мършав наркоман, бледен, със слепнала коса. Облечен в черно. Братът на Ева.

— Джейсън — промълви тя и неволно се озърна за помощ. Но никой не се навърташе наоколо. Нито един, на когото да разчита. Нямаше дори патрулна полицейска кола — а полицаите, след сблъсъка му с Шейн, определено щяха да искат да си поговорят с Джейсън.

Този спомен отново я стресна: той бе намушкал гаджето й. Беше се опитал да го убие. Ченгетата казаха, че било при самозащита, но тя знаеше по-добре каква бе истината.

Джейсън измъкна ръце от джобовете на сакото си и ги вдигна нагоре.

— Само не викай — помоли той. — Освен ако наистина много ти се иска. Няма да те нараня. Не и посред бял ден на оживена улица.

Звучеше… различно. По-странно от обичайното, а това означаваше супер странно.

— Какво искаш? — Тя вкопчи пръсти до побеляване в презрамката на раницата. Ако се наложи, можеше да го цапардоса с раницата и да го повали на тротоара или поне да го спъне. Беше само на една пряка от „Комън Граундс“ — Оливър бе длъжен да й осигури Защита, когато влезе в кафето, при това не само срещу вампири, а и срещу вражески настроени хора.

— Престани да се шубелисваш, генийче. Не съм тук, за да те нараня. — Пъхна отново ръце в джобовете си. — Как е Шейн?

— Защо те е грижа?

— Защото… — Той се намръщи и сви рамене. — Виж, беше при самозащита, ясно ли е?

— Ти го подмами. Заплаши и мен и Ева. Искаше той да се впусне да те преследва.

— Вярно е, че ви разиграва и дразнех, но приятелят ти развъртя бухалка над главата ми. Припомням ти го, в случай че си забравила.

Това, за съжаление, бе вярно.

— А какво ще кажеш за другите, които си убил? Всички ли си избил при самозащита?

— Кой казва, че съм убил хора?

— Ти самият. Забрави ли? Ти остави в мазето мъртво момиче,

за да го намери Шейн. Опита се да го натопиш, за да го тикнат в затвора.

Джейсън въобще не отрече това. Само я гледаше втренчено. В сенките тъмните му очи се очертаваха като черни дупки върху скованото му бледо лице.

Приличаше на… мъртъв. По-мъртъв от повечето вампири.

— Трябва да говоря със сестра си — изрече той накрая.

— Ева въобще не желае да разговаря с теб, психопат такъв. Остави ни на мира!

— Става дума за баща ни — заяви той и макар че Клеър вече се отдалечаваше, оставяйки го насаме с психарските му проблеми, сега забави крачка и погледна назад. — Трябва да говоря с Ева. Предай й, че ще й се обадя. Кажи й да не ми затваря телефона.

Клеър кимна веднъж. Не че сега го мразеше по-малко, но в момента в него се долавяше нещо по-различно — сякаш искаше примирие, но пък и не беше докрай настоятелен.

— Нищо не обещавам — процеди тя.

Джейсън кимна.

— Не съм и очаквал.

Не й благодари, затова тя продължи напред.

Когато се огледа назад през рамо, видя, че той бе изчезнал. Зърна само част от черното му сако да се развява, преди да се скрие зад най-близкия ъгъл. По дяволите, бързо се движи, помисли си девойката, от което я полазиха ледени тръпки. Ами ако Джейсън е постигнал желанието си? Ако някой го е превърнал в истински вампир, колкото и трудно да бе това?

Реши, при първата удобна възможност, да попита Амели.

* * *

Сутрешните занятия започнаха и свършиха. Материалът не беше особено труден, дори и този от курса по физика за напреднали, за който тя бе държала приемен тест. Клеър бе разменила няколко часа от по-скучните за нея предмети за курса по митология. Всъщност го направи, защото Амели бе настояла за това — оказа се готино и започна с нетърпение да очаква следващите часове по този предмет. Но за съжаление точно сега нямаха дискусии за вампирите. Всичко се въртеше около разни зомбита, вуду–магиите и по-известните медии, обсъждащи тези теми. Следващата седмица щяха да гледат черно–белия филм

"Нощта на живите мъртви". За зомбитата Клеър не знаеше почти нищо, за разлика от повечето от състудентите си. С изключение на любимата видеоигра на Шейн, в която той неуморно трепеше изскачащите на екрана зомбита, не си спомняше да се е интересувала особено от темата.

Разбира се, откакто се бе преместила в Морганвил, вече нищо не й се струваше напълно невероятно.

След курса по митология, който се оказа посветен само на изобилната информация за вуду–магиите, Клеър имаше почивка, преди да започнат лабораторните упражнения. Отиде до голямата централна сграда на университета, с просторни аудитории, с дълги маси и много столове. В нея имаше книжарница и стол, където предлагаха фантастично вкусни сандвичи с печено сирене и салати. Имаше и съвсем прилично кафене.

Днес нямаше опашка. Клеър плати за една мока и отиде при кафе машината, където работеше Ева. Днес тя изглеждаше страхотно, и то не само заради вниманието, което бе отделила на тоалета и грима си. Направо сияеше от щастие.

О, ясно!

Ева я удостои с абсолютно ослепителна усмивка и й подаде моката.

— Здрасти, книжен плъх. Добре ли го даваш?

— Супер съм. А ти?

— Не е зле. Сега е по-кротко, след като мина сутрешната блъсканица. — Усмивката й я издаваше, че крие някаква тайна.

— Е? Как мина нощта? — подтикна я Клеър към откровение. Тайната изгаряше да бъде споделена, пък и тя… тя просто бе любопитна.

— Фантастично. — Ева въздъхна разнежено. — Аз просто… ох. Знаеш ли, припадам си по това момче още от четиринайсетгодишна. А той въобще не подозираше за съществуването ми. Ходила съм на всеки от концертите му, още откакто започна да свири пред публика, та чак до последния, в „Комън Граундс“. Никога не се бях надявала… просто не вярвах, че ще стане.

— И как беше…? — Клеър повдигна вежди и остави Ева да вложи каквото си ще значение на въпроса.

— Фантастично. — Ева се усмихна закачливо.

И двете изпищяха, макар и не много шумно. За кратко Ева изтанцува зад бара танца на радостта, включи машината да направи кафетата и пак се завъртя. Клеър никога не я бе виждала толкова щастлива.

Но реалността скоро ги отрезви и тя си припомни защо бе дошла. Много се опасяваше, че ще вгорчи щастието на Ева и ще я

приземи от седмото небе.

Усмивката на Ева започна да помръква, все едно че някой бе завъртял ключа и намалил осветлението.

— Клеър, какво не е наред? Защо изведнъж така се помрачи?

— Аз… — Клеър се поколеба, преди да заговори откровено. — Видях Джейсън. Тази сутрин.

Очите на приятелката й се разшириха, но нищо не каза. Само изчакваше още подробности.

— Поиска от мен да ти кажа, че ще ти позвъни. Каза още, че било нещо, свързано с баща ти. И ми поръча да ти предам да не му затваряш телефона.

— Баща ми — повтори Ева. — Сигурна ли си?

— Така каза. Отвърнах му, че нищо не мога да му обещая. — Клеър отпи от кафето си, което беше идеално, и се вгледа в лицето на Ева. Но точно сега не бе лесно да разбере какво означава изражението й. — Не се опита да ме нарани.

— Посред бял ден, на главна улица? Да, той е яко шантав, но не е тъп. — Ева внезапно доби замислено и отнесено изражение. И следа не бе останала от щастието, озаряващо до преди малко лицето й. — Откакто навърших осемнайсет години, не съм разговаряла с нито един от родителите си.

— Защо?

— Те се опитаха да ме продадат на Брандън — изрече тя с равен тон. — Все едно съм някакъв добитък. Не зная защо Джейсън внезапно е бил обзет от носталгия по семейството. Няма добри спомени, заради които да се умилява.

— Но те си остават ваши родители.

— Да, за нещастие. Слушай, ще те светна накратко за историята на клана Росър — ние сме истинска ядрена фамилия. Като атомна бомба сме, която трови всичко наоколо, дори и да не е избухнала. — Ева поклати глава. — Не ми пука какво му е на баща ми. И не зная защо трябва и Джейсън да го е грижа.

Дойде още един студент и плати за едно кафе. Ева му се усмихна разсеяно, след което машинално, като робот, започна да приготвя еспресото.

— Това не е важно — рече тя. — И ще му затворя, когато се обади. Ако се обади. И дори да се е случило нещо, пет пари не давам.

Клеър само кимна. Не знаеше какво да каже. Личеше си, че Ева е много разстроена, много повече, отколкото можеше да се очаква от нея. Затова Клеър само й махна за довиждане и седна край една от най-близките маси. Заби поглед в книгата, която бе взела от библиотеката. Беше някаква докторска дисертация, написана обаче така, сякаш авторът й никога не бе учил

английски.

Но уравненията в книгата бяха добре съставени. Тъкмо се бе зачела съсредоточено, когато мобилният ѝ телефон звънна.

— Ало? — Номерът бе непознат. Беше тукашен, но не беше номерът на родителите ѝ.

— Клеър Денвърс?

— Да, кой се обажда?

— Името ми е Милс. Доктор Робърт Милс. В болницата бях лекуващ лекар на твоя приятел Шейн.

Тя цялата настръхна от тревога.

— Да не би да се е случило нещо лошо с…

— Не, нищо лошо няма — прекъсна я той забързано. — Виж, ти си тази, на която са червените кристали, нали? Онези, които едва не убиха дъщерята на кмета?

Моментното облекчение на Клеър се изпепели като запалена хартия.

— Предполагам — отвърна момичето. — Дадох ги на лекаря.

— Ето какво: изследвах тези кристали. Откъде ги имаш?

— Аз… ами… намерих ги. — Формално погледнато, това бе истина.

— Къде?

— В една лаборатория.

— Искам да ми покажеш тази лаборатория, Клеър.

— Съжалявам, но не мисля, че мога да го направя.

— Слушай, разбирам, че навярно искаш да предпазиш някого… някоя много важна личност. Но ако това ще помогне, аз вече се сдобих с одобрението на Съвета да работя с тези кристали, така че сега действително се нуждая от информация за тях — кой ги е открил, по какъв начин, какви са съставките. Мисля, че мога да помогна.

Амели беше в Съвета на старейшините. Но тя въобще не бе споменавала, че ще работи с доктора.

— Нека проверя какво мога да ви кажа — рече Клеър. — Съжалявам. Ще ви позвъня, когато съм готова.

— Постарай се да е по-скоро — настоя той. — Казаха ми, че целта е през следващите два месеца да се увеличи ефективността на лекарството най-малко с петдесет процента.

Изненадана, Клеър само примигна.

— Знаете ли как действа?

Доктор Милс — чийто глас досега звучеше съвсем нормално и приятно — само се изсмя.

— Дали наистина зная? Вероятно не. Тук е Морганвил. Тук сме специалисти по тайните. Но имам пълно основание да вярвам, че каквото и да е действието на тези кристали, те не са

предназначени да бъдат приемани от хора.

Амели отговори на обаждането. Клеър заговори със заекване, пое си дъх и едва тогава успя да й разкаже за доктор Милс и молбата му.

— Снощи трябваше да ти го спомена. Реших да удовлетворя молбата ти, с която искаш допълнителни ресурси за този проект — каза Амели. — Доктор Милс е експерт, който се ползва с добро име, от дълго време живее в града. Той не е продажен, за разлика от мнозина други. Освен това умее да опазва нашите тайни, което е изключително важно. Ти разбираш защо.

Да, Клеър разбираше, при това много добре. Кристалите бяха лекарство, което помагаше на вампирите да се предпазят от страничните ефекти на дегенеративната болест, от която всички те страдаха и която ги лишаваше от способността да се размножават. Амели бе най-силната от тях, но тя също беше болна. Най-тежко болните губеха разсъдъка си и ги затваряха в килии под града.

Досега обаче малко от вампирите знаеха за тази болест. Ако обаче и останалите узнаеха за нея, навярно нищо нямаше да може да ги спре да разпространят новината, да се нахвърлят срещу другите и да си го изкарат на тях. Най-вероятно на невинните човешки същества.

Също толкова лош щеше да е ефектът и върху хората. След като разберат, че вампирите не са непобедими, колко от тях наистина ще се съгласят да сътрудничат? Амели отдавна се опасяваше, че това може да съсипе Морганвил, а Клеър бе съвсем сигурна, че опасенията й са оправдани.

— Но… той иска да види лабораторията на Миърнин — обясни Клеър. Миърнин, нейният учител и понякога приятел, бе преминал отвъд границата на разума и бе затворен в килия. Понякога имаше мигове на просветление, но в други периоди… ставаше опасно неконтролируем. — Да го заведа ли там?

— Не. Кажи му, че ще му донесеш в болницата това, което му е необходимо. Клеър, не искам друг човек, освен теб, да припарва до тази лаборатория. Има тайни, които трябва да бъдат строго пазени и разчитам на теб да се погрижиш за това. Ще ограничиш изследванията му единствено до подобряването на синтеза на продукта, според вече откритата формула. — С това Амели искаше, по своя характерен царствено студен маниер, да подскаже на Клеър, че ако издаде тайната, я очаква смърт. Или дори нещо още по-лошо.

— Да — промълви Клеър тихо. — Разбрах. А колкото до родителите ми…

— На тях им е осигурена достатъчна сигурност — увери я

Амели. Не беше същото като да каже, че са в пълна безопасност. — Занапред няма да се срещаш с господин Бишъп. Ако се случи да попаднеш на двамата му спътници, дръж се любезно, но не се плаши. Те са под контрол.

Може би, но по стандартите на Амели. Клеър не се чувстваше съвсем спокойна.

— Добре — рече девойката, но не бе особено убедена. — Ако нещо се случи…

— Обсъди го с Оливър — нареди Амели. — Интересно е, че различията помежду ни драстично намаляха след идването на баща ми. Нищо не сближава доскоро враждуващите съседи така, както появата на общ враг. — За миг замълча, след което додаде почти неловко: — А ти и приятелите ти? Добре ли сте?

Бъбрим си безгрижно като приятелки? Клеър потръпна.

— Да, добре сме. Благодаря.

— Добре. — Амели прекъсна връзката. Клеър рече едно безмълвно „Окей“ и прибра телефона в джоба си.

Когато си тръгваше, видя Ева край кафе машината, загледана втренчено в копчетата, докато ги натискаше. По лицето й вече нямаше и следа от доскорошното й щастливо изражение. Дори можеше да се каже, че имаше мрачен вид. И уплашен.

По дяволите. Защо ми трябваше да й съсипвам деня по този начин? Трябваше просто да пратя по дяволите онзи малък психопат.

Клеър провери колко е часът, взе раницата си и се устреми забързано към залата за лабораторните упражнения.

* * *

По-късно следобед тя се срещна с доктор Милс в кабинета му в болницата. Оказа се съвсем обикновен на вид — средно висок, на средна възраст, с очи и коса, които не впечатляваха с нищо. Усмивката му й се стори приятна, сякаш й обещаваше, че всичко ще бъде наред. И Клеър също му се усмихна, макар да съзнаваше, че всички тези очаквания може да са само плод на въображението й.

— Седни, Клеър — покани я той и й посочи едно от сините кресла пред бюрото си. Зад него се виждаха запълнени с книги лавици, високи от пода до тавана, съдържащи предимно медицински справочници, всичките старателно подвързани. До тях бяха подредени и няколко от най-новите трудове в неговата

медицинска специалност. В единия край на бюрото доктор Милс бе струпал научни списания и ксерокопия на статии, а в другия — нестабилна купчина от медицински картони и анамнези на пациенти. Фотографията в рамка бе поставена по-встрани, така че Клеър не успя да провери дали докторът е семеен, макар че носеше венчална халка.

Доктор Милс не заговори веднага, а само се облегна в кожения си стол, събра върховете на пръстите си и за кратко остана загледан мълчаливо в нея. Тя едва се сдържа да не се размърда смутено, но не успя да забрани на пръстите си да се впият неспокойно в джинсите й.

— Знаех, че си млада — заговори той най-после, — но трябва да призная, че сега съм още по-изненадан. На шестнайсет ли си?

— След няколко седмици ще стана на седемнайсет — уточни Клеър. До гуша й бе дошло да повтаря това на всеки възрастен жител в Морганвил. По-добре да си бе записала отговора и да пуска записа всеки път, когато се среща с някой непознат.

— И така, от бележките, които Амели ми предостави, разбрах, че имаш солидни познания по това, с което се занимаваш. Нямам намерение да ръководя изследванията ти, а по-скоро ще ти помагам да извършваш експериментите си. И ако преценя, че има смисъл да се добави нещо ново, ще го направя. Лабораториите в болницата определено са оборудвани с много по-сложна и модерна апаратура от тази, с която ти разполагаш, независимо откъде си се сдобила с първоначалните кристали. — Той прелисти една дебела папка, разтворена в средата на бюрото му и Клеър видя фотокопия на страници, изпълнени със собствения й четлив почерк. Това бяха нейните бележки, които бе предала на Амели. — Позволих си да създам кристали според твоята формула, като използвах апаратурата в нашата лаборатория. Установих, че ако се ускори процеса на сушене чрез засилване на нагряването, може да се увеличи ефекта от всяка доза приблизително с двайсет процента. И така създадох по-силно въздействаща течност, която може да бъде вкарвана в тялото директно, чрез инжектиране.

Тя примигна.

— Инжектиране. — Опита се да си представи как ще се приближи достатъчно близо до Миърнин, за да забие иглата на спринцовката в ръката му, особено когато е изпаднал в едно от своите гадни настроения.

— Може да се вкарва в тялото и чрез стреличка — добави доктор Милс. — Ще действа както при упояването на диви животни, макар че лично аз за никого не бих желал да използвам тази аналогия. Няма да е достойно.

Клеър се усмихна сковано.

— Това може да бъде… доста полезно. Досега не съм се опитвала да прилагам нагряване при изсушаването на кристалите. Звучи интересно.

— Нямала си причини да го правиш. Аз направих тази проба, защото не разполагах с безкрайно много време за изсушаването им — нашата лаборатория е с много натоварен график, пък и не желаех някой да се поинтересува с какво се занимавам. Помолих Амели да ни осигури охранявана лабораторна площ в университета. Така ще е по-удобно за теб и по-сигурно за мен. Мога да премествам апаратурата, където ни е необходимо или да изисквам още техника от Съвета. — Доктор Милс наведе глава и отново погледна Клеър. Кафявите му очи блестяха предизвикателно. Също като очите на Миърнин, макар и не така налудничаво. — А колкото до искането ми да посетя лабораторията, в която ти си получила кристалите…

— Съжалявам, но не мога да го уредя.

— Може би ако помолиш Амели…

— Опитах.

— Тогава как мога да проверя нашия пациент? — въздъхна той.

— Не можете.

— Клеър, това няма да свърши работа, ако не запиша основните показатели на пациента, за да определя точно колко се е подобрило състоянието му, след като сме променили формулата.

Това й бе напълно ясно, но се разтрепери само при мисълта да срещне приятния доктор Милс с Миърнин.

— Ще проверя — обеща му тя и се надигна от стола. — Съжалявам, но вече стана късно. Трябва да…

Доктор Милс се загледа през прозореца на кабинета си. Навън небето бе потъмняло от бледо синьо до тъмно лилаво.

— Разбира се. Ще ти осигуря мостра на кристалите от новата партида. Но преди да му дадеш от тях, трябва да му вземеш кръвна проба.

— Кръвна проба ли? — повтори Клеър. Той отвори едно чекмедже и й подаде малък, стерилно опакован пакет. Вътре имаше спринцовка, марля, спирт и две тръбички.

— Не говорите сериозно.

— Не казвам, че няма да е трудно, но след като не позволяваш да дойда с теб и сам да го направя…

Тя можеше да се справи с много неща, но не бе сигурна дали ще успее да укроти Миърнин дотолкова, че да му забие иглата във вената. Не и докато той беше… променен.

Взе комплекта и го прибра в раницата си.

— Има ли още нещо?

Доктор Милс й подаде един пистолет, изстрелващ упойващи стрелички. Отвори го отзад, за да й покаже как се зарежда.

— Предварително е зареден с една доза — обясни й той. — Приготвих само няколко. Необходимо е известно време, за да се екстрахират. Ето ти две допълнителни дози, в случай че се наложи да бъдат използвани. — Тя прибра в раницата си пистолета, а той добави: — Всичко това още не е изпробвано. Затова бъди внимателна. Мисля, че серумът ще действа по-силно и по-дълго, обаче не съм сигурен относно страничните ефекти.

— А кристалите?

Той й даде и кристалите. Изглеждаха малко по-добри от онези, които тя бе получила… и повече приличаха на нерафинирана захар. Прибра и тях в раницата.

— Клеър — каза той накрая, когато тя нагласи товара си, — чувала ли си някакви слухове за нов вампир в града?

Тя застина. Златната й гривна, с гравирания върху нея символ на Амели, улови светлината и заблестя — не че се нуждаеше от напомняне.

— Само Майкъл — отговори тя, — но това не е нещо ново.

— Чух, че са се появили някакви нови, съвсем непознати.

Девойката сви рамене.

— Възможно е да сте чули нещо грешно.

Побърза да се измъкне от кабинета му, за да не й се наложи да сипе още лъжи. Но не се сдържа, на излизане се извърна и го погледна. Той й кимна и се усмихна за довиждане.

Почувства се зле, но това бе единственото нещо, което можеше да каже, макар да разговаряше с някой, който й бе препоръчан от Амели.

* * *

— Донесе ли хамбургера?

Клеър дори не бе успяла да смъкне раницата си на пода в коридора в къщата, когато Ева изскочи пред нея като мрачната кофеинена фея Тинкърбел от приказката за Питър Пан, размахвайки дървена лъжица.

— Ъ? Какво?

— Хамбургер. Изпратих ти есемес.

Уф! Клеър измъкна мобилния си и видя, че иконата за

непрочетени съобщения примигваше.

— Не съм го видяла. Съжалявам.

— Мамка му. — Ева се обърна и се затича надолу по коридора. Тежките й обувки затрополиха силно по дървения под, без да я е грижа дали го наранява.

— Майкъл! Познай какво те очаква. Отиваш на пазар!

Майкъл свиреше на китарата нещо бързо и сложно. Периодично спираше, което бе необичайно за него, и не обърна никакво внимание на Ева, което също не бе нормално. Като зави зад ъгъла, Клеър го видя изправен до масата за хранене, наведен над нотните листа.

Явно не толкова пренебрегваше Ева, колкото не желаеше да й се подчини.

— Зает съм — обяви той и се намръщи, преди да изсвири отново същия пасаж, а после още веднъж. Накрая поклати глава и ядосано изтри нотите от страницата. — Иди ти, заедно с Шейн.

— Аз готвя! — Ева завъртя очи. — Творци! Все си мислят, че светът спира, когато се вглъбят в техните си неща.

— Аз ще отида — обади се Клеър. Шансът да остане сама с Шейн, дори и заради нещо толкова скучно като пътуване до денонощен магазин, бе прекалено съблазнителен, за да го изпусне. — По-добре е аз да отида. И без това имам защита. — Вдигна ръката с гривната.

Майкъл се откъсна от музиката, кънтяща в главата му, така че успя да я удостои с един поглед. Затропа с молива си по масата в някакъв забързан, сложен ритъм.

— Трийсет минути — отсече той. — За отиване и връщане. Никакви извинения няма да приема. Ако закъснеете, ще тръгна след вас и ще бъда адски вкиснат.

— Благодаря, татенце. — Искаше й се да не го бе изрекла — не толкова заради гримасата, която изкриви лицето на Майкъл, а защото това й напомни за истинския й баща. И че часовникът неумолимо отброяваше времето, което й бе отпуснал, за да се изнесе от къщата.

Шейн се появи от кухнята, ближещ пръста си.

— Какво става?

— Престани да си топиш мръсните пръсти в моя сос — сопна му се Ева и замахна с дървената лъжица срещу него.

Той побърза да измъкне пръста от устата си.

— Първо на първо, те не са мръсни. Преди това ги облизах. И второ — чух ли нещо за ходене до магазина. Клеър?

— Да, готова съм.

Той грабна ключовете на Ева от масата.

— Тогава да потегляме.

* * *

Шейн беше добър шофьор и познаваше Морганвил като дланта си — разбира се, Морганвил беше и почти толкова голям и в него имаше само един денонощен магазин, „Фууд Кинг“, притежаван и ръководен от един от местните. Паркингът бе осветен като футболен стадион. Имаше около петнайсет паркирани коли, около половината на хора, а останалите — на вампири. Шейн паркира точно под едни ярко светещи лампи и изключи двигателя.

— Почакай — каза той на Клеър, когато тя посегна към дръжката на вратата. — Ще ни отнеме към пет минути да влезем вътре, още пет минути да се справим с покупките и накрая пет минути за обратния път до вкъщи. Това ни осигурява петнайсет минути свободно време.

Тя усети как сърцето й замря, след това заби ускорено. Шейн я гледаше напрегнато.

— Тогава какво искаш да правим? — попита го, като се опита да прозвучи небрежно.

— Искам да поговорим — каза той. Не се оказа това, което тя очакваше. Съвсем не. — Не мога да говоря за това в къщата. Човек никога не знае кой ще го чуе.

— Имаш предвид Майкъл?

Шейн вдигна рамене.

— Просто там никога не можеш истински да се усамотиш.

Имаше право, но тя все още се чувстваше ужасно разочарована.

— Разбира се — потвърди. Знаеше, че звучи сковано и наранено. — Карай нататък. Говори.

Очите му се разшириха.

— Ти си помисли…

— Просто кажи каквото имаш да казваш, Шейн.

Той се прокашля.

— Ами… направих някои проучвания за Бишъп.

На нея някак не й се връзваха в едно изречение Шейн и проучвания.

— Къде?

— В градската библиотека. — Той сви рамене. — В специалните библиотечни фондове. Познавам библиотекарката Джанис, беше приятелка на майка ми. Тя ме пусна отзад, за да

надникна в някои от по-старите издания, които не се изваждат за четене за широката публика.

— Говориш за вампирските архиви?

Той кимна.

— Както и да е, но единственото, което успях да открия, е едно споменаване на Бишъп, макар че може да не е същият, който избил сума народ преди около петстотин години.

— Не звучи кой знае колко необичайно.

— Само дето не е убивал хора — уточни Шейн. — Според описанието Бишъп убивал само враговете си сред вампирите. Искал да стане владетел на света. Обаче тогава се случило нещо и той изчезнал безследно.

— Брей. Нищо чудно, че Амели и Оливър са толкова изплашени.

— Ако през цялото това време е останал скрит зад кулисите и след като е имал репутацията, че отстранява всеки, който се изпречи на пътя му, независимо дали е човек или вампир — да, и аз също бих се изплашил. Помислих си, че трябва да го знаеш. Може да се окаже важно.

— Благодаря.

Той кимна, без да откъсва очи от нейните.

— Нещо друго? — подкани го тя.

— Да.

Той се наведе и я целуна. Тежестта му се стовари върху нея, притисна я към вратата на колата и тя усети как от тялото й се изцеди цялата й сила. Дъхът й секна, за да бъде заменен от трепетна, сладостна вибрация. О! Устните на Шейн бяха топли и влажни, меки, но настойчиви, и тя чу как от гърдите й се отронва звук, подобен на стенание. Ръцете му знаеха точно къде да я държат — едната отзад на тила й, а другата ниско долу на гърба, за да я притеглят по-близо към него. За да си паснат телата им.

Беше толкова хубаво, като да се рее на слънчева светлина. Пръстите й се заровиха в разбърканата му, копринено мека коса, за да се плъзнат надолу по гърба му. И за една безумна секунда тя си представи как би било, ако го направят тук, точно сега, точно тук, в голямата кола на Ева. Стори й се, че ще продължи вечно, все с тази приказна безкрайна топлина…

Ръцете му се плъзнаха надолу по раменете й, опипаха едната й ключица, след което продължиха надолу. Тя пак се чу да издава звук, приличащ повече на стенание, неприкрита молба, когато горещият допир на пръстите му достигна до горния ръб на сутиена й, за да се подпъхне под него и да стигне още по-надолу.

Шейн прекъсна целувката с въздишка, като притисна буза в нейната. Накъсаният му дъх, отекващ в ухото й, я накара отново

да изтръпне. Толкова близо. Господи, ние сме толкова близо до…

— Ние… по-добре да влезем вътре — изрече той задъхано. Прозвуча, като че ли се напрягаше с все сила да звучи нормално, но беше адски далеч от това. А когато той се облегна назад, единственото, което тя видя, беше горещата жар в очите му и влажните му, зачервени, подканващи за целувка устни. Зачуди се какво виждаше той в нея и се шокира, когато осъзна, че навярно вижда същото.

Споделен глад.

— Да — отрони тя. И нейният глас не прозвуча нормално. Дори не бе сигурна дали може да ходи. Усещаше цялото си тяло като разтопено, особено коленете. Трябваше на два пъти дълбоко да си поеме дъх, но после спря, като видя как очите на Шейн напрегнато се приковаха в бурно повдигащите ѝ се гърди. — Ние трябва да… трябва да влезем и да напазаруваме.

Шейн погледна часовника си.

— Не, трябва да вземем хамбургера, да хвърлим парите на касиерката и да се втурнем обратно към вкъщи, чупейки всички рекорди по скорост, ако не искаме Майкъл да повика полицейските спецчасти.

Това ги отрезви, колкото да се измъкнат от колата и да влязат в магазина… но през целия път се държаха за ръце.

Вътре мястото беше ярко осветено и в същото време беше някак си прекалено студено. Видяха редиците от лавици със стоки в разноцветни опаковки. Имаше малко купувачи, които бутаха количките с продуктите. Клеър знаеше, че някои от тях навярно са вампири, но не можеше да ги разпознае от пръв поглед. Много от тях бяха усъвършенствали уменията да се представят като нормални човешки същества. Какво бе всъщност тази млада жена, на двайсет и няколко години, с червена коса и дълъг списък за пазаруване? Или онази по-възрастна дама с дребното кученце с пухкава козина, оставено от нея в количката на седалката за деца? Клеър вече в никого не можеше да е сигурна, дори и в идващия отзад баща, с неспокоен поглед, придружаван от две малки деца.

Клеър нямаше много време да се заплесва. Шейн пусна ръката ѝ и посочи надолу по пътеката, а тя хукна към щанда за месо. Изборът на хамбургери се свеждаше най-вече до големината, а и Ева не им бе казала какво количество иска. Клеър реши да вземе две опаковки и се запъти към пътеката, по която бе изчезнал Шейн. Учуди се като видя, че по рафтовете от двете страни имаше изложени само снаксове.

От високоговорителите в магазина зазвуча някаква дразнеща и малко зловеща песен от седемдесетте години, в която се пееше

нещо за сезоните и слънцето. Клеър си каза, че има някаква ирония в този текст, когато заобиколи лавицата и завари Шейн опрян до стената, а някаква жена се бе притиснала плътно до него.

Беше вампирката, която Бишъп бе довел със себе си в града. Носеше плътно прилепнали сини джинси, кафява плетена блуза и черно кожено яке. Черни боти, високи до глезените, с големи катарами. Изглеждаше женствена, но опасна. Тъмната ѝ коса се спускаше до раменете на буйни, лъскави вълни. Кожата ѝ бе с цвета на най-финия китайски порцелан, със съвсем лек слой руж по скулите.

Погледът ѝ бе прикован в очите на Шейн. В едната си ръка той стискаше пакети с чипс, но очевидно бе забравил за тях.

Вампирката се наведе напред и дъхът ѝ опари врата на Шейн, който затвори очи и не помръдна повече.

— Мммм — измърка тя с провлачения си, сладък като петмез глас. — Ухаеш на желание. Усещам го как струи от кожата ти. Бедно малко създание, толкова смутено и раздирано от копнежи. Мога да ти помогна.

Шейн не отвори очи.

— Махни се от мен.

Ръката на вампирката се стрелна напред и удари силно по рафта до главата на Шейн. Цялата нестабилна конструкция се олюля, но нищо не падна на пода.

— Не бъди груб, Шейн Колинс. Да, знам кой си. Ти ни гледаше отвисоко, затова направих малко проучвания за теб. Имал си проблеми с баща си, нали? Разбирам те. И аз имах същите проблеми. Ако дойдеш с мен, бих могла да ти разкажа всичко за това. Хубаво ще е да имам до себе си силен мъж, с когото да споделя неприятностите си.

Гневът ѝ стихна така бързо, както бе изригнал и тя отново се превърна във вампирското секси котенце, каквото беше в Стъклената къща. Плъзна бледите си пръсти надолу по гръбнака на Шейн, по гърдите му…

— Казах ти да се махнеш — повтори Шейн и отвори очи, за да се взре в лицето ѝ. — Не ме интересуваш, пиявице.

— Името ми е Исандре, скъпи. Не съм нито пиявица, нито кучка, нито кръвопийца. И, Шейн, ако искаш да оцелееш след моето посещение в този приличащ на помийна яма град, трябва да се научиш да ме наричаш по име. — Бледите ѝ устни се извиха в усмивка. — Или ако искаш да оцелеят някои други хора. Така че ще е по-добре да бъдем приятели.

Тя се наведе напред и леко допря устни до неговите. Клеър видя как той целият изтръпна и замря. Исандре се изсмя,

пресегна се покрай него и грабна пакет с чипс от рафта.

— Мммм — измърка отново. — Солено. Предай на гаджето си, че ми допада вкуса на гланца й за устни.

И отмина. Клеър и Шейн останаха смразени, докато вампирката най-после не се скри от погледа им. Едва тогава Клеър дръзна да се втурне към него. Когато го докосна, той трепна, макар и леко.

— Не ме докосвай — каза той. Гласът му бе пресипнал, а вената на гърлото му пулсираше бързо, много бързо. — Не искам…

— Шейн… това съм аз, Клеър…

Тогава той протегна ръка към нея, за да се улови като удавник за спасителна надуваема лодка. Силата му я сепна, когато я притегли към себе си. Сведе глава и Клеър усети как тя й натежа, щом се отпусна на рамото й. Потното му, трескаво чело сякаш опари врата й.

Тя усети как го пронизва тръпка, само една, но беше достатъчно, за да разбере колко ужасяващо зле се чувстваше той.

— Господи — прошепна Клеър и нежно зарови ръце в косата му. Тя бе влажна под пръстите й, сплъстена от пот. — Какво ти е сторила тя?

Той поклати глава, без да я вдигне от рамото й. Не можеше или не искаше да й каже. Гърдите му се надигаха и спускаха, докато си поемаше дъх сякаш на пресекулки, но вдишванията и издишванията бяха твърде дълбоки. След малко — на нея й се стори, че бе изтекла цяла минута — тялото на Шейн започна постепенно да се успокоява, да се отърсва от непоносимо тежкото напрежение.

Когато се отдръпна от нея, тя очакваше да види изражението му, но той така бързо се извърна, че Клеър можа само за миг да зърне наранените тъмни очи върху лицето му, наподобяващо скована, бледа маска. Сведе очи надолу към пакетите с чипс, които още стискаше в ръка, и ги пусна на пода, преди да си тръгне.

Клеър забързано ги събра и ги върна на мястото им върху рафта, след което го последва. Шейн не спираше да крачи забързано и премина покрай касите, без да се оглежда. Тя плати на нетърпеливата касиерка за хамбургерите, грабна найлоновата торбичка и изтича навън след гаджето си.

Той вече отключваше вратата на колата и влизаше в нея. Тя беше все още на три–четири метра зад автомобила, когато той запали двигателя и го форсира. Клеър видя как светлините на стоповете угаснаха и той включи на скорост.

За една сърцераздирателна секунда Клеър си помисли, че той

ще отпраши без нея и ще я остави сама в мрака, но Шейн я изчака. Тя побърза да отвори вратата и да се настани на мястото до неговото. Шейн не помръдна.

— Добре ли си? — попита Клеър.

Той едва я погледна, но не каза нищо.

Подкара рязко колата и гумите изсвириха на излизане от паркинга.

4

Шейн се качи направо в стаята си и не слезе за вечерята, която Ева бе сготвила — спагети със сос с месо и с по-малко чесън заради вампира на масата. Сигурно бяха вкусни, но Клеър нищо не хапна. Не можеше да спре да мисли за пребледнялото, сковано лице на Шейн, за паниката и отвращението в очите му. Не разбираше какво се бе случило, но знаеше, че той не желаеше да го разпитват. Или поне не точно сега.

— Е? — Ева нави спагети около вилицата си, вперила поглед в Клеър. — Как са?

— О… фантастични — отвърна Клеър с пресилен ентусиазъм, макар да знаеше, че никого не може да излъже. Въздъхна. — Съжалявам. Просто…

Ева посочи над главите им.

— Заради краля на драмата?

Майкъл вдигна поглед към нея и Клеър видя как за секунда сините му очи проблеснаха.

— Той си има причини — рече Майкъл. — Не задълбавай, Ева.

— Извинявай, но това момче понякога прави от мухата слон…

— Казах да не задълбаваш. — Този път гласът на Майкъл прозвуча рязко и в тона му ясно се долавяше заповеднически нотка. Ева спря да навива спагетите. Заряза всичко и само го гледаше с присвити очи, очертани с плътна очна линия.

— Я да обобщим — заговори тя и остави внимателно вилицата върху салфетката. — Ти се направи на примадона и реши, че си прекалено зает, за да отидеш до магазина. После Шейн внезапно го прихванаха лудите и се затвори в стаята си, за да се цупи насаме в пристъп на самосъжаление. А ето че сега ми нареждаш, сякаш съм ти някаква робиня. Да не би да ни връхлита тестостеронна буря?

— Ева…

— Не съм свършила. Може да си въобразяваш, че порастването на двата ти кучешки зъба ти дават правото да се правиш тук на голям шеф, но по-добре си провери плейлиста. Яко си сбъркал мелодията.

— Ева! — Майкъл се наведе напред, а Клеър затаи дъх. Очите му бяха особени, движенията — твърде бързи и тя зърна за миг блясъка на зъби, които бяха прекалено бели, прекалено остри.

Ева избута назад стола си от масата, взе чашата си и отмарширува в кухнята, без да погледне назад.

Майкъл стисна глава между дланите си.

— Боже мой, какво става?

Клеър преглътна. Усети вкуса на нещо метално, сякаш бе дъвкала вилицата вместо храната. Тялото й се вледени, изпълни я болезненото желание да направи… нещо.

Взе чинията на Майкъл и я сложи върху своята.

— Ще раздигна — рече.

Ръката на Майкъл се сключи около китката й. Клеър не смееше да го погледне. Не й се искаше отблизо да вижда промените в очите му, същите промени, които Ева бе видяла толкова ясно.

— Не бих наранил никого от вас. Вярваш ми, нали?

Тя долови внезапната нотка на съмнение в гласа му.

— Разбира се — съгласи се Клеър. — Просто… Майкъл, не мисля, че осъзнаваш наистина какъв си сега. Какви промени са настъпили в теб. Ева смята, че не е добре да ти показваме слабостта си. И не мисля, че греши.

Майкъл продължи да я гледа така, сякаш никога досега не я бе виждал. Все едно че тя, буквално пред очите му, се бе променила от дете в равна на него.

Клеър преглътна с усилие. Погледът му беше много въздействащ и това не се дължеше на вампирското в него. Дължеше се единствено на истинския Майкъл. На това в него, от което тя се възхищаваше, което тя обичаше.

— Не — отрони той тихо. — И аз не мисля, че греши. Докосна нежно бузата на Клеър. — Какво се случи с Шейн?

— Нали не мислиш като Ева, че се цупи насаме в пристъп на самосъжаление?

Майкъл никога не е изглеждал толкова сериозен, помисли си тя.

— Не — отсече той. — Мисля, че може би се нуждае от помощ. Само че не ми се вярва сега да я потърси точно от мен.

— Не съм сигурна дали ще иска и аз да му помогна — додаде Клеър.

Майкъл пое чиниите от ръцете й.

— Не се подценявай.

* * *

В стаята на Шейн бе тъмно, с изключение на слабата светлина от уличните лампи. Клеър открехна тихо вратата и на

ивицата от меката светлина откъм коридора видя само част от краката му. Лежеше, проснат на леглото. Тя притвори вратата, пое си леко дъх за успокояване и пристъпи към него.

Шейн не помръдна. След като зрението ѝ се адаптира, Клеър забеляза, че очите му са отворени. Бяха вперени в тавана на стаята.

— Искаш ли да поговорим за това? — попита момичето. Но не последва отговор. Той само примигна, това бе всичко. — Тя достигна до теб, нали? Някак си е успяла да ти въздейства.

През следващите секунди, сторили ѝ се много дълги, той само продължаваше да си лежи там, без да ѝ обръща внимание, но накрая каза:

— Истински силните проникват в главата ти. Могат да те накарат… да чувстваш разни неща. Да те принудят да желаеш неща, които всъщност не искаш. Да вършиш неща, които иначе никога не би направил. Повечето от тях не си дават този труд, но онези, които го правят… те са най-лошите.

Клеър се пресегна в мрака и някъде по средата ръката му срещна нейната — отначало студена, но постепенно се затопляше от допира им.

— Не я искам, Клеър — призна той. — Но тя ме кара да я желая. Разбираш ли?

— Няма значение.

— Има. Защото след като го направи веднъж, ще ѝ бъде много лесно да го повтори. — Пръстите му се стегнаха около нейните, толкова силно, че изтръпнаха. — Не се опитвай да я спреш. Нито пък мен, ако се стигне до това. Трябва да мога сам да се справя.

— Как ще се справиш?

— Както мога. — Шейн се размърда върху леглото. — Но ти трепериш.

Наистина ли трепереше? Честно казано, тя въобще не бе усетила, но в стаята лъхаше на студ, само на студ и на безпределно отчаяние. Шейн беше единственото светло нещо тук.

Клеър се протегна към него, за да види лицето му. Прекалено сме близо един до друг, помисли си, за да е спокоен баща ѝ, ако можеше сега да ги види отнякъде, макар че те само се държаха за ръцете.

Шейн се пресегна към другата страна на леглото, напипа някакво одеяло и заметна двамата с него. Миришеше като… ами като Шейн, като кожата и косата му и Клеър усети как в нея нахлува топлина, докато си поемаше дълбоко дъх. Тя се придърпа по-близо към него под завивката, отчасти за да се сгрее. И отчасти, защото искаше да го докосне.

Той я пресрещна насред движението й и телата им се притиснаха едно в друго с всяка своя извивка. Пръстите им се преплетоха. Макар че бяха достатъчно близо, за да се целунат, не го направиха — това бе интимност, с която Клеър не бе свикнала, да бъде тъй плътно близо до някого и… просто да си лежи така. Шейн измъкна ръката си от нейната и отметна кичурите коса от очите й. Сетне плъзна леко пръсти по разтворените й устни.

— Красива си — промълви той. — Когато те видях за пръв път, си помислих… помислих си, че си твърде млада, за да живееш сама тук, в този град.

— А сега?

— Ти се справи по-добре от повечето от нас. Но ако можех да те измъкна от това място, щях да го направя. — Усмивката на Шейн бе малко крива и помръкнала в сенките. — Искам да живееш, Клеър. Имам нужда да си жива.

Пръстите й докоснаха краищата на косата му.

— Не се тревожа за себе си — каза тя.

— Ти никога не го правиш. Точно това имах предвид. Аз се тревожа за теб. Не само заради вампирите… но и заради Джейсън. Той още броди там някъде. И… — За секунда Шейн замлъкна, сякаш не можеше да доизрече онова, което искаше да й сподели. — А и заради мен. Родителите ти може би имат право. Аз може да не съм най-добрият…

Клеър плъзна пръсти върху устата му, върху тези меки, силни устни.

— Никога няма да престана да ти вярвам, Шейн. Дори ти не можеш да ме накараш да не ти вярвам.

В мрака се разнесе колеблив смях.

— Точно това имах предвид.

— Затова ще остана тук — заяви Клеър. — С теб. Тази нощ.

Шейн пое дълбоко дъх.

— Но с дрехите.

— С повечето — съгласи се тя.

— Знаеш ли, твоите родители действително са прави за мен.

— Не, не са — въздъхна Клеър. — Мисля, че никой не те познава изцяло. Нито баща ти, нито дори Майкъл. Ти си една дълбока, тъмна загадка, Шейн.

Той я целуна за пръв път, откакто бе влязла в стаята — топло притискане на устните му до челото й.

— Аз съм отворена книга.

— Обичам книгите — усмихна се тя.

— Хей, значи имаме нещо общо.

— Ще си събуя обувките.

— Супер. Махай обувките.

— И панталоните.

— Не прекалявай, Клеър.

* * *

Клеър изплува бавно от съня, отпусната и омиротворена. Отне ѝ секунда, за да осъзнае, че божествената топлина, която сгряваше гърба ѝ, се излъчваше от някой друг, изтегнат до нея в леглото.

И то от Шейн.

Дишането ѝ секна. Дали бе буден? Не, не ѝ се вярваше. Усещаше забавеното му, равномерно дишане. Беше вълшебно, забранено удоволствие; миг, който щеше да пази в сърцето си дори когато отмине. Клеър затвори очи и се опита да си припомни всичко — как голата гръд на Шейн се докосваше до гърба ѝ, топла и гладка там, където телата им се допираха. Успя да го убеди да свалят блузите си — изтъкна, че отдолу е с потник и Шейн най-накрая отстъпи и се съгласи. Обаче настоя да останат с панталоните.

Тя не спомена, че е свалила сутиена си, макар да бе сигурна, че той тутакси го е усетил.

Опасно, предупреди я вътрешният ѝ глас. Може да стигнеш твърде далеч. Не си готова. А защо не? Защо да не е готова? Защото още няма седемнайсет? Впрочем, какво толкова магическо има в това число? Кой, освен самата нея, има правото да решава кога ще е готова?

В съня си Шейн издаде някакъв звук — дълбока, доволна въздишка, от която тялото ѝ потръпна. Обзалагам се, че ако се обърна и го целуна, ще успея да го убедя…

Топлата ръка на Шейн почиваше точно върху извивката над бедрото ѝ — именно така тя разбра точно кога се събуди — по ръката му. Допирът му от напълно отпуснат се промени до предпазлив, напрегнат и отново отпуснат, но дланта му не се отмести.

Усещаше върху кожата си всеки отделен негов пръст.

Клеър напълно замря, само дишаше бавно, отмерено. По едно време ръката на Шейн бавно и нежно се придвижи нагоре, едва плъзгайки се, ала сетне той се отдръпна от нея и седна в леглото, обърнат с лице към прозореца. Клеър се претърколи към него, притиснала одеялото до брадичката си.

— Добро утро — промърмори. Гласът ѝ прозвуча сънливо,

лениво, а после видя част от лицето му, когато той се завъртя леко към нея. Слънчевата светлина хвърляше отблясъци по голата му кожа, сякаш бе посипан със златен прах.

— Добро утро — отвърна той и поклати глава. — Човече, това беше глупаво.

Съвсем друго си мислеше тя. Шейн стана и Клеър преглътна, когато сините му джинси се смъкнаха по бедрата му, разкривайки извивките на мускулите му, молещи да бъдат докоснати…

— Отивам до банята — изломоти той и изчезна бързо, почти като вампир.

Клеър се надигна и изчака, но след като Шейн не се върна при нея, започна бавно да се облича. Първо сутиенът зае полагащото му се място. Отгоре бе потникът, макар и доста измачкан. Беше с джинсите си.

Но косата й бе ужасна — като че ли бе минала през бетонобъркачка… и тя още я сресваше, когато чу отвън тропотенето на тежки обувки — запазената марка на Ева — отминаващи вратата на Шейн, за да продължат нататък до края на коридора.

До стаята на Клеър. До нейната врата.

О, по дяволите!

Ева почука на вратата.

— Клеър.

Клеър се изниза безшумно от стаята на Шейн, като се опитваше да не изглежда издайнически. Направи няколко предпазливи стъпки, отдалечавайки се от вратата, преди да се обади:

— Какво има?

Ева, която междувременно бе открехнала вратата на Клеър и надничаше вътре, се извърти тъй бързо, че едва не загуби равновесие. Днес бе издокарана ултраготически — в тъмнолилава рокля, с черепи по нея, с черно–бял чорапогащник и колие с мъртвешка глава. Косата й бе вдигната нагоре в стряскаща щръкнала конска опашка, гримът й, както обикновено, беше мъртвешки бял с катраненочерна очна линия, в допълнение с тъмновишнево червило.

— Откъде изникна? — попита я тя.

Клеър махна неопределено с ръка към стълбите.

— Но аз току-що дойдох оттам — учуди се Ева.

— От банята — уточни Клеър.

Ева се намръщи, ала не каза нищо.

— Става дума за Майкъл. Излезе.

— На работа ли отиде?

— Не, излезе. Измъкна се посред нощ, без да ми каже къде

отива. И от тогава не се е върнал. Проверих в музикалния магазин. Не се е появявал там. Много съм разтревожена, особено заради… — Потокът от мисли в главата на Ева внезапно смени пистата и очите й се разшириха. — О, мили Боже, облечена си със същите дрехи като вчера! Не си вкусила забранения плод, нали? Защото ако е така, наистина няма да мога да погледна родителите ти в лицето.

— Не, не, нищо такова не се е случило… — Клеър усети как гореща червенина плъзва нагоре по врата към лицето й. — Аз само… ние си говорихме и сме заспали. Кълна се, че не сме, хм…

— По-добре да не ми хъмкаш, защото ако си го направила, това е… — Ева едва се сдържа да не се усмихне. — Това е много лошо. Защото не си…

— Зная, зная. Но не сме направили нищо. И няма да го направим, докато… — Докато не го убедя, че е окей. — Както и да е. Кажи сега за Майкъл — какво искаш да направим?

— Да поразпитаме. Колкото и да ми е неприятно, трябва да започнем от „Комън Граундс“. Вероятно Сам е там или можем да му оставим съобщение. Чух, че отново се е появил в града. — Сам беше дядо на Майкъл… и вампир. Едва не умря, след като го прободоха смъртоносно. Единствено намесата на Амели го спаси. Но още беше много слаб. Клеър се зарадва да научи, че вече е по-добре — инстинктивно усещаше, че Сам е един от най-добрите вампири. Такъв, на когото можеше да има доверие. — Е? Тръгваме ли или не?

Шейн още не бе излязъл от банята.

— Дай ми само пет минути — каза Клеър покорно. Никакъв шанс за горещ душ или за чисти дрехи — най-доброто, с което разполагаше, беше вече носено, но поне не бе спала с него. Може би ще успее да изрови онзи последен чифт бельо, скрит някъде в чекмеджето…

Някой почука на входната врата. Властно, настойчиво. Още бе много рано, а неканените посетители в Морганвил се брояха на пръсти.

Клеър нахлузи през главата си по-малко измачканата от двете тениски, сложи си чисто бельо и обу същите джинси. Забърза по коридора, докато още закопчаваше ципа. Но Ева я изпревари — вече се спускаше надолу по стълбите. Клеър тъкмо минаваше покрай банята, когато Шейн отвори вратата и подаде отвътре мократа си глава.

— Какво става?

— Не зная! — извика му тя и се втурна след Ева.

Оказа се, че беше доставка на препоръчано писмо.

Ева се подписа за получаването му. Като го завъртя в ръцете

си, Клеър успя да прочете името, изписано с красив старомоден почерк: За господин Шейн Колинс. Под името бе изрисувано малко декоративно цвете. Пликът бе от плътна кремава хартия. На гърба му имаше златен печат с нещо като герб.

Ева го поднесе до носа си, подуши го и повдигна вежди.

— Брей. Скъпарски парфюм.

Махна с ръка към Клеър, която долови плътен аромат на мускус — пълен с обещания и опасности.

Шейн изтрополи на долния етаж, бос, само по джинси, с кърпа, увита около врата. Забави крачка, когато и двете момичета се обърнаха към него.

— Какво?

Ева му подаде плика.

— За господин Шейн Колинс.

Той го пое от пръстите ѝ, изгледа го намръщено и го разкъса от задната страна. Вътре имаше прегънатата картичка от същата скъпа кремава хартия, изписана с релефни букви. Шейн я изгледа за една дълга секунда, после я пъхна отново в плика и го върна на Ева.

— Изгори го — каза ѝ той.

И се качи на горния етаж.

Ева тутакси измъкна картичката, а след като тя го направи, Клеър без особено угризение зачете над рамото ѝ.

> „Поканен сте да присъствате на бал с маски на празника в чест на пристигането на почитаемия Бишъп, в полунощ, в залата на Съвета на старейшините, събота, дванадесети октомври.
>
> Поканата ви е от лейди Исандре, на която ще бъдете на разположение, докато тя не ви освободи.“

— Коя е Исандре? — попита Ева.

Клеър не отговори, твърде разтревожена заради последните думи: „… на която ще бъдете на разположение, докато тя не ви освободи.“

* * *

Откриха Сам Глас в „Комън Граундс“ — разговаряше с двама души, които Клеър не бе виждала, но Ева ги познаваше, ако се съдеше по това, че си кимнаха. Бяха хора, защото носеха гривни. Те се сбогуваха и освободиха двата стола за Ева и Клеър.

Сам изглеждаше също като Майкъл, но беше — естествено — доста по-стар, с малко по-широка брадичка. Вместо златисто руса коса като на Майкъл, неговата беше червена, но двамата бяха с подобно телосложение и ръст.

Тъкмо това едва не стана причина за смъртта му, когато беше прободен вместо Майкъл. Още изглеждаше изпит, помисли си Клеър, както и доста уморен. Но като ги поздрави, усмивката му бе напълно искрена.

— Дами. Радвам се да ви видя. Ева, не очаквах отново, че ще дойдеш тук или поне не по своя воля.

— Повярвай ми, нямаше да дойда, ако не трябваше да те видя — обясни му тя и потропа нервно по издрасканата маса с тъмнолилавите си нокти. — Знаеш ли къде е Майкъл?

Сам повдигна червеникавите си вежди.

— Не е ли на работа?

— Снощи излезе, без да каже къде отива. От тогава не сме го виждали. И на работа не се е появил. И така, хрумва ли ти нещо?

— Нищо добро — призна Сам и се облегна на стола си. — Взел ли е колата си?

— Да, поне доколкото ми е известно. Защо?

— Заради джипиеса. Всички наши коли могат да се проследят.

— Брей, не е зле да го зная, ако реша да се набъркам в тукашния бизнес с крадени коли — пошегува се Ева. — Кой тогава има суперсекретното устройство за проследяване и как мога да го докопам?

— Не можеш — отряза я Сам. — Аз ще се погрижа за това.

— Скоро ли?

— Колкото мога по-скоро.

— Но аз трябва да го открия! Ами ако е… — Ева се наведе още по-близо до Сам и започна да шепне: — Ами ако някой го е отвлякъл?

— Кой?

— Бишъп!

Очите на Сам се разшириха, а в кафенето много други глави се надигнаха рязко. Повечето са вампири, каза си Клеър, които познаваха Бишъп по име или поне бяха чували за него. Пък и кой друг, освен вампир, би чул нечий шепот в претъпкано помещение.

— По-тихо — предупреди я Сам. — Не се замесвай в това, Ева. Не е лъжица за твоята уста. Това е наша работа.

— Това е и наша работа. Този тип беше в нашата къща, заплашваше ни, всички нас — заяви Ева. — Не можеш ли веднага да разбереш какво става? Защото в противен случай аз ще се обадя в Министерството на вътрешната сигурност на САЩ, за да

ги информирам, че цяла банда от терористи дебне в мрака.

— Няма да го направиш.

— О, ще го направя. При това с радост. И ще им кажа да си вземат соларимите и да разпитат заподозрените по пладне на открито, на паркинга например.

Сам поклати глава.

— Ева…

Ева тресна с ръка по масата. Отекна като изстрел и всички глави се завъртяха към нея.

— Не се майтапя, Сам!

— Напротив, майтапиш се — заговори той преднамерено тихо. — Защото ако си сериозна, заплашваш личности, които могат да контролират следващия удар на сърцето ти, а това би било много, много глупаво. Сега ми обещай, че ще ме оставиш сам да се справя с това.

Тъмните очи на Ева не трепнаха.

— Всичко е заради Бишъп, нали? Защо е дошъл тук? И с какво се занимава? Защо си толкова изплашен от него?

Сам се изправи. Сега от него се излъчваше отчужденост и студ. Нещо, което напомни на Клеър, и то много силно, че той преди всичко е вампир.

— Прибери се у дома — каза той. — Аз ще намеря Майкъл. Не вярвам да е изпаднал в беда и се съмнявам, че има нещо общо с Бишъп.

Ева също стана и Клеър за пръв път я видя като зряла личност, като жена, която е равна на Сам.

— Дано да си прав — изрече тя, този път с по-смекчен тон. — Защото ако нещо се случи на Майкъл, заклевам се, че историята няма да приключи с това.

Сам ги проследи с поглед, докато излизаха от кафенето. Така направиха и всички останали. Някои от тях бяха разтревожени. Други изглеждаха развеселени, а трети едва сдържаха гнева си.

Но нито един от присъстващите не пропусна да ги изпрати с поглед, когато двете момичета си тръгнаха. Никой. А това беше… обезпокояващо.

Настаниха се в колата и Ева подкара, без дума да отрони. Накрая Клеър не издържа и се осмели да я попита:

— Къде отиваме?

— У дома — отвърна приятелката й. — Ще дам на Сам шанс да удържи на думата си.

Това, помисли си Клеър, щеше да накара Ева да гризе ъглите на стените и да пробива дупки в пода, докато кръстосва из къщата. А Клеър нямаше абсолютно никаква представа с какво може да й помогне.

Но нали за това бяха приятелите… да са до теб и да те пазят да не откачиш.

* * *

Телефонът звънна точно един час, след като се прибраха в къщата. Шейн седеше най-близо до него — беше окупирал това място, защото се притесняваше, че Ева ще продължи да вдига слушалката на всяка секунда, за да проверява дали има сигнал — и вдигна при първото позвъняване.

— Стъклената къща — каза той и се заслуша. Клеър видя как всеки мускул по тялото му се напрегна, сетне застина. — Върви на майната си!

И прекъсна връзката.

Клеър и Ева се вторачиха слисани в него.

— Какво, по дяволите… — извика Ева, хвърли се към телефона и го грабна, за да набере номера, проследяващ последното обаждане.

— Звездичка шестдесет и девет — подсказа Клеър. — Шейн, кой беше?

Но той не й отговори, а само скръсти ръце пред гърдите си. Ева трескаво натисна бутоните.

— Звъни — обяви тя, а след това, също като Шейн, застина. Отпусна се върху един стол.

— Не биваше да го правиш — каза й Шейн.

Ева затвори очи и отпусна рамене.

— Да, аз съм — напрегнато заговори тя. — Какво има, Джейсън?

Клеър и Шейн се спогледаха. Тя трябва да е изглеждала гузно, защото той й се намръщи.

— Виждала ли си се с него? — попита я Шейн сърдито.

Да каже ли истината? Или да излъже?

— Да — призна Клеър, макар че никак не й бе лесно да го направи. — Вчера го видях на път за колежа. Той ми каза, че иска да говори с Ева.

О, този поглед. Можеше да разтопи стомана.

— И просто си забравила, че си си побъбрила с местния сериен убиец? Сладката Клеър. Много умно.

— Не съм забравила. Аз… няма значение. — Нямаше как да обясни излъчването, което бе почувствала от Джейсън, особено на Шейн, чиито най-живи спомени от малкия ненормалник бяха как

Джейсън го пронизва с нож в корема. — Съжалявам. Трябваше да ти кажа.

Ева им изшътка да млъкнат и се наведе над телефона, заслушана напрегнато.

— Той е казал какво? Не говориш сериозно. Не може да си сериозен.

Но очевидно беше. Ева послуша още няколко секунди, след което каза:

— Добре тогава. Не, не зная. Може би. Дочуване.

Затвори телефона и се втренчи в него. Лицето й изглеждаше напълно застинало.

— Ева? — попита Клеър. — Какво има?

— Баща ми — заговори Ева. — Той… той е зле. В болница е. Не мислят… не мислят, че ще оздравее. Черният му дроб.

— О — прошепна Клеър, наведе се през масата и улови дясната й ръка. — Съжалявам.

Пръстите на Ева бяха студени и отпуснати.

— Да, ами… той, знаеш ли, сам си го просеше. Баща ми беше заклет пияница и той… двамата с Джейсън нямахме щастливо детство. — Тя и Шейн се спогледаха. — Ти знаеш.

Той кимна. Стисна лявата й ръка и сведе поглед към масата.

— Нашите бащи понякога доста си попийваха заедно — рече Шейн. — Но бащата на Ева беше по-зле. Много по-зле.

Клеър не можа да си представи това, защото бе виждала бащата на Шейн.

— И колко още…?

— Джейсън каза, че може би два дни. Не много. — Очите на Ева се наляха със сълзи, които обаче не потекоха по лицето й. — Кучи син. И какво очаква от мен? Да изприпкам до леглото му, за да го гледам как умира?

Шейн не й отговори. Нито вдигна глава. Той просто… стоеше там. Клеър нямаше представа какво да направи, как да реагира, затова последва примера му. Ръцете на Ева внезапно се вкопчиха силно в техните.

— Той ме изхвърли — прошепна тя. — Каза ми, че ако не позволя на Брандън да ме ухапе, повече няма да съм му дъщеря. Е, а сега умира. Направо да се разревеш. Не, не ми пука.

Да, пука ти, искаше да й каже Клеър, но не го направи. Ева се опитваше да убеди самата себе си, че всичко е ясно и в продължение на половин минута само клатеше глава, докато накрая сълзите й рукнаха и образуваха тъмни вадички по бледото й лице.

— Ще те заведа при него — тихо каза Шейн. — Така няма да си принудена да останеш, ако не искаш.

Ева кимна. Изглеждаше така сломена, сякаш дъх не можеше да си поеме.

— Бих искала… Майкъл…

Клеър се сепна — нали още чакаха обаждането на Сам.

— Аз ще остана тук — реши тя. — Ще ти се обадя, ако се чуя със Сам. Ще кажа на Майкъл да дойде при теб, става ли?

— Да — промълви Ева унило. — Аз… мисля, че трябва да си взема чантата.

Избърса очите си и отиде в съседната стая. Шейн погледна Клеър, а тя се замисли за всичко, което се бе струпало на главата му — спомените за баща му, за мъртвите му майка и сестра, за това, че никога вече нямаше да си върне семейството.

„Ти си една дълбока, тъмна загадка, Шейн“, беше му казала тя, а това бе самата истина, повече от всеки друг път.

— Грижи се за нея — поръча му Клеър. — Позвъни ми, ако се нуждаеш от нещо.

Той я целуна по устните и след няколко минути се чу как външната врата се затръшна след Ева и Шейн. Ключалката изщрака. Клеър седна до телефона и зачака.

Рядко се бе чувствала така самотна.

Телефонът звънна след десетина минути.

— Прибира се у дома — съобщи й Сам и затвори. Без никакви други обяснения.

Клеър стисна зъби и отново зачака.

* * *

Трябваше да чака още двайсетина минути, преди колата на Майкъл да завие по алеята за автомобили. Той прекоси чевръсто късото разстояние от гаража до задната врата, като пазеше главата си с черния чадър, който бе оставил до стъпалата. При все това, когато влезе в кухнята, Клеър усети лекото миризма на изгоряла плът, която се разнасяше от него, а той трепереше.

Очите му изглеждаха празни и уморени.

— Майкъл? Добре ли си?

— Добре съм — отвърна й. — Само се нуждая от малко почивка, това е всичко.

— Аз… къде беше? Какво стана?

— Бях при Амели. — Потърка лице с двете си ръце. — Слушай, случиха се много неща. Трябваше да ви оставя бележка. Съжалявам. Следващият път ще се опитам да ви държа в

течение…

— Ева е в болницата — каза задъхано Клеър. — Баща й умира.

Майкъл бавно изправи рамене.

— Какво?

— Нещо с черния му дроб, предполагам заради пиенето. Както и да е, важното е, че сега умира. Ева и Шейн отидоха да го видят. — Клеър се вгледа в него за няколко секунди. — Обещах да й се обадя, когато се прибереш у дома. Ако не искаш да ходиш…

— Не, ще отида. Тя се нуждае… — Той вдигна рамене. — Тя се нуждае от тези, които я обичат. Ще й бъде много тежко да се изправи пред родителите си.

— Да — съгласи се Клеър. — Изглеждаше разстроена. — Разбира се, че беше разстроена. Как можа да изтърси такава глупост. — Мисля, че ще се зарадва, ако си там с нея.

— Ще бъда. — Майкъл повдигна вежди. — Ами ти? Нямаш нищо против да останеш сама тук?

Клеър погледна стенния часовник.

— Можеш ли да ме оставиш някъде по пътя?

— Къде?

— Трябва да се видя с Миърнин. Съжалявам, но съм обещала.

Не че посещението при нейния луд вампирски ментор щеше да е по-приятно, отколкото визитата в болницата.

5

Някой бе обзавел килията на Миърнин, но не беше Клеър; тя също бе обмисляла това, ала не бе сигурна какви вещи би му позволила Амели да притежава.

Когато мина през вратата, разделяща лабораторията от коридора с килиите, които обитаваха най-болните и най-лудите вампири на Морганвил, тя се изненада да види блясъка от електрическа светлина, идваща от дъното… откъм килията на Миърнин. Когато се приближи, забеляза и други неща. Музика. От стереоуредбата пред решетките се разнасяше тиха, класическа музика. Имаше и телевизор, макар и в момента да бе изключен.

Подът на килията на Миърнин, която в началото беше гола като монашеска обител, сега бе постлан с дебел, скъп на вид турски килим. Тесният прогнил нар бе заменен с много по-удобно легло. В ъглите на помещението бяха струпани книги на камари, достигащи до кръста.

Миърнин лежеше върху леглото, скръстил ръце върху корема си. Изглеждаше млад — всъщност също толкова млад като Майкъл — ала от него смътно лъхаше на нещо старо. Дългата къдрава черна коса създаваше усещане за отдавна отминала мода. Беше облечен в син копринен халат, с бродирани дракони — спретнат и чист.

Някой бе идвал и се бе погрижил за него. Девойката се почувства виновна.

— Здравей, Клеър — изрече той, но очите му останаха затворени.

— Здравей. — Тя остана на известно разстояние, без да го изпуска от поглед. Изглеждаше спокоен, но Миърнин бе непредвидим. — Как се чувстваш?

— Отегчен — отвърна той и се засмя. — Отегчен, отегчен, отегчен. Нямах представа, че една килия може да е такъв затвор.

Очите му се отвориха и тя видя огромните му зеници. Горяха с трескав пламък, от който я побиха тръпки, и цялата настръхна.

— Донесе ли ми нещо за ядене? — попита вампирът. — Нещо сочно?

Той определено не беше добре. Мразеше, когато ставаше такъв — жесток и ленив, готов да каже или направи всичко. Сякаш Миърнин, когото тя харесваше, просто… бе изчезнал, оставяйки след себе си само празна, тъмна черупка.

Миърнин се плъзна от леглото с елегантната и безшумна грация на влечуго. Улови решетките с белите си, силни пръсти и впери бездънните си като черни ями очи в лицето ѝ.

— Сладка, сладка Клеър — промърмори. — Толкова смела, за да дойде тук. Ела, Клеър. Приближи се. Ще трябва да го направиш, ако искаш да ми помогнеш.

Той се усмихна и макар че не показа вампирските си зъби, косъмчетата на тила й настръхнаха от дъха му на хищник.

— Имам ново лекарство — рече момичето и остави раницата си на пода. Отвори ципа и извади шише с кристали — слава Богу, че шишето бе пластмасово, защото можеше да го хвърли, без да се страхува, че ще се счупи. Подхвърли го през решетките на килията. То се претърколи и се спря пред бледите крака на Миърнин. — Трябва да изпиеш кристалите, Миърнин.

Той дори не се наведе, за да вдигне шишето.

— Не ми харесва тонът ти — изсъска. — Ти не можеш да ми заповядваш, робиньо. Аз заповядвам на теб.

— Аз не съм твоя робиня.

— Ти си собственост.

Клеър отвори раницата си, извади пистолета със стрелите, който и бе дал доктор Милс, и го простреля.

Миърнин се олюля назад, втренчи се в корема си и прокара пръсти по стърчащата инжекция във форма на жълта стрела.

— Малка кучка — изсъска и се свлече върху леглото.

— Може и да съм кучка, но не съм твоя собственост — заяви Клеър. Не помръдна от мястото си и зареди втора стреличка, за всеки случай. Наблюдаваше как мускулите му се свиха, сетне се отпуснаха. — Миърнин?

Очите му премигнаха и Клеър забеляза, че зениците му отново добиха нормалните си размери.

— Клеър? — Той протегна ръка и извади стреличката от корема си. — Ох. — Огледа я любопитно, после я остави внимателно настрани. — Това беше интересно.

Е, поне звучеше много по-разумно.

— Как се чувстваш?

— Ранен? — Той докосна леко с пръсти вече заздравяващата рана от убождането. — Засрамен? — Тъмният му поглед не срещна нейния. — Имам чувството, че съм бил… неприятен.

— Не бих могла да знам — отвърна Клеър. — Аз току-що дойдох. Хей, кой ти е донесъл всичко това?

Миърнин се огледа и се намръщи.

— Ако трябва да съм честен, не съм съвсем сигурен. Мисля, че трябва да е било някое от създанията на Амели. — Прозвуча доста несигурно. — Преди малко бях груб с теб, нали?

— Малко — призна тя. — Но пък и аз те прострелях.

— А, да. Между другото, има ли някаква конкретна причина да ме простреляш в корема, а не в гърдите?

— Има по-малко кости. А и ръцете ми трепереха. Как се чувстваш сега?

Той въздъхна и седна на леглото.

— По-добре. Макар че не бива да ми вярваш. Не знаем колко дълго ще трае това, нали?

— Не — потвърди Клеър, остави пистолета и пристъпи по-близо до решетките, но не прекалено близо.

— Това е нова формула, така ли? В течен вид?

Тя кимна.

— Серумът е по-силен, но не съм сигурна колко дълго ще трае ефектът. Тялото ти може да се срине бързо, затова трябва да сме внимателни.

— Пусни часовника да отброява времето — посъветва я той. Сведе поглед, за да се огледа и се засмя. — Тъмната ми страна се облича по-добре от мен. — Стана и се протегна към дрехите си, сгънати грижливо върху масичката отстрани до леглото, докато отвързваше колана на халата. Поколеба се, усмихна се и повдигна вежди. — Ако нямаш нищо против, Клеър…?

— О, съжалявам. — Девойката се обърна с гръб. Не ѝ се искаше да го прави, въпреки че вратата на килията бе заключена. Той се държеше по-добре, когато знаеше, че тя го наблюдава. Съсредоточи се върху бледото му изкривено отражение върху екрана на телевизора, докато той сваляше халата си и започна да облича дрехите си. Тя не можеше да види много, освен че цялото му тяло беше много бледо. След като се увери, че е обул панталоните си, Клеър погледна крадешком през рамо. Той беше с гръб към нея и тя не се сдържа да го сравни с единственото друго полуголо мъжко тяло, което бе огледала по-подробно. Шейн беше с широки рамене, силен и як. Миърнин изглеждаше крехък, но мускулите под бледата кожа се движеха като жилави кабели — много по-силни от тези на Шейн, беше сигурна в това.

Миърнин се обърна, докато закопчаваше ризата си.

— Отдавна хубаво момиче не ме е гледало с такъв интерес — отбеляза. Тя отвърна очи, усещайки как червенината плъзва от врата ѝ нагоре към бузите. — Няма нищо, Клеър. Не се чувствам обиден.

Тя се прокашля.

— Някакви странични ефекти от новата смес?

— Топло ми е — рече той ѝ се усмихна. — Колко приятно.

— Прекалено топло?

— Нямам представа. Мина доста време, откакто съм усещал нещо подобно. Не съм сигурен, че бих могъл да направя разлика. — Обви длани около прътите на решетката. — Колко дълго ще чакаме?

— Първият път ще чакаме, докато ефектът започне да отслабва, за да имаме добра основа за сравнение. Така ще знаем за колко време ще е безопасно да бъдеш пуснат навън.

— И през цялото време ще държиш пистолета със стрелите в готовност, така ли? — Облегна се нехайно на решетките, елегантен и отпуснат. В очите му все още проблясваше слаб пламък, съвсем леко безпокойство. — И така, за какво ще говорим? Как върви ученето, Клеър?

Момичето сви рамене.

— Ти знаеш.

— Предполагам, че предметите са твърде лесни за теб.

— Виждаш ли? Знаеш. — Клеър се поколеба. — Имаме посетители в града.

— Посетители? — Миърнин не изглеждаше особено заинтригуван. — Дошли са някогашни възпитаници на колежа и роднини? Никога няма да разбера защо, за Бога, Амели търпи тези човешки традиции…

— Посетителите са вампири — прекъсна го тя. Това привлече вниманието му.

За една секунда остана застинал, без да проговори, само се взираше в нея. После изрече с нисък глас:

— В името на Бога, кой? — Пръстите му се стегнаха около металните пръти, стиснаха ги толкова силно, че тя се изплаши, че костите му ще се счупят. Или стоманата. — Кой?

Тя не очакваше подобна реакция.

— Името му е Бишъп — рече. — Каза, че е баща на Амели…

Лицето на Миърнин застина и заприлича на гипсова маска.

— Бишъп — повтори той. — Бишъп… е тук. Не. Не може да бъде. — Пое дълбоко въздух, от какъвто не се нуждаеше, и бавно го издиша. Ръцете му се отпуснаха върху решетките. — Ти каза посетители. Множествено число.

— Той е довел двама придружители. Исандре и Франсоа.

Миърнин изсъска злобно.

— Познавам ги и двамата. Какво се случи след пристигането му? Какво каза Амели?

— Тя каза, че ние трябва да стоим настрана. Както и Сам, и Оливър.

— Тя направи ли някакви публични изявления? Планира ли обществени изяви?

— Шейн получи покана — отвърна Клеър. — За някакъв бал. Той… в поканата пише, че трябва да отиде като придружител на Исандре.

— Господи — промълви Миърнин. — Амели признава ранга му с празненство в негова чест.

— Какво означава това?

Миърнин внезапно разтърси решетките.

— Пусни ме. Веднага.

Клеър преглътна.

— Аз… не мога, съжалявам. Знаеш правилата. Първият път, когато тестваме нова формула, трябва да останеш…

— Веднага — озъби се той и очите му загоряха с онзи ужасяващ вампирски блясък. — Нямаш представа какво става там, Клеър! Не можем да си позволим да бъдем предпазливи.

— Тогава ми кажи какво става! Моля те! Искам да помогна!

Миърнин видимо се овладя, пусна решетките и седна върху леглото.

— Добре. Седни. Ще се опитам да ти обясня.

Клеър кимна. Придърпа стоманения стол — останал от времето, когато тук се е помещавал затворът, помисли си тя — и се настани върху него.

— Разкажи ми за този Бишъп.

— Срещна ли се с него? — Клеър кимна. — Тогава вече си наясно с всичко, което трябва да знаеш. Той не е като вампирите, които си виждала тук, Клеър, дори и като най-лошите от нас. Двамата с Амели сме модерни хищници, тигри в джунглата. Бишъп е от много по-студено, по-жестоко време. Бих го определил като страховития тиранозавър.

— Но той наистина ли е баща на Амели?

Сега бе ред на Миърнин да кимне в знак на съгласие.

— Бил е свиреп воин. Едва ли би могла да си представиш по-безмилостен убиец. Аз… мислех, че е умрял преди много години. Фактът, че сега е дошъл тук… това е много лошо, Клеър. Наистина много лошо.

— Защо? Искам да кажа, че ако е баща на Амели, може би просто е дошъл да я види…

— Той не е тук заради щастливите спомени — прекъсна я Миърнин. — Най-вероятно е дошъл, за да си отмъсти.

— На теб?

Миърнин поклати бавно глава.

— Не аз се опитах да го убия.

Клеър затаи дъх.

— Амели? Не… тя не би могла. Не и собствения си баща.

— Ще е по-добре, ако не задаваш повече въпроси, малката. Трябва единствено да знаеш, че той има причина да мрази Амели — причина, достатъчно силна, за да го доведе тук и да се опита да унищожи всичко, за което тя е работила и е постигнала.

— Но… тя се опитва да спаси вампирите. Да спре болестта. Той сигурно го разбира. Той не би…

— Нямаш понятие какво иска той или какво ще направи. — Миърнин се наведе напред и подпря лакти върху коленете си — олицетворение на убедеността. — Бишъп идва от времена, когато сред вампирите не са съществували понятия като сътрудничество и саможертва, и единственото, което изпитва към тях, е презрение. Както ти би казала, той е истинско въплъщение на древното зло и само властта има значение за него. Няма да допусне Амели да постигне своето.

— Тогава какво ще правим?

— Първо, ще ме пуснеш оттук — заяви Миърнин. — Амели ще има нужда приятелите й да са около нея.

Клеър поклати бавно глава. Минутите течаха и Миърнин изглеждаше стабилен, ала тя бе длъжна да спазва правилата.

— Клеър.

Девойката вдигна глава. Лицето на Миърнин беше спокойно и сериозно и изглежда той напълно се владееше. Това беше Миърнин, когото тя рядко виждаше — не толкова чаровен, колкото когато бе просто луд учен, не и ужасяващ като побеснелия й наставник. Една истинска, уравновесена личност.

— Не позволявай да бъдеш въвлечена в това — предупреди я той. — За Бишъп хората не са нищо повече от пионки или храна.

— Не мисля, че отношението на повечето от вас е по-различно — контрира го тя.

Очите на Миърнин се разшириха и той се усмихна.

— Имаш право. Като отделни видове, помежду ни зее емоционална и духовна пропаст — съгласи се. — Но ние поне се опитваме. Бишъп и приятелите му не биха си дали този труд.

* * *

Формулата беше много, много по-добра от последната — стабилността на Миърнин продължи почти четири дълги часа, постижение, което го зарадва почти толкова много, колкото и нея. Но след като се умори и започна отново да чувства объркване и гняв, Клеър спря часовника, попълни записките си и провери съдържанието на масивния хладилник в средата на затвора. Каза си, че навярно е бил изграден като централен склад за кухните — кухни, които много отдавна са били разрушени — но придаваше на помещението усещане за гигантска стерилна морга.

Някой бе забравил да попълни наличностите от кръв вътре.

Клеър си го отбеляза наум, докато вадеше от запасите за Миърнин и хвърляше пластмасовите шишета с кръв в килията му. Не го дочака да види как разкъсва капачките им.

От гледката винаги й се повдигаше.

Останалите вампири приличаха на зомбита — мълчаливи, сведени до най-първичните инстинкти за оцеляване. Тя зареди количката и обиколи килиите, за да им раздаде последните шишета с кръв. Някои от тях все още се владееха достатъчно, за да й кимнат в знак на благодарност; някои просто се взираха с безумни, празни очи, сякаш за тях тя беше една гигантска версия на кръвна банка.

От това винаги я побиваха тръпки, ала не можеше да ги гледа как гладуват. Някой имаше задължението да ги храни и да поддържа килиите им чисти, ала тя не бе сигурна, че този някой си вършеше добре работата.

Беше късен следобед, когато свърши. Клеър се приближи до трептящата врата в затворническата стена, концентрира се и оформи портал обратно към лабораторията на Миърнин. Помещението бе празно. Тя беше изморена и разстроена от това, което Миърнин й бе казал за Бишъп и се замисли дали да не пренасочи портала така, че да я отведе направо в Стъклената къща… но не обичаше да го използва; изтощаваше я прекалено много. Нито пък й се искаше да обяснява на останалите защо излиза от стената.

— Предполагам, че ще се поразходя пеша — каза девойката на празната лаборатория. Изкачи стълбите към паянтовата, наклонена барака, която закриваше входа и излезе на алеята зад къщата на старата дама Дей, една от къщите на Основателя. Тя бе като огледален образ на Стъклената къща, само че с малко по-различни первази и други завеси на прозорците. Госпожа Дей имаше люлеещ се стол на предната веранда и обичаше да седи отвън с чаша лимонада и да наблюдава хората, но днес не бе излязла. Празният стол се поклащаше, проскърцвайки на лекия, хладен вятър.

Слънцето все още прежуряше, макар че температурите спадаха неотменно всеки ден. Когато тръгна по криволичещите тесни улици на Морганвил, Клеър цялата бе плувнала в пот. Зави по улица „Лот“.

Потта й се вледени, когато видя полицейска кола, паркирана пред входа на къщата. Клеър се затича, профуча през бялата ограда с дървени колове и изтрополи нагоре по стълбите. Вратата беше затворена и заключена. Тя затършува за ключовете си, измъкна ги, отключи и влезе. После тръгна надолу по коридора, откъдето се чуваха гласове.

Шейн седеше на дивана, лицето му изразяваше това, което Ева обичаше да нарича „гаднярска физиономия“. Бе вперил поглед в Ричард Морел, който бе застанал пред него. Контрастът беше впечатляващ — Шейн имаше вид на човек, забравил, че има гребен, дрехите му бяха смачкани от едноседмичния престой в коша за пране, а езикът на тялото му крещеше с все сила: ЛЕНТЯЙ.

Съвсем различна личност от приятеля, толкова загрижен за Ева по-рано.

От друга страна Ричард Морел бе образец за успех в Морганвил. Спретнат и лъснат в тъмносинята си полицейска униформа, с идеално изгладени ръбове и безупречна дължина на косата. Пистолетът на кръста му явно се радваше на същите грижи и внимание.

Двамата с Шейн насочиха погледите си към Клеър. Тя се почувства потна, мърлява и изплашена.

— Какво се е случило?

— Полицай Дик се отби да ми напомни, че съм пропуснал една уговорка — отвърна Шейн. Очите му имаха онова мрачно и решително изражение, което добиваше, когато се готвеше за схватка. — Аз тъкмо му казвах, че някой ден все ще намеря време да се реванширам.

— Ти си изостанал с месеци в графика за даряване — изтъкна Ричард. — Имаш късмет, че съм дошъл аз, а не някой, който няма да е толкова снизходителен. Виж, зная, че това не ти се нрави, но не си длъжен да го харесваш. Това, което трябва да направиш, е да си вдигнеш задника и да отидеш в Центъра за даряване.

Шейн не помръдна.

— Ще ме заставиш насила ли, Дик!

— Не разбирам — намеси се Клеър. — За какво говорите?

— Шейн не си е платил данъците.

— Данъци… — Изведнъж всичко й се изясни. Шишетата с кръв, които преди малко бе хвърляла в килиите на изгладнелите, полудели вампири. О! — Кръводаряване.

Шейн вдигна ръка, за да покаже китката си. Болничната гривна, маркирана с червен кръст, все още бе на ръката му.

— Никой не може да ме пипне още две седмици. Съжалявам.

Ричард не помръдна. Дори не примигна.

— Не, аз съжалявам, но това не важи. Пластмасовата болнична гривна ти осигурява защита от нападение. Ала не те освобождава от гражданския ти дълг.

— Граждански дълг — повтори Шейн подигравателно. — Добре. Няма значение, човече. Ето какво ще ти кажа — ти ми предаде посланието си. Сега върви да заловиш някой престъпник

или нещо подобно. Може би не е зле да арестуваш сестра си, сигурно го е заслужила и днес, както всеки друг ден.

— Шейн — заговори Клеър с умолителна нотка в гласа. — Къде е Ева?

— В болницата — отвърна Шейн. — Оставих я там с Майкъл. Много й е тежко, но се държи. Върнах се, за да проверя дали си добре.

— Добре съм — увери го тя. Нито един от двамата не я слушаше. Ричард и Шейн отново бяха кръстосали погледи. Сблъсък на воли.

— Значи отказваш да ме придружиш до Центъра за даряване — обобщи Ричард. — Правилно ли съм разбрал?

— Съвсем правилно, Дик.

Ричард се пресегна зад гърба си, откачи с рязко щракване блестящите сребърни белезници от колана си и ги задържа в ръката си. Шейн не помръдна.

— Стани — нареди полицаят. — Хайде, човече, знаеш какво следва. Или ще свършиш в затвора, или ще прекараш пет минути с игла в ръката.

— Няма да позволя на някой вампир да се храни от мен, дори и от банка с кръвта ми.

— Дори и Майкъл? — попита Ричард. — Защото когато запасите намалеят, най-младият вампир ще е на дъното в списъка за захранване. Майкъл ще е последният в Морганвил, който ще получи кръв. Така че с отказа си нараняваш своите, човече.

Юмруците на Шейн се стегнаха, потрепериха, сетне се отпуснаха. Погледна към Клеър и тя видя в очите му смесица от гняв и срам. Той мразеше това, момичето го знаеше. Мразеше вампирите и искаше да мрази и Майкъл, ала не можеше.

— Моля те — прошепна тя. — Шейн, просто го направи. Аз също ще отида.

— Ти не си длъжна — напомни й Ричард. — Студентите от колежа са освободени от задължението да даряват кръв.

— Но мога да дам доброволно, нали?

Полицаят сви рамене.

— Нямам представа.

Клеър се извърна към Шейн.

— Тогава и двамата ще отидем.

— Как ли пък не. — Гаджето й скръсти ръце. — Хайде, закопчей ме. Обзалагам се, че си умираш да изпробваш онзи нов тейзър.

Клеър пусна раницата си на пода, отиде при него и се взря в лицето му.

— Престани — изсъска. — Нямаме време за това, а точно в

момента имам нужда от теб да си до мен, а не в затвора, ясно ли е?

Той прикова поглед в очите ѝ толкова дълго, че Клеър се изплаши, че ще ѝ каже да си гледа работата — но сетне младежът въздъхна и кимна. Тя отстъпи, а Шейн стана и подаде китките си на Ричард Морел.

— Предполагам, че ме докопа, полицай — рече. — Бъди нежен.

— Млъквай, Шейн. Не го прави по-трудно, отколкото е.

Клеър тръгна след тях, без да е сигурна какво трябва да направи; Ричард изглежда не се интересуваше от нея. Докато вървеше надолу по коридора, той използва радиостанцията, прикрепена към рамото му, за да проведе някакъв кодиран полицейски разговор. Тя не бе сигурна, че това ѝ се понрави. Морганвил не беше толкова голям град, че да има нужда от кодове, освен ако не ставаше дума за нещо наистина много гадно.

Когато се спря, за да заключи входната врата зад тях, голям блестящ черен микробус зави зад ъгъла — толкова лъскав, че приличаше на хищник. Отпред и отстрани бе изрисуван червен кръст, а под плътно затворените прозорци с тъмни стъкла с червени букви бе изписано: „КРЪВОМОБИЛ, МОРГАНВИЛ.“ Надписът под него гласеше: „Без предварително записване.“

Шейн се закова на място.

— Не — заяви. — Няма да го направя.

Ричард го побутна с електрошоковата палка и Шейн се запрепъва надолу по стълбите.

— Или това, или Центъра за даряване. Това са възможностите и ти го знаеш. Опитвах се да го направя по-лесно за теб.

Клеър преглътна мъчително и заслиза забързано. Застана пред Шейн, блокирайки пътя му и срещна погледа му. Той беше бесен, изплашен, но в очите му се четеше още нещо, което тя не можеше да разбере.

— Какво не е наред?

— Хората се качват в това проклето нещо и повече не излизат — изрече той с категоричен глас. — Няма да го направя. Вътре те завързват, Клеър. Завързват те и никой не може да види какво става там.

Призля ѝ, като си го представи. Лицето на Ричард Морел запази подчертано безучастното си изражение.

— Сър?

Въпросът ѝ явно не го впечатли; Клеър разбра, че му е безразлично дали го пита за мнението му.

— Не мога да ти дам съвет, но по един или друг начин, той е длъжен да го направи.

— Ами ако заведете и двама ни в Центъра за даряване?

Ричард се замисли няколко секунди над предложението й, сетне кимна. Откачи отново радиостанцията от рамото си, промърмори тихо някакви думи и двигателят на Кръвомобила бе запален с тихо бръмчене.

Потегли плавно като акула, дебнеща плячката си. Всички го наблюдаваха как се отдалечава.

— Мамка му, мразя това нещо — изруга Шейн. Гласът му леко трепереше.

— Аз също — присъедини се Ричард за изненада на Клеър. — А сега се качвайте в колата.

6

Центърът за даряване все още беше отворен, макар че вече се бе стъмнило. Когато Ричард спря полицейската кола до бордюра на тротоара, от Центъра излязоха двама души, които Клеър смътно познаваше. Махнаха си един на друг и се отдалечиха в различни посоки.

— Всички ли идват тук? — попита тя.

— Всички, които не желаят да използват Кръвомобила — отвърна Ричард. — Всеки човек, който има Защита, трябва всяка година да дарява определено количество кръв. Дарената кръв се използва първо от техния Покровител. Останалото количество се дава на този, който се нуждае. На вампирите, които не разполагат с донори.

— Като Майкъл — заключи Клеър.

— Да, той е нашият най-нов обект на благотворителност. — Ричард слезе и отвори задната врата за нея и Шейн. Тя се плъзна от седалката навън, а Шейн, след като се поколеба достатъчно дълго, за да я притесни, я последва. Той пъхна ръце в джобовете си и се вторачи в големия червен кръст над вратата. Центърът за даряване не изглеждаше особено гостоприемен, но беше много по-малко ужасяващ от Кръвомобила. Поне имаше светли прозорци, през които ясно се виждаше една чиста, голяма зала. По стената бяха закачени плакати в рамки — каквито човек можеше да види във всеки град, помисли си Клеър — които изброяваха колко е благородно да се дарява кръв.

— Дали част от дарената кръв се използва за нуждаещи се хора? — обърна се Клеър към Ричард, който придържаше вратата отворена за Шейн. Полицаят сви рамене.

— Попитай гаджето си — промърмори. — Доколкото си спомням, използваха доста банки за него, когато беше намушкан. Разбира се, че се дава на нуждаещите се хора. Това е и нашият град.

— Май си фантазираш, ако наистина го мислиш — тросна се Шейн и влезе вътре. Докато го следваше, Клеър почувства определена промяна в атмосферата — не само във въздуха, който бе студен и сух, но и нещо друго. Едва прикрито чувство на отчаяние. Напомни й на усещането, което те спохожда в чакалните на болница — неприветливи и безлични, пропити с големи и малки страхове. Но в същото време беше чисто, добре осветено и пълно с удобни столове.

Всъщност нямаше нищо зловещо в това място. Нито те побиваха тръпки от добродушната възрастна жена, седнала зад

дървеното бюро отпред, която ги посрещна с открита и сърдечна усмивка.

— Е, полицай Морел, радвам се да ви видя!

Той кимна на възрастната госпожа.

— Роуз, доведох ти един кръшкач.

— Виждам. Шейн Колинс, нали? О, скъпи, толкова съжалявам за майка ти. Трагедията доста често спохожда семейството ви. — Усмивката все още играеше на устните й, ала беше леко помръкнала. Уважителна. — Да взема ли днес две пинти[2]? За да наваксаме изоставането ти?

Шейн кимна. Челюстта му бе стисната, а очите — блестящи и присвити. Опитва се да запази самообладание, реши Клеър. Преплете пръсти с неговите, като ръцете му бяха закопчани с белезници зад гърба.

— Помниш ме, нали? — продължи Роуз. — Познавах майка ти. Играехме бридж заедно.

— Спомням си — отрони Шейн задавено и млъкна.

Ричард повдигна вежди, жената зад бюрото му отвърна с поглед и той подръпна Шейн за лакътя, за да го поведе към един от празните столове. Всъщност всички бяха празни, отбеляза Клеър. Видя няколко души да напускат сградата, но никой не влезе вътре.

В едно нещо Центъра за даряване бе по-добър от останалите медицински заведения — разполагаха с последните броеве на списанията. Клеър откри съвсем ново издание на „Севънтийн“ и се зачете. Шейн седеше скован и мълчалив и бе вперил поглед в единствената дървена врата в края на коридора. Ричард си бъбреше с Роуз, облегнат нехайно на бюрото, изглеждаше отпуснат и приятелски настроен. Клеър се зачуди дали идваше тук, за да дарява кръв, или използваше Кръвомобила. Предполагаше, че каквото и да избереше, вампирите не бяха толкова откачени, че да го наранят — син на кмета и уважаван полицай. Не, Ричард Морел вероятно бе в по-голяма безопасност, отколкото всеки друг в Морганвил, независимо дали бе с осигурена Защита, или не.

Лесно му беше да е отпуснат и спокоен.

Вратата в дъното се отвори и една сестра излезе. Беше облечена в униформа, в комплект с касинка на главата и също като Роуз имаше приветлива и мила усмивка.

— Шейн Колинс?

Шейн пое дълбоко дъх и се надигна неохотно от стола си. Ричард го обърна и му откопча белезниците.

— Дръж се прилично, Шейн — предупреди го. — Повярвай ми, не е в твой интерес да причиниш неприятности тук.

Шейн кимна вдървено. Погледна към Клеър, после съсредоточи вниманието си върху сестрата, която чакаше. Запъти се към нея с бавна и подчертано спокойна крачка.

— Може ли да отида с него? — попита Клеър и Ричард я изгледа изненадано.

— Клеър, няма да му причинят нищо лошо. Процедурата не се различава от даряване на кръв на всяко друго място. Забиват иглата на спринцовката в ръката ти и ти дават да стискаш топка. Накрая те гощават с портокалов сок и бисквити.

— Значи мога да дам кръв?

Той се извърна към Роуз за помощ.

— На колко години си, дете?

— Не съм дете. Скоро ще навърша седемнайсет.

— Тези, които са под осемнайсет години не са задължени със закон да даряват кръв.

— Но има ли закон, който да го забранява?

Жената примигна и понечи да отговори, но се спря.

Отвори едно чекмедже и извади малка книжка със заглавие: КРЪВОДАРЯВАНЕ В МОРГАНВИЛ. ПРАВИЛА И ИЗИСКВАНИЯ. След като прелисти няколко страници, служителката сви рамене и погледна към Ричард.

— Не мисля, че се забранява — заяви. — Просто досега никой не е идвал доброволно да дава кръв в Центъра за даряване. О, от време на време Кръвомобила отива в университета, но…

— Страхотно — прекъсна я Клеър. — Бих искала да даря една пинта, моля.

Роуз тутакси се превърна в самата деловитост.

— Попълни формуляра — рече и тупна върху бюрото клипборд и химикалка.

* * *

Да се каже, че Шейн бе изненадан да я види, би прозвучало прекалено сдържано.

Да се каже, че бе доволен, би било лъжа.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изсъска младежът, когато тя зае мястото си до него. — Да не си откачила?

— Дарявам кръв — осведоми го тя. — Не съм длъжна да го правя, но нямам нищо против. — Поне не смяташе, че има. Всъщност никога досега не го бе правила и гледката на червената тръбичка, излизаща от ръката на Шейн и спускаща се надолу към

кръвната банка, беше малко стряскаща. — Не боли, нали?

— Човече, пъхат ти една грамадна шибана игла във вената, разбира се, че боли! — Изглеждаше блед, но Клеър не мислеше, че се дължи на факта, че бе преполовил втората си пинта. — Още не е късно да се откажеш. Просто стани и им кажи, че си размислила.

Същата сестра с дружелюбно изражение, която бе извикала Шейн, дотърколи стол на колелца и количка.

— Той е прав — рече жената. — Не си длъжна да го правиш, ако не искаш. Видях формуляра, който си попълнила. Още си малка. — Блестящите кафяви очи на сестрата се насочиха зад нея, към Шейн, после отново се извърнаха към Клеър. — За морална подкрепа ли го правиш?

— Нещо такова. Никога досега не съм давала кръв — призна Клеър.

Пръстите на сестрата бяха ледестудени и Клеър потрепери, когато тя хвана ръката й.

— Късметлийка си. Аз съм давала. Сега ще боцна пръста ти и ще направя бърз тест, а след това ще започнем. Става ли?

Клеър кимна. Лягането на кушетката изглежда бе пресушило желанието й да се движи. Почувства бързо и остро убождане. Повдигна глава от възглавницата и видя сестрата да изсмуква с тънка стъклена пипета кръвта от върха на пръста й. След пет секунди убоденото място вече бе покрито с лепенка. Сестрата смеси съдържанието на някакви епруветки на количката до нея, после кимна доволно и се усмихна на Клеър.

— Нулева отрицателна — каза. — Отлично.

Клеър вдигна вяло палеца си. Сестрата пое ръката й и завърза гумения турникет над лакътя.

— Говори с гаджето си — посъветва я. — Не гледай.

Девойката извърна глава. Шейн се взираше в нея с тъмните си, напрегнати очи. Усмихна се леко, но достатъчно и тя му се усмихна в отговор.

— И така — поде Клеър, — често ли идваш тук?

Шейн се засмя тихо. Тя усети нещо горещо да плъзва в ръката й, убождане, което й причини слаба болка, а после почувства, че й залепиха лепенка. В ръката й пъхнаха топка и стегнатият турникет се разхлаби.

— Стисни — нареди й сестрата. — Всичко върви добре.

Изненадана, Клеър погледна надолу. Имаше нещо забито в ръката й, тръбичка, а червена струя се стичаше през нея…

Главата й се отпусна върху възглавницата и тя не можеше да чува от неясното жужене в черепа й. Помисли си, че някой вика името й, но в момента това не й се струваше важно. Опита се да

диша, бавно и равномерно, и след това — стори й се, че минаха часове — жуженето заглъхна и светът отново доби ясни очертания и ярки цветове. Върху тавана над главата й имаше плакат, изобразяващ сладко котенце, седнало върху чаена чинийка. Тя се фокусира върху изображението, опитвайки се да не мисли за кръвта, която изсмукваха от нея. Значи това е усещането, помисли си неволно момичето. Навярно това е изпитал Майкъл, докато Оливър е изпивал кръвта му. Това изживяват всички онези хора, когато вампирите ги убиват.

Беше само малко късче смърт, недостатъчно голямо, за да има значение.

Сестрата я наметна с топло одеяло и се усмихна.

— Всичко е наред — рече. — Не си първата, която припада. Затова столовете се накланят, скъпа.

Клеър не беше припаднала, или поне не съвсем, ала не се чувстваше добре. Сестрата затъркаля количката и стола си към Шейн.

— Готово — оповести тя и Клеър се опита да извърне главата си към нея, но не искаше да гледа как иглата излиза от вената, не повече, отколкото да я види как влиза. Страх и погнуса. Призляваше й от игли и спринцовки, а досега не го бе осъзнавала. Странно.

Една топла ръка покри нейната и когато отвори очи видя Шейн, застанал до нея, блед и с хлътнали очи, но изправен.

— Шейн — повика го сестрата. — Иди да си вземеш сок.

— Когато тя приключи — отвърна той.

Сестрата явно разбра, че няма смисъл да настоява, защото побутна един стол на колелца към него.

— Тогава поне седни. Наистина не ми се ще да те вдигам от пода.

Навярно бе изминало по-малко време, отколкото й се струваше, но Клеър изпита огромна радост и облекчение, когато сестрата се върна при нея, за да извади иглата и да превърже ръката й. Не погледна към кръвната банка. Жената каза нещо мило и девойката се опита да отвърне любезно, но не бе сигурна какво изричаше. Шейн я поведе към съседната стая, която представляваше чакалня. Имаше плазмен телевизор, настроен на новинарския канал, кутии със сокове, сода, бутилки вода и подноси с крекери, бисквити и плодове. Клеър си взе един портокал и бутилка вода. Шейн се насочи направо към кока–колата и бисквитите.

Клеър прокара пръсти върху пурпурната еластична превръзка около лакътя й.

— Винаги ли е така?

— Как? — смотолеви Шейн с уста, пълна с шоколадови дражета. — Страшно? Предполагам. Опитват се да го направят по-приятно, но аз не мога да забравя чии уста поглъщат онази кръв.

Догади й се и тя спря да бели портокала. Внезапно наситеният аромат на плода й се стори твърде задушаващ. Вместо това отпи няколко големи глътки вода, която се спусна по хранопровода й студена и тежка като живак.

— Използват взетата кръв и в болниците — изтъкна Клеър. — За жертви при злополуки и най-различни инциденти.

— Разбира се. Използват остатъците. — Шейн натъпка още една бисквита в устата си. — Мразя тази гадост. Заклех се, че никога няма да го правя, но въпреки това съм тук. Можеш ли да ми кажеш защо още стоя в този град?

— Защото ако си тръгнеш, ще те преследват?

— Сериозна причина. — Изтръска трохите от пръстите си.

Клеър обели останалата част от портокала си, отдели едно парче и го задъвка с методична решителност — ни най-малко не беше гладна, но все още се чувстваше разтреперана. Изяде още три парченца и подаде останалото на Шейн.

— Я почакай — рече тя. Той тъкмо се канеше да забие зъби в плода, но се спря. — Никога досега не си го правил, нали? Искам да кажа, че си напуснал града, преди да навършиш осемнайсет, така че не си бил задължен. А откакто си се върнал, си се скатавал. Права ли съм?

— Дяволски си права. — Той доизяде портокала и гаврътна останалата кола.

— Излиза, че никога не си влизал в Кръвомобила.

— Не съм казал това. — Лицето на Шейн отново помрачня. — Отидох веднъж с майка си. — Не трябваше да давам кръв, но тя искаше да свикна с идеята. Бях на петнайсет. Вкараха вътре един тип — беше шантав, напълно превъртял. Завързаха го с кожени ремъци и започнаха да го източват. Нас ни избутаха навън, а когато слязохме, той все още беше там. Заминаха с него. Оттогава никой повече не го видя.

Клеър отпи още няколко глътки от водата. Чувстваше се отмаляла, но искаше да се махне оттук. Удобната стая й приличаше на капан — кутия без прозорци и въздух. Хвърли в кошчето недоизпитото шише с вода и обелките от портокала. Шейн се присъедини, като го нацели с празната кутия от кока–кола и улови ръката й.

— Ева в болницата ли ще остане? — попита тя.

— Не през цялата нощ. Много е неудобно; баща й е изтрезнял и е решил да се помирява. — Шейн сви устни. Цялата работа явно

изобщо не го впечатляваше. — Майка й само седи там и плаче. Всъщност винаги е приличала на торба с мокри кърпички.

— Изглежда не ги харесваш особено.

— Ти също не би ги харесала.

— Някаква следа от Джейсън?

Шейн поклати глава.

— Ако се появи, за да изпълни синовния си дълг, сигурно ще се промъкне в най-тъмната част на нощта. Което, като се замисля, напълно му подхожда. Както и да е, Майкъл ще доведе Ева у дома. Навярно вече са се прибрали.

— Надявам се. Майкъл каза ли къде е бил, нали се сещаш, преди това?

— Когато беше изчезнал? Нещо във връзка с онзи проклет бал — отвърна Шейн.

Май трябва да го попитам за поканата. Тя почти го направи — отвори уста, за да го стори, — но после си спомни как я бе погледнал Шейн миналата нощ, колко дълбоко го бе разтърсила Исандре.

Не искаше отново да го вижда такъв. Той щеше да й каже, когато е готов да говори.

Имаше две врати — върху едната имаше табела с надпис „ИЗХОД“, а върху другата нямаше нищо. Шейн подмина вратата без табела, поколеба се и се върна.

— Какво? — попита Клеър. Шейн хвана дръжката и отвори вратата.

— Просто предчувствие — отвърна той. — Шшт.

От другата страна също имаше чакалня и там се виждаха хора, застанали на опашка. Тази част от Центъра за даряване бе по-тъмна, само с няколко лампи на тавана. Трима души се бяха подредили пред дълго бяло гише, като в аптека, зад което стоеше висока жена в лабораторна престилка. Тя не се усмихваше и беше топла като стъкленица с течен азот.

— О, мамка му! — промърмори Шейн и в този миг Клеър осъзна, че русото момче, начело на опашката пред гишето, беше Майкъл. Той не си беше у дома… беше тук.

Той подписваше нещо и като свърши, бутна клипборда към жената, а тя му подаде пластмасова бутилка, почти със същата големина като бутилката с вода, от която бе пила Клеър.

Обаче тази не съдържаше вода. Доматен сок, каза си момичето, но течността не приличаше на сок. Твърде тъмна, твърде гъста. Майкъл разклати бутилката, наклони я на една страна, сетне на другата — изглеждаше като омагьосан.

Не, изглеждаше гладен.

Клеър искаше да отвърне поглед, ала не можеше. Докато

отстъпваше настрани от опашката, Майкъл отвинти капачката на бутилката, приближи я до устните си и започна да пие. Не, да гълта жадно. С една отдалечена част на съзнанието си Клеър усещаше, че ръката на Шейн стиска прекалено силно и болезнено нейната, ала нито един от двамата не помръдна. Очите на Майкъл бяха затворени, той наклони глава назад и пи, докато не изпразни бутилката. Върху пластмасата остана само една тънка червена ивица.

Приятелят им облиза устните си, отвори очи и погледна право към тях.

Очите му бяха ярки, блестящи и искряха с червена светлина. Той примигна и светлината угасна, изместена от зловещо сияние. Още едно примигване и всичко изчезна и той отново си беше познатия Майкъл.

Изглеждаше не по-малко ужасен от Клеър. Предаден и засрамен. Шейн затвори вратата и я задърпа към изхода. Майкъл се озова при тях, преди да стигнат до него.

— Хей! — викна им. Кожата му бе добила леко розов цвят, какъвто Клеър си спомняше, че бе виждала и преди. — Какво правите тук?

— А ти какво си мислиш, че правим? Те ме довлякоха тук с белезници, човече — озъби му се Шейн. — Смяташ ли, че щях да дойда доброволно?

Майкъл се закова на място, а погледът му се стрелна към ластичните превръзки около лактите им. По лицето му се мярна разбиране, а в следващия миг изражението му стана… тъжно.

— Аз… съжалявам.

— За какво? Не че вече не знаехме колко се нуждаете от кръвта ни. — При все това Клеър усети нотка на разочарование в гласа му, сякаш приятелят му някак си го бе предал. Както и отвращение. — Само не очаквахме да те видим как я поглъщаш лакомо като наквасен пияница на як купон, това е всичко.

— Не съм искал да ме видите — промълви Майкъл тихо. — Винаги изпивам бутилката тук. Държа малко вкъщи само за спешни случаи, но никога не съм искал да гледате как…

— Е, видяхме — сряза го Шейн. — И какво? Ти си вампир кръвопиец. Това не е неочаквана новина, Майкъл. Както и да е, не е голяма работа, нали?

— Да — съгласи се Майкъл. — Не е голяма работа. — Погледът му се прикова в Клеър и тя не можа да напасне двата образа — Майкъл с онези червени очи, пиещ жадно свежа кръв, с този Майкъл, който сега стоеше пред нея, с това тъжно изражение. — Добре ли си, Клеър?

Тя само кимна. Не знаеше какво ще стане, ако изговори дори

само една дума.

— Ще я отведа у дома — рече Шейн. — Освен ако онова там не беше само предястието и сега се оглеждаш за основно блюдо.

Майкъл пребледня и се сви съкрушено.

— Разбира се, че не. Шейн…

— Всичко е наред. — Острата нотка бе изчезнала от гласа на Шейн. Прозвуча примирено. — Приемам го.

— И това те отвращава, нали?

Шейн вдигна сепнато глава. Двамата останаха втренчени един в друг за няколко мига, после Шейн отново задърпа Клеър.

— Да вървим — рече и добави към Майкъл: — Ще се видим у дома.

Майкъл кимна.

— До скоро.

Клеър осъзна, че той все още стискаше празната бутилка. На дъното бяха останали няколко капки. Преди вратата да се затвори между тях, тя видя, че Майкъл забеляза какво държи в ръката си и го запрати яростно в кошчето.

— О, Майкъл — прошепна тя. — Господи. — Само от този негов жест тя разбра нещо много важно.

Той наистина мразеше това. Донякъде наистина ненавиждаше в какво се бе превърнал, заради чувствата, които бе видял в очите им.

Колко гадно бе това?

* * *

Останалата част от нощта мина спокойно. На следващата сутрин ги събуди звъна на телефона.

Бащата на Ева бе починал.

— Погребението е утре — каза тя. Не плачеше. Тази сутрин не приличаше много на себе си — никакъв грим, набързо навлечени дрехи. Очите й бяха зачервени, а носът й лъщеше. Беше плакала през цялата нощ; Клеър я бе чула, но когато почука на вратата й, Ева извика, че не иска компания. Нито дори тази на Майкъл.

— Ще отидеш ли? — попита я Майкъл.

Клеър си помисли, че въпросът е странен — кой не би отишъл? Но Ева само кимна.

— Длъжна съм — отрони след миг. — Предполагам, че са прави, когато казват, че страницата трябва да се затвори. Ти ще…

— Разбира се — увери я той. — Не мога да седя до гроба, но…

Ева потръпна.

— И без това няма да ходим там. Църквата е достатъчно кофти.

— Църква? — учуди се Клеър, докато наливаше в чашите кафе за тримата. — Наистина ли?

— Никога не си срещала отец Джо, нали? — усмихна се измъчено Ева. — Ще го харесаш. Той е… впечатляващ.

— Ева беше лудо влюбена в него, когато беше на дванайсет — оповести Майкъл и си спечели един кръвнишки поглед. — Какво? Така беше и ти го знаеш.

— Беше заради расото, ясно ли е? Вече го преодолях.

Клеър повдигна вежди.

— Отец Джо дали… — Имитира забиване на вампирски зъби в шия. Двамата се усмихнаха.

— Не — поклати глава Майкъл. — Той просто няма предразсъдъци.

За Ева денят мина без особени неприятности; вършеше обичайните неща — помогна с прането, пое половината от чистенето за деня. Това беше свободният й ден. Клеър имаше няколко часа, но пропусна три предмета, по които вече бе положила достатъчно усилия и бе напреднала доста, и присъства само на едно занятие, което беше задължително. Майкъл също не отиде да дава частни уроци по китара.

Беше мило. Все едно бяха… семейство.

Погребението трябваше да се състои по обяд на следващия ден. Сутринта Клеър се зачуди какво да облече. Официалните дрехи изглеждаха… прекалено празнично. Джинсите бяха твърде ежедневни. Зае чифт черни панталони от Ева и ги комбинира с черна блуза, която също взе назаем. В комплект с бяла риза отгоре тоалетът й изглеждаше умерено почтителен.

Не беше сигурна как възнамеряваше да се облече Ева, защото в единайсет сутринта тя все още седеше пред голямото си огледало и се взираше в отражението си. И все още беше в черния си пеньоар.

— Хей — извика й Клеър, — мога ли да помогна?

— Разбира се — кимна приятелката й. — Да си вдигна ли косата?

— Ще изглежда добре — увери я Клеър и взе четката. Заразресва косата на Ева, докато заблестя, после я зави на елегантен възел и го закрепи с шнола на тила й. — Готово.

Ева посегна към кутийката с мъртвешки бялата пудра, но се спря. Срещна очите на Клеър в огледалото.

— Може би не е подходящо — промърмори тя.

Клеър не каза нищо. Ева си сложи малко червило — тъмно, но не в обичайния нюанс — и зарови в дрешника си.

Накрая избра черна рокля с висока яка, чиито поли стигаха до върха на обувките й. И черен воал. За Ева си беше доста консервативно облекло.

Четиримата бяха в църквата петнайсет минути по-рано. Когато Майкъл влезе с колата в паркинга, Клеър забеляза, че там вече са паркирани няколко вампирски коли с тъмни стъкла.

— Това единственото погребение ли е? — попита тя.

— Да — кимна той и изгаси двигателя. — Предполагам, че господин Росър е имал повече приятели, отколкото сме мислили.

Не толкова много, както се оказа; когато влязоха в преддверието на църквата, вътре беше почти празно, а в книгата за съболезнования нямаше много записани имена. Майката на Ева стоеше до нея, готова да се нахвърли на всеки, който прекрачи прага на вратата.

По-раншното описание на Майкъл бе напълно вярно — госпожа Росър не спираше да плаче. Също като Ева беше в черно от главата до петите, но облеклото й бе по-театрално — черен сатен, спускащ се на драматични и лъскави дипли, шапка с широка периферия и ръкавици в тон с останалото.

И, отбеляза мислено Клеър, когато театралничиш повече и от Ева, обезателно имаш изобилие от носни кърпички.

Госпожа Росър си бе сложила доста силен грим и спиралата за мигли бе потекла на черни вадички по страните й. Косата й бе изрусена и висеше на разрешени кичури около лицето. Клеър си помисли, че ако кандидатстваше за ролята на Офелия в градската любителска трупа, то успехът й бе в кърпа вързан.

Майката на Ева се уви около Клеър като мокро одеяло, хлипаше на рамото й и размазваше грима си по бялата й риза.

— Благодаря, че дойде — проплака тя и Клеър я потупа неловко по рамото. — Искаше ми се да познаваше съпруга ми. Той беше толкова добър човек, имаше толкова труден живот…

Ева стоеше до тях, изглеждаше далечна и леко раздразнена.

— Мамо, остави я. Тя дори не те познава.

Госпожа Росър се отдръпна, преглъщайки поредното ридание.

— Не бъди жестока, Ева, само защото ти не обичаше баща си…

Което бе най-студеното и безчувствено нещо, което Клеър бе чувала някога. Двамата с Шейн си размениха слисани погледи.

Майкъл застана между майката и дъщерята, което бе дяволски смело от негова страна. Може би се дължеше на вампирските гени.

— Госпожо Росър, съжалявам за съпруга ви.

— Благодаря ти, Майкъл, винаги си бил толкова добро момче. И ти благодаря, задето се погрижи за Ева, когато заживя самостоятелно.

Госпожа Росър издуха носа си, което й попречи да чуе язвителната забележка на Ева:

— Имаш предвид, когато ме изхвърлихте на улицата.

— Запиши ни — обърна се Майкъл към Клеър, улови ръката на Ева и я въведе в църквата. Клеър надраска набързо имената им в книгата за съболезнования, кимна на госпожа Росър — която се взираше след дъщеря си с изражение, от което стомахът на Клеър се преобърна — и сграбчи ръката на Шейн, за да последват приятелите си.

И преди бе идвала в църквата. Беше приятна — не прекалено претенциозна и потискаща, а умиротворяваща с простотата си. Не се виждаха никакви кръстове, но в момента центърът на вниманието беше големият черен ковчег в другия край на помещението. Сепна я гладката му извита повърхност и колко много й напомняше на Кръвомобила.

Мисълта накара Клеър да потръпне и да стисне още по-здраво ръката на Шейн, когато се плъзнаха на пейката до Майкъл и Ева.

Присъстваха около петнайсетина души, разпръснати в храма, а докато минутите бавно се нижеха, дойдоха още. Двама мъже в костюми — от погребалната агенция, предположи Клеър — подредиха още букети и венци от двете страни на ковчега.

Всичко наоколо й се струваше някак си нереално. А нестихващите хлипания и ридания, съпътстващи влизането на поредния опечален, придаваха още по-зловещ вид на обстановката.

Ева се надигна плавно от пейката и пристъпи към ковчега. Остана втренчена в него няколко дълги секунди, после се наведе, остави нещо отгоре му, след което се върна на мястото си. Воалът й бе спуснат и въпреки че прикриваше лицето й, можеше да се види, че изражението й бе сковано и твърдо.

— Той беше кучи син — процеди тя, когато забеляза, че Клеър я наблюдава. — Но си остава мой баща.

Облегна глава на рамото на Майкъл, а ръката му се обви около нея.

Госпожа Росър най-после влезе в храма и зае мястото си на първата скамейка пред тях четиримата. Един от погребалните агенти й подаде кутия с кърпички. Тя загреба пълна шепа и продължи да хълца задавено.

Висок, добре изглеждащ мъж в черно расо и бял стихар, с

тъмнолилава стола около врата, заобиколи украсата от цветя, коленичи до вдовицата и потупа ръката ѝ. Легендарният отец Джо, предположи Клеър. Изглеждаше мил — малко по-строг и по-млад, отколкото очакваше. Кестенява коса и златисти очи, които гледаха прямо и открито зад очилата с квадратни златни рамки. Слушаше сълзливата ода на госпожа Росър за съпруга ѝ със съчувствено, макар и леко отнесено изражение, като кимаше, когато тя направеше пауза. Погледът му веднъж или два пъти се стрелна към часовника и той накрая се наведе и ѝ прошепна нещо. Опечалената вдовица само му кимна.

В последната минута дойдоха още хора, достатъчно, за да запълнят половината църква. Клеър се извърна и видя познати лица: инспекторите Джо Хес и Травис Лоу, които ѝ кимнаха, докато заемаха местата си в дъното на храма. Тя разпозна и още неколцина души, включително и четирима вампири в тъмни костюми и очила.

Един от тях беше Оливър, с отегчена физиономия. Разбира се — семейството на Ева е било под Защитата на Брандън и когато Брандън бе умрял, те бяха преминали под закрилата на неговия покровител. Присъствието на Оливър тук нямаше нищо общо с искрената скръб, а бе просто поредната публична изява.

Отец Джо излезе на амвона и поде хвалебствената си реч за един човек, когото Клеър никога не бе срещала, човек, в когото се съмняваше, че Ева би разпознала баща си. С изключение на фактите и хората в живота му, характерът му изглеждаше много по-добър и прекрасен, отколкото някога дъщеря му бе споменавала.

От начина, по който госпожа Росър кимаше и плачеше, се подразбираше, че тя изцяло вярва на тези измислици.

— Какви огромни глупости — прошепна Шейн на Клеър. — Знаеш ли, баща ѝ на Ева я биеше.

Клеър го изгледа сащисано.

— Просто го имай предвид — довърши той. — И да не си проляла нито сълза. Не и за него.

Клеър си каза, че Шейн можеше да бъде един от най-коравите хора, които бе срещала. Не че беше лош. Просто беше корав.

Но думите му ѝ помогнаха. Надигналите се емоции, засилени от майката на Ева, сякаш я подминаха, без да предизвикат нещо повече от парене в очите. Когато отец Джо приключи с възхвалата си, засвири орган и госпожа Росър пристъпи първа до ковчега.

— О, Боже — въздъхна Ева, когато майка ѝ се просна драматично върху лъскавото дърво и изпищя. Смразяващ кръвта, театрален писък. — Предполагам, че ще е по-добре аз да…

Майкъл я придружи и дали се дължеше на мъжкото му

присъствие, ангелското лице или на вампирската кръв, но успя да повдигне госпожа Росър от ковчега и да я отведе до мястото й. Тя се свлече върху пейката сред порой от сълзи.

Ева остана няколко секунди до ковчега с изправен гръб и сведена глава, сетне се отдалечи.

Сълзите се стичаха изпод воала й и капеха върху роклята, ала тя не издаде нито звук.

Клеър зае мястото й, но удостои бащата на Ева само с бегъл поглед; той изглеждаше… неестествен. Не противен, но определено нежив. Тя потрепери, улови ръката на Шейн и последва Ева, която отмина майка си, без да й каже нито дума и се насочи към изхода.

Ева едва не се сблъска с брат си.

Джейсън се бе промъкнал най-отзад. Доколкото Клеър можеше да види, хлапакът изобщо не бе сменял дрехите си и от три метра около него се разнасяше миризма на мръсотия и гнило.

Изглеждаше надрусан.

— Хубава маскировка, сестричке — ухили се той самодоволно.

Ева спря, втренчи се в него и повдигна воала от лицето си.

— Какво правиш тук?

— Оплаквам баща ни — изсмя се брат й. — Или каквото там се прави.

Ева насочи нарочно погледа си настрани, към мястото, където седяха инспекторите Хес и Лоу.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш. — Още не го бяха забелязали, но скоро и това щеше да стане. Нужно бе само Ева да повиши глас или да щракне с пръсти.

— Той беше и мой баща.

— Тогава покажи малко уважение — процеди тя. — Напусни.

Ева го заобиколи. Останалите я последваха, макар че Шейн забави крачка и Клеър трябваше да го дръпне за ръката, за да го накара да продължи.

Джейсън направи предизвикателен жест, но Шейн поклати глава.

— Наистина не си струва неприятностите — промърмори и продължи напред.

В следващия миг всички бяха навън в преддверието, далеч от задушаващия аромат на цветята и неуловимия мирис на смъртта, а в главата на Клеър отекваше една мисъл: Нима всичко това е затваряне на страницата?

Но Ева изглеждаше по-добре, а само това имаше значение.

— Да отидем да хапнем по един сандвич — предложи тя.

Идеята им се стори страхотна и духът на Клеър се повдигна,

докато излизаха от църквата и се насочиха към закрития паркинг и колата на Майкъл.

Пресрещнаха ги.

Майкъл пръв го усети — закова се на място и се завъртя в кръг, сякаш се опитваше да определи откъде идва звука, който останалите не можеха да чуят.

Малка сянка скочи от циментовите греди над тях, приземи се присвита и се ухили.

Исандре. Тя се изправи с непринудена грация и се запъти към четиримата.

— Качвайте се в колата — нареди Майкъл. — Вървете.

— Няма да те оставя — възпротиви се Шейн, без да откъсва поглед от Исандре.

— Не бъди глупак. Тя не е дошла за мен.

Погледът на Шейн се стрелна към Майкъл.

— Върви.

Клеър подръпна Шейн за ръката и той се остави да го поведе към колата. Майкъл му хвърли ключовете.

Исандре реагира светкавично и ги улови във въздуха. Започна да ги подхвърля безгрижно върху дланта си и хладното, металическо дрънчене бе единственият звук, отекващ сред стените на гаража.

— Не ставайте параноични — рече тя. — Просто наминах да ви поздравя. Това е свободна страна.

— Смята се за кражба на кола, ако задържиш ключовете ми — обади се Майкъл. Протегна длан, тя сви рамене и му ги подхвърли обратно. — Какво искаш?

— Просто исках да се уверя, че господин Шейн е получил поканата ми — отвърна вампирката. — Получи ли я, скъпи?

Шейн не помръдна. Не промълви нито дума. Според Клеър дори не дишаше.

— От бързото туптене на онова малко сърчице заключвам, че си я получил — рече Исандре и се усмихна. — Тогава ще се видим в събота. Пожелавам на всички приятна почивка през останалата част от седмицата.

И тя се отдалечи, а високите токчета на ботушите ѝ затракаха отчетливо върху цимента. След миг се стопи в сенките.

Шейн изпусна бавно дъха си.

Никой от тях не знаеше какво да каже. Майкъл отключи колата и потеглиха. След пет минути шофиране в мълчание той спря пред заведението „Денис“.

— Все още ли ви се хапва?

— Определено — отвърна Шейн. — Няма да ѝ позволя да ми съсипе апетита.

От закрития паркинг до входа на заведението се простираше тента, която Клеър не бе забелязала в други филиали на веригата — очевидно местната „Денис“ дори и през деня доставяше храна на вампирите, както и на хората. Върху стъклената входна врата бяха залепени листовки и докато влизаха, погледът на Клеър попадна върху тях. Спря се толкова внезапно, че Шейн връхлетя отгоре й.

— Хей! Внимавай!

— Виж. — Тя му посочи една от листовките.

Надписът гласеше: „САМО ЕДНА НОЩ“ и имаше черно–бяла снимка на млад мъж със светла коса, прегърнал китара.

Под снимката пишеше: „ЗАВРЪЩАНЕТО НА МАЙКЪЛ ГЛАС В КОМЪНГРАУНДС“, а датата бе… довечера. Шейн откъсна листовката, сграбчи Майкъл за рамото и я размаха пред лицето му.

— Хей, това да ти говори нещо? — попита го. — Кога смяташе да ни кажеш?

Отначало Майкъл изглеждаше изненадан, после доби смутено изражение.

— Аз… нямах намерение да ви казвам. Виж, това е само проба за една вечер, ясно ли е? Исках да видя дали още мога… не искам да идвате, приятели. Това не е нищо.

Ева грабна листовката и се втренчи в нея.

— Нищо? Майкъл! Ти ще свириш! Пред публика!

— Това нещо ново ли е? — прошепна Клеър на Шейн.

— Той не е свирил никъде, освен в дневната, откакто… — Имитира забиване на зъби в шия. — Сещаш се. Оливър.

— О!

Лицето на Майкъл порозовя.

— Просто го залепи обратно, става ли? Не е нищо особено!

Ева го целуна.

— Напротив, особено е. Мразя те, задето не си ми казал. И просто щеше да се измъкнеш тайно, така ли?

— Абсолютно — въздъхна Майкъл. — Защото ако се издъня, не искам никой от вас да е свидетел на това.

Клеър залепи обратно листовката върху вратата.

— Няма да се издъниш.

— Не и с китарата — додаде Шейн напълно сериозно, а Клеър го цапардоса по ръката. — Ох.

7

Майкъл настройва китарата си два часа, което бе доста изнервящо, и тръгна по-рано. Ева отиде с него, въпреки протестите му, че изявата му не е нищо особено. Така Клеър и Шейн бяха оставени сами да решат какво да правят.

Клеър приготви по един хотдог с чили и тъкмо стържеше кашкавал отгоре, когато Шейн влезе в кухнята, триумфиращ след победата си в поредната видеоигра.

— Хей, страхотно, благодаря. — Застанал до кухненския плот, той набута част от хотдога с чили в устата си.

— Можеше поне да седнеш — въздъхна момичето. — Имаме маса и дори столове.

— Искаш ли да отидеш? — попита гаджето й с пълна уста. — На събитието?

Искаше ли? Клеър отхапа от своя хотдог и задъвка, без да съзнава, че нарушава собствените си правила да не яде права, и се замисли. От една страна това означаваше да излезе през нощта и да отиде в „Комън Граундс“ за развлечение, което напоследък обитателите на къщата не правеха.

Но… Майкъл. На публично място. Да свири.

— Да — отвърна тя. — Бих искала, ако нямаш нищо против. Зная, че не харесваш мястото, но…

— Харесвам го повече, отколкото Ева, повярвай ми. Освен това не искам да я оставям там сама. Има нужда от някой, който да й пази гърба, докато Майкъл е заобиколен от феновете си или каквито са там.

Клеър се засмя.

— О, намираш го за забавно? Да можеше да го видиш в гимназията. Пичът можеше да свали и най-готината мацка, щом хванеше китарата.

— Обзалагам се, че все още може.

— Тъкмо това казах. Хайде, яж. Музикалната част обикновено започва около седем.

Клеър погълна набързо сандвича си и припна на горния етаж, за да си вземе набързо един душ и да се преоблече. След кратко колебание се спря на късата пола и чорапогащника, които за последен път бе носила на катастрофалния купон на Моника Морел. Комбинира ги с обикновено черно горнище, достатъчно тясно, за да е в тон, но все пак не съвсем прилепнало, за да не умре от срам, ако родителите й я видят.

Шейн примигна изненадано, когато тя слезе долу. Той също бе навлякъл други дрехи, но те пак бяха в обичайния му небрежно

размъкнат стил. Според Клеър единственият знак, че се опитваше да направи впечатление, бе, че може би си бе направил труда да среше косата си. Малко.

— Изглеждаш супер — усмихна се Шейн. Тя слезе от последното стъпало и двамата се озоваха на едно ниво. Той я целуна. Дълго и бавно. Отначало устата му имаше вкус на паста за зъби, но след малко отново си беше Шейн и то беше толкова, толкова страхотно, че тя се надигна неволно на пръсти, за да се доближи повече до него. — Кротко, момиче. Мислех, че ще излизаме. А като ме целуваш така, ме караш да се замисля дали да не си останем у дома.

Клеър трябваше да признае, че и тя също си мислеше за това. Особено след като къщата беше празна и двамата бяха съвсем сами.

Усети, че същата мисъл се стрелна в ума на Шейн и за секунда очите, както и зениците му, се разшириха.

О, каква възможност!

— Ако ще ходим, е по-добре да тръгваме — промърмори Клеър със съжаление. — Само че… как ще стигнем до там?

Шейн й предложи ръката си.

— Доколкото чух, нощта е прекрасна за разходка.

— Сигурен ли си?

Той потупа златната й гривна, а сетне и своята бяла пластмасова болнична лента.

— Това може да е единствената нощ за развлечения, която ни е дадена в този град. Да живеем опасно!

* * *

Беше готино да върви ръка за ръка с Шейн и да не се тревожи (е, поне не много) за евентуалната опасност, която може да ги връхлети от сенките на мрака.

Поне тази вечер опасностите стояха надалеч. Разходката до „Комън Граундс“ беше кратка, но самотна; Клеър се чувстваше малко нереално, да се движи бавно в тъмнината покрай заключените къщи с осветени прозорци. Хората не се осмеляваха много да излизат навън след залез-слънце, а когато го правеха, се движеха предимно на групи или с коли.

Двама души в нощ като тази… изглеждаше подозрително. Когато изминаха половината път до кафенето, Клеър видя една кола да влиза в алеята пред тях. Когато ги погледна, жената зад

волана доби такова паникьосано изражение, че Клеър осъзна, че ги е помислила за…

Вампири. Което беше едновременно и смешно и тъжно.

Жената грабна покупките си и забърза към дома си. Затръшна шумно входната врата, след което се чу остро стържене на метал, докато заключваше и пускаше резетата.

Клеър не каза нищо на Шейн и той също не се реши да направи някакъв коментар, но девойката не се съмняваше, че и той изпитва същата смущаваща вина. Но какво биха могли да кажат? Всичко е наред, госпожо, не сме дошли, за да изсмучем кръвта ви?

Клеър си отдъхна, когато видяха топлата, златиста светлина да струи от прозорците на „Комън Граундс“. Очевидно бизнесът вървеше добре — от двете страни на улицата бяха спрени коли, а когато двамата с Шейн се приближиха, отпред паркираха още няколко.

— Ще бъде истинска лудница — промърмори Шейн, но не прозвуча недоволно. — Следващият път ще те заведа на някое тихо и приятно място.

Клеър претърси спомените си. Толкова много неща се бяха случили, откакто се запозна с Шейн, но беше почти сигурна, че това е тяхната първа, истинска среща, когато излизаха сами. Което беше смайващо и сладко и толкова ценно за нея по начини, които Шейн едва ли би могъл някога да си представи. Тя се наслади на топлината на ръката му, преплетена с нейната, усмихна му се и влезе в „Комън Граундс“, докато той й държеше вратата отворена.

Шумът вътре бе оглушителен. Обикновено кафенето беше тихо място, в никакъв случай отегчително, но със залязване на слънцето възбудата нарастваше, а тази нощ направо щеше да продъни тавана. Всички маси бяха заети — най-вече от хора, но Клеър зърна в ъглите на заведението няколко вампири, които разпозна, включително и Сам. Единственият роднина на Майкъл в града бе дошъл да го подкрепи. Сам й се усмихна и й махна и Клеър отвърна на поздрава му.

Самият Майкъл стоеше в свободното пространство зад бара, изглеждаше напрегнат и малко блед. Беше облечен в обикновена сива тениска и джинси, а акустичната му китара висеше на ремъка, преметнат през тялото му. Клеър си помисли, че колието от мидени черупки, което носеше, изглежда ново — подарък от Ева? А може би талисман за късмет?

Ева стоеше до него и въпреки че не можеше да ги види съвсем ясно, на Клеър й се стори, че се държат за ръце.

Клеър и Шейн се промъкнаха през навалицата към бара.

Шейн кимна на Майкъл, който му кимна в отговор — съвсем по мъжки — после Шейн се запъти да вземе нещо за пиене и остави Клеър да се чуди какво да каже.

— Ще се справиш страхотно — изтърси тя накрая.

Сините очи на Майкъл примигнаха и погледът му обходи заведението.

— Не зная — отвърна той. — Предполагаше се, че ще е нещо неофициално — просто ще изляза и ще изсвиря няколко песни. Колкото да свикна отново. Но това…

Някой от ъгъла на помещението започна да пляска и внезапно всички заръкопляскаха — вълна от ритмични звуци.

Майкъл не можеше да пребледнее повече, но Клеър определено прочете съмнение в очите му. Ева също го видя и бързо го целуна.

— Можеш да го направиш, Майкъл — увери го. — Хайде. Отивай. Това ти е работата.

Клеър кимна и му се усмихна за подкрепа. Майкъл повдигна подвижната част от барплота и излезе напред, посрещнат от оглушителен взрив от аплодисменти. В другия край на помещението, близо до затворената врата с надпис „Офис“ бе разположена малка сцена и когато Майкъл стъпи върху нея, сценичните светлини затанцуваха по златистата му коса, а очите му проблеснаха с неземни сини искри.

Леле, помисли си Клеър. Това вече не беше Майкъл. Това беше… нещо съвсем друго.

Ева се пъхна под барплота, излезе и се облегна до Клеър със скръстени ръце. Върху тъмночервените й устни играеше тъжна усмивка.

— Той е красив — отрони тя. — Нали? Красив е.

Клеър можеше само да се съгласи.

Майкъл нагласи микрофона, пробва го, изсвири две бързи упражнения с един пръст, с които тя знаеше, че се успокоява, а след това се усмихна на тълпата. Това беше различна усмивка от всички негови усмивки, които бе виждала — някак си по-всеобхватна. По-интензивна, по-радостна, по-лична. Когато погледът му се плъзна по нея, Клеър усети как нещо горещо потръпна някъде в най-съкровените й дълбини и тутакси се почувства засрамена.

Но, Господи, той беше невероятен. Сега разбра за какво говореше Шейн и тя също не бе имунизирана срещу това.

Шейн я докосна по рамото и й подаде напитката, тъкмо когато Майкъл казваше:

— Предполагам, че всички знаете кой съм, нали?

Около осемдесет процента от присъстващите изреваха

въодушевено и задюдюкаха. Останалите — студенти от колежа, които се бяха озовали тук случайно или бяха дошли от скука — имаха недоумяващи физиономии.

Майкъл нагласи за последно микрофона. Сега ръцете му бяха сигурни, движеха се с професионална увереност.

— Казвам се Майкъл Глас и съм от Морганвил.

Още възгласи и аплодисменти. Преди да стихнат, Майкъл започна да свири — бърза и сложна песен, която Клеър го бе чувала да подрънква в къщата — но това тук не беше подрънкване; това бе сериозен талант. Той блестеше като бяло злато, а музиката се лееше от ръцете му като поток от светлина. Мелодията се обвиваше около Клеър като сияйна мрежа и девойката не смееше да диша, да се движи, докато Майкъл свиреше така, както никога досега не бе чувала някой да свири.

Успя да погледне настрани към Шейн, чиито очи бяха огромни и приковани в Майкъл. Тя го смушка. Той поклати сащисано глава.

Майкъл стигна до звучния, енергичен финал и когато струните на китарата прокънтяха в последен акорд, тълпата застина, смълчана в благоговейна тишина. Майкъл зачака неподвижен и стаята изведнъж изригна в ръкопляскания и възторжени викове.

Клеър си помисли, че усмивката, която се разля в този момент по лицето на Майкъл, си заслужаваше всичко преживяно в Морганвил.

Следващото изпълнение беше по-бавно, по-нежно и Клеър осъзна смаяно, че това бе по-бавна версия на песента, която пишеше онази нощ, когато бе твърде зает, за да отиде до магазина. Тя имаше и текст, който гласът на Майкъл превръщаше в тъжна, изпълнена с болка красота.

Песента беше за Ева.

Клеър усети, че гърдите я болят, както под напора на сдържаните сълзи, така и заради факта, че не дишаше. Никога не си бе представяла, че музиката може да притежава толкова голяма сила. Когато се огледа, прочете същото и върху лицата на останалите присъстващи в кафенето — чист екстаз. Дори Оливър, застанал зад бара, беше омагьосан. А в сенките Клеър зърна още някой — Амели, кимаща замислено, сякаш също като Ева, бе знаела през цялото време.

Очите на Сам бяха пълни със сълзи, но той се усмихваше.

Гласът на Майкъл се снижи до шепот и песента свърши. Този път аплодисментите не спряха, а виковете се превърнаха в оглушителен рев.

Майкъл отново нагласи стойката на микрофона.

— Не се хабете, приятели — надвика той шума. — Едва сега започваме.

* * *

Това бе най-хубавата вечер, която Клеър бе имала в Морганвил. Никога не се бе чувствала така неотделима част от нещо, никога не бе виждала толкова много единение в едно място, пълно с толкова различни хора. Безгрижни студенти тупаха дружески по гърба коренни жители на Морганвил с гривни, вампири се усмихваха непринудено на хората и дори Оливър изглеждаше заразен от всеобщата еуфория.

Майкъл слезе от сцената чак след три биса и продължителни бурни овации. Той се отправи по най-краткия път право към Ева, грабна я в обятията си и след това я целуна толкова страстно, че Клеър отвърна поглед. Когато се отдръпнаха един от друг, за да си поемат въздух, Майкъл продължаваше да се усмихва.

— Е? — попита той. — Не се издъних, нали?

Шейн му подаде ръка.

— Не се издъни. Поздравления, пич.

Майкъл пренебрегна ръката му и го прегърна, после се извърна към Клеър. Тя не се поколеба да го прегърне. Той беше по-топъл от обичайното и потен; досега не бе знаела, че и вампирите се потят. Може би просто обикновено не се напрягаха толкова много.

— Беше невероятен — прошепна Клеър. — Аз просто… адски готин си. Леле! Адски готин ли казах?

Той я целуна по бузата, а после се обърна към тълпата въодушевени почитатели, чакащи нетърпеливо да му стиснат ръката. Повечето бяха момичета. Клеър се отдръпна към Шейн.

— Разбра ли какво имах предвид? — попита я гаджето й. — Добре, че Ева е тук. Това може да замае главата на всекиго.

— Дори и на вампир?

— Ъхъ. Особено на вампир.

Бяха нужни петнайсет минути, за да се успокоят духовете на новопокръстените му фенове, след което масите се опразниха, като останаха само неколцина пристрастени кафеджии. Клеър и Шейн грабнаха по един стол и още напитки, докато Ева помагаше на Майкъл да си събере нещата.

— Хей — обади се Клеър и Шейн я удостои с пълното си внимание. — Благодаря ти.

Той повдигна вежди.

— За какво?

— За най-прекрасната среща, която някога съм имала.

— Това? Не. Средна ръка. Мога да се справя много по-добре.

Тя наклони глава.

— Наистина ли?

— Абсолютно.

— Искаш ли да го докажеш?

Незнайно как ръката му улови нейната и топлите му пръсти погалиха дланта й.

— Някой ден — промълви той. — Скоро.

Тя установи, че отново е забравила да диша, докато си фантазираше захласнато всички възможности. Шейн се усмихна, бавна и порочна усмивка, а на нея й се прииска да впие устни в неговите още в този миг и дълго да го целува.

— Готови ли сте? — Майкъл стоеше до масата и ги гледаше. Част от сценичния му блясък се бе стопил и той отново беше нормалният Майкъл — макар и малко уморен. Клеър изгълта набързо топлото си какао и кимна.

Дори и най-хубавите вечери свършват.

* * *

Клеър се приготвяше да си ляга, когато чу писъка на Ева — не писък от рода на: „Престани да ме гъделичкаш, гадняр такъв“, а истински писък на ужас, който разцепи къщата като зловещия вой на трион.

Тя нахлузи горнището на пижамата си, навлече отгоре пеньоара и изтича в коридора, докато завързваше колана. Шейн вече беше изскочил от стаята си и хукна към стълбите, все още облечен с джинси и широка тениска.

Когато стигнаха до антрето, завариха Майкъл седнал на пода да държи в ръцете си едно окървавено момиче. Ева залостваше трескаво входната врата.

— Миранда — рече Майкъл и отметна оплесканата с кръв коса от лицето й. — Миранда, чуваш ли ме?

Клеър осъзна в безмълвен шок, че това беше някогашната приятелка на Ева, Миранда — всъщност още хлапе, в онзи труден етап от живота, когато момичетата копнеят и едновременно се боят да станат жени. Мира бе понапълняла малко от последния път, когато Клеър я бе видяла — не беше толкова плашещо

кльощава — но все още приличаше на безпризорно дете.

Ранено дете. На главата й имаше дълбока рана и кръвта се стичаше по врата й, процеждаше се през пръстите на Майкъл и капеше върху сините му джинси.

— Ох — прошепна Миранда и се разплака. — Ох. Ударих си главата.

— Всичко е наред, вече си в безопасност — успокои я Ева. Отпусна се на колене срещу Майкъл и протегна ръце; Майкъл бързо й прехвърли момичето. Зениците му се бяха смалили, приличаха на върховете на карфици и той изглеждаше… различен. — Майкъл, може би е по-добре да отидеш да… се измиеш.

Той кимна вдървено, мина покрай Шейн и Ева и се стрелна нагоре по стълбите като светкавица.

— Да се обадим на „Бърза помощ“? — предложи Шейн.

— Не! Не, не мога! — извика обезумяло Миранда. — Моля ви, не ме изпращайте там. Вие не знаете… не знаете какво ще направят… огънят…

Ева продължи да държи момичето в прегръдките си, макар че Миранда се мяташе неистово.

— Добре, дете, няма да те изпратим никъде. Обещавам. Успокой се. Шейн… май трябва да донесеш домашната аптечка, кърпи и гореща вода.

— Аз ще помогна — намеси се Клеър и двамата с Шейн се запътиха към кухнята. Когато тя погледна назад, видя, че Миранда е спряла да се съпротивлява и лежи изтощена в ръцете на Ева. — Какво й се е случило?

— Морганвил — сви рамене Шейн. Бутна кухненската врата и се запъти право към шкафчето под мивката. Май напоследък аптечката се радваше на доста внимание, помисли си Клеър, докато пускаше топлата вода и се оглеждаше за чисти кърпи.

Раната на Миранда не се оказа толкова страшна, както се опасяваше Клеър — имаше много кръв, но беше повърхностна и Ева я превърза сръчно.

Но имаше малки дупки на врата, които изглеждаха съвсем пресни. Ева я попита за тях и Миранда се смути и дръпна нагоре яката на ризата си.

— Не е твоя работа — тросна се тя.

— Бил е Чарлс, нали? Кучи син. — Ева не понасяше вампирите, които се захващаха с малолетни — всъщност, от това, което Клеър бе разбрала, по-голямата част от останалите вампири също не го приемаха. В крайна сметка имаше закони срещу това. Зачуди се дали Амели знае за Чарлс и Миранда. Или дали изобщо й пукаше. — Не бива да му позволяваш да ти се нахвърля така,

Мира! Знаеш го!

— Той беше толкова гладен — измънка момичето и оброни глава. — Зная. Но не ме заболя, наистина.

От думите й Клеър едва не повърна. Двамата с Шейн се спогледаха.

— Ето един тип, който си плаче да бъде прободен с кол — заяви той.

Миранда вдигна рязко глава.

— Това не е смешно!

— Да ме виждаш да се смея? Миранда, този тип е педофил. Фактът, че само смуче кръвта ти, вместо да… — Шейн млъкна и впи поглед в момичето. — Вместо онова, нали се сещаш?

Беше невъзможно да се каже дали Миранда проумява за какво намеква, но Клеър реши, че е разбрала, защото момичето явно се притесни. Опита се да стане от стола, на който я бяха настанили.

— Трябва да се прибирам.

— Стига, спри се! Та ти едва можеш да стоиш права! — извика Ева и я бутна отново на стола. — Клеър, ще провериш ли как е Майкъл? Дали е добре?

С други думи Ева и Шейн трябваше да зададат някои въпроси на момичето, лични въпроси. Клеър кимна и се качи горе. Вратата на банята беше затворена и тя почука тихо.

— Майкъл?

Никакъв отговор. Натисна дръжката. Заключено.

Стори й се, че чу стъпки надолу по коридора и се извърна, но не видя никого. Не чу вратата да се отключва, ала когато отново се обърна, вратата на банята беше отворена и Майкъл стоеше на няколко сантиметра от нея.

Тя се препъна, докато отстъпваше назад. Вместо просто да се измие, той си бе взел душ; косата му беше мокра, а около кръста му бе увита кърпа. Виждаше се толкова много от Майкъл, много повече отколкото бе свикнала, а то бе… впечатляващо.

Клеър заотстъпва назад към стената.

— Съжалявам — изломоти той, но беше ясно, че лъже. По-скоро изглеждаше раздразнен, напрегнат и нервен. — Тя още е тук. — Не беше въпрос, но Клеър кимна. — Не може да остане. Трябва да я махнем оттук.

— Не мисля, че е в състояние да си тръгне — възрази Клеър. — Изглежда е изпаднала в истерия. Шейн и Ева…

— Все още усещам миризмата на кръвта й — прекъсна я Майкъл. — Отмих я от себе си. Свалих дрехите си. Взех си душ. Но нищо не помогна, все още… тя трябва да си върви. Сега.

— Какво не е наред с теб? Мислех, че ти… — Поколеба се,

сетне имитира пиене.

— Пих. — Майкъл потърка лице с двете си ръце. — Предполагам, че съм изразходвал много енергия на шоуто тази вечер. Гладен съм, Клеър.

Много му струваше да го изрече. Клеър преглътна и кимна.

— Почакай тук.

Слезе долу, мина покрай Шейн и Ева, които все още разговаряха оживено със среднощната им неканена гостенка, и влезе в кухнята. На най-долния рафт в хладилника имаше няколко бутилки, които биха могли да са пълни с бира, но не бяха. Бяха три. Тя грабна едната, без да я поглежда отблизо, като се постара да остане скрита отстрани до тялото й, докато подминаваше малката група. Никой не погледна към нея; бяха твърде заети да пазят собствените си тайни.

Майкъл още я чакаше, облегнат на рамката на вратата на банята. Изправи се, като видя какво държи Клеър в ръката си. Подаде му мълчаливо бутилката, той отвори капачката с палец и допря студената бутилка до устните си, без да откъсва поглед от нея. Съдържанието приличаше повече на сироп, отколкото на кръв и Клеър едва не се задави.

Майкъл се задави. Но преглътна. И продължи да пие, докато бутилката не се изпразни.

Сините му очи почервеняха и в тях лумнаха нажежени пламъци, после се изясниха до нормалния си цвят.

Тя видя, че той потрепери, все едно вълна на ужас премина през него.

— Не съм го направил просто ей така пред теб, нали?

— Ъ… да. Направи го.

И в това определено имаше някакво предизвикателство. Дори нещо като сексуален намек. Което съвсем не беше гадно или страшно, но при все това…

При все това.

Майкъл изтри устните си с опакото на ръката си, погледна надолу към бледорозовото петно и се върна при мивката, за да се изплакне.

Толкова дълго се взира в отражението си в огледалото, че Клеър си помисли, че е забравил за присъствието й.

— Благодаря — проговори той накрая.

Клеър се напрегна да измисли да каже нещо, което да не прозвучи напълно идиотско.

— Доста е отвратителна, когато е студена, нали?

Май не успя.

За щастие Майкъл изглежда бе доволен да подхване какъвто и да е разговор след неловкия момент.

— Да — съгласи се. — Но притъпява жаждата. Това е важното. — Измi внимателно бутилката, хвърли я в кошчето и пое дълбоко дъх. — Отивам да се облека. След секунди ще съм долу.

Той я отпращаше, но любезно, и този път Клеър се подчини и се върна в дневната.

Където Шейн и Ева стояха един до друг, наклонили глави под еднакъв ъгъл, вторачени в нещо.

— Какво става? — прошепна Клеър.

— Шшт — изсъскаха Шейн и Ева в зловещ унисон.

Защото Миранда говореше със странен, монотонен глас и приличаше на… мъртва. В безсъзнание. Само дете говореше.

— Виждам празненство — мълвеше момичето. — Толкова много гняв… толкова много лъжи. Всички мъртви, ходещи мъртви, падат. Разпространява се. Ще убие всички ни.

Клеър усети как я пронизва тревога. Ходещи мъртви, падат. Разпространява се. Миранда беше екстрасенс, имаше ясновидски видения — Клеър го знаеше. Това бе част от причината Ева да й позволява от време на време да се навърта наоколо. Понякога виденията й бяха лъжливи, ала през повечето време бяха сериозни и Клеър някак си знаеше, че изреченото сега е истина.

Миранда говореше за болестта, поразила вампирите, за това, че се разпространява върху хората. Не, това не можеше да се случи. Не можеше ли? Те дори не бяха успели да определят каква точно е болестта. Знаеха единствено какво причинява — разрушаваше психиката и подкопаваше неотменно здравия разум на вампирите, докато се стигне до пълно унищожение на всичките им функции.

Първото, което бе поразило всички вампири в Морганвил, бе способността им да се възпроизвеждат. Да се създават нови вампири. Само Амели все още притежаваше силата да го прави, но създаването на Майкъл почти я бе убило.

Разпространява се. Клеър се замисли за всички човешки същества в Морганвил, за всички семейства, за всички млади хора, които бяха в кафенето тази вечер, и я обзе студ, почувства се несигурна.

Това не можеше да е истина.

— Празненство — повтори Миранда. — Всички вие сте глупаци, всички сте глупаци. Не им позволявайте да ви измамят. Не са само тримата, много повече са…

— Кои? — Ева се отпусна на стола до момичето и сложи ръка на рамото й. — Мира, за кого говориш?

— Старейшините — промълви тя и сълзите започнаха да се стичат по бледите й страни. — О, не. О, не… те се променят.

Всички са толкова гладни, не могат да бъдат спрени…

Майкъл, който слизаше по стълбите, се спря. Отново изглеждаше овладян, но разтревожен.

— За какво говори тя?

— Шшт — този път и тримата изшъткаха едновременно.

Ева се наведе по-близо до Миранда.

— Скъпа, за вампирите ли говориш? Какво ще се случи с вампирите?

— Умират — прошепна Миранда. — Толкова много умират. Ние си мислим, че сме в безопасност, но не сме. Те няма да слушат… няма да ни видят… — Тя завъртя неспокойно сребърната гривна върху китката си и се размърда на стола си. — Той го прави. Той го кара да се случва.

— Оливър? — попита Ева. Защото Оливър беше единственият вампир старейшина в градския съвет.

Но Миранда поклати глава. Тя не каза повече нито дума, но плака, плака толкова силно, че се изтръгна от транса си и се вкопчи в Ева като малка тънка тръстика, огъната под порива на вятъра.

— Бишъп — рече Майкъл. Всички го погледнаха. — Не е Оливър. Тя говори за Бишъп. Той ще се опита да разруши Морганвил.

* * *

Накрая Миранда заспа на дивана и когато на следващата сутрин Клеър слезе долу, завари момичето, свито на топка под планина от одеяла, все още трепереще, но потънало в дълбок сън. Изглеждаше още по-крехка. Бледата й кожа бе като прозрачна, а под очите й имаше тъмни кръгове.

Клеър изпита жал към нея, но някак си дистанцирана — Миранда всъщност не събуждаше много топли чувства. Нямаше много приятели или поне така бе казала Ева; хората я търпяха, но не се радваха на компанията й. Това беше доста тежко за момичето, но Клеър можеше да разбере подобно отношение. Миранда беше смесица от отричане и открита прокоба и дори в Морганвил й бе трудно да се впише в заобикалящата я среда.

Нищо чудно, че защитаваше вампира, който се хранеше от нея. Той навярно беше единственият, който наистина й показваше някаква привързаност.

Клеър се спря, за да подпъхне по-плътно одеялата около

треперещото тяло на момичето, преди да отиде в кухнята, за да направи кафе и препечени филийки. Закуската й бе самотна и оскъдна, но слънцето току-що бе изгряло, а нито един от останалите не бе от ранобудниците.

Понякога съжаляваше, че се е записала за ранни занятия.

Когато телефонът иззвъня, тя подскочи стреснато. Спусна се към апарата, поставен на стената до кухненската врата и го вдигна, преди пронизителният звън да се разнесе за втори път.

— Ало?

От другия край на линията последва пауза, после се чу гласа на майка й:

— Клеър?

— Мамо! Здравей… какво се е случило?

— Защо трябва да се е случило нещо? Не може ли да се обадя, просто защото искам да поговоря с дъщеря си? — О, супер. Сега пък майка й звучеше разстроено и отбранително. — Зная, че е рано, но исках да те хвана, преди да излезеш за днешните занятия.

Клеър въздъхна и се облегна на стената, като разсеяно подритваше линолеума.

— Добре. С татко вече настанихте ли се? Разопаковахте ли багажа?

— Всичко е наред — отвърна майка й с толкова явно фалшив тон, че Клеър тутакси застина. — Просто трябва… да свикнем, това е всичко. Градът е толкова малък и прочее.

— Да — съгласи се Клеър тихо. — Да свикнете. — Нямаше представа дали майка й и баща й вече бяха разбрали за Морганвил, но може би навярно вече бяха получили известна… как биха го нарекли? Ориентация. Подозираше, че в Морганвил бяха доста бързи в това отношение. — Запознахте ли се… с някои хора?

— Отидохме на приятно опознавателно парти в центъра на града — осведоми я майка й. — Господин Бишъп и дъщеря му ни заведоха.

Клеър трябваше да прехапе устни, за да сподави стенанието си. Бишъп? Амели? О, Боже.

— Какво се случи?

— О, нищо особено. Беше коктейлно парти. Ордьоври и питиета, малко разговори. Имаше представяне на историята на… на… — С шокираща внезапност майката на Клеър избухна в сълзи. — Кълна се, ние не знаехме, не знаехме, иначе никога нямаше да те изпратим в това ужасно място, о, скъпа…

Клеър с усилие преглътна буцата, заседнала в гърлото й.

— Не плачи, мамо. Всичко е наред. Вече всичко ще бъде

наред. — Лъжеше, но нямаше друг избор. Сърцераздирателният плач на майка й бе доказателство, че тя се намира пред пълен срив. — Виж, ти си се запознала с Амели, нали?

В другия край на линията се разнесоха подсмърчания.

— Да, тя изглежда мила.

Мила едва ли бе думата, с която Клеър би я описала.

— Ами, Амели е най-влиятелната личност в Морганвил и тя определено е на наша страна. — Преувеличение, ала беше най-добрият начин да опише ситуацията с прости думи. — Така че наистина няма за какво да се тревожиш, мамо. Аз работя за Амели. Тя има известна отговорност към мен и към вас, длъжна е да осигури безопасността ни. Окей?

— Окей. — Прозвуча плахо и приглушено, но поне беше съгласие. — Просто толкова съм разтревожена за баща ти. Той не изглежда добре, никак не е добре. Исках да го заведа в болницата, но той твърди, че е наред…

За секунда Клеър се вледени, когато си припомни изплашената молба на Миранда: "Моля ви, не ме изпращайте там. Вие не знаете… не знаете какво ще направят…" Тя говореше за болницата.

— Но сега той е добре, нали?

— Днес изглежда наред. — Майката на Клеър издуха носа си и когато заговори отново, гласът й прозвуча по-ясно и по-силно. — Съжалявам, че те притеснявам, скъпа. Аз просто нямах представа… Като си помисля, ми се струва толкова странно, че си живяла тук толкова време и никога не си ни споменала нито дума за… ситуацията. — Имаше предвид вампирите.

— Ами, ако трябва да съм честна, не мислех, че ще ми повярвате — рече Клеър. — А и извънградските разговори се подслушват. Те са ви казали това, нали?

— Да, казаха ни. Излиза, че ти си ни защитавала. — Смехът на майка й прозвуча доста треперливо. — Предполага се, че родителите трябва да закрилят децата си, Клеър. Досега сме го правили, нали? Наистина мислехме, че на това място ще си в по-голяма безопасност, отколкото съвсем сама в Масачузетс или Калифорния…

— Всичко е наред. Някой ден ще отида там.

Разговорът се насочи към по-безопасни теми — настаняването и разопаковането на багажа, вазата, която се била счупила по време на преместването (Честно да си призная, мразех онази вещ, леля ти ни я подари за Коледа една година, спомняш ли си?), плановете на Клеър за деня. Но към края майка й изглеждаше по-спокойна, а кафето на Клеър беше безнадеждно изстинало. Както и препечената филийка.

— Клеър — поде майка й — относно преместването ти от онази къща…

— Няма да се местя — прекъсна я Клеър. — Съжалявам, мамо. Зная, че татко ще се разстрои, но приятелите ми са тук и моето място също е тук. Така че оставам.

От другия край последва кратко мълчание, сетне майка й промълви много тихо:

— Гордея се с теб.

Затвори с тихо изщракване. Клеър остана за миг с парещи в очите й сълзи, а после прошепна в слушалката:

— Обичам те.

После събра нещата си и отиде на занятия.

8

Дните минаваха и за разнообразие нямаше нови спешни случаи. Животът следваше нормалния си ритъм — поне привидно. Клеър посещаваше часовете, Ева ходеше на работа, Майкъл даваше уроци по китара — още повече че след концерта в „Комън Граундс“ имаше много повече желаещи да се обучават при него — а Шейн… Шейн безделничеше, макар според Клеър да изглеждаше, сякаш мислите му са заети с нещо.

Накрая й просветна, че той мисли за събота и за поканата. И че изобщо не желае да говори с нея за това.

— И така, какво трябва да направя? — попита тя Ева. — Имам предвид, той не може ли просто да се обади и да каже, че е болен и не може да отиде на партито или да измисли някакво друго извинение?

— Майтапиш се — сряза я Ева. — Мислиш ли, че ще се задоволят с някакво извинение? Ако получиш покана за нещо подобно, отиваш. Край на дискусията.

— Но… — Клеър, която вадеше чаши от шкафа, докато Ева изваждаше чиниите, едва не изпусна всичко. — Но това означава, че онази гадна малка куч…

— Внимавай за речника си, госпожице.

— … вещица ще го принуди да отиде с нея! — Това я вбесяваше и то не само защото Шейн толкова много се бе разстроил. А и заради това, че Шейн беше съгласен да отиде. И заради представата как Исандре плъзга бледите си тънки пръсти по гърдите му, за да усеща ударите на сърцето му.

Шейн не й бе казал нито дума за бала. Нито една, единствена дума. И тя не знаеше как да помогне.

Ева се втренчи замислено в нея за няколко секунди.

— Е, разбира се, тя не е единствената, която ще отиде — рече накрая. — Шейн няма да е съвсем сам.

— Какво?

— Майкъл също ще присъства. Разпознах поканата, когато пристигна. Макар че не съм я отваряла.

Все пак Ева имаше пълното основание да очаква, че Майкъл поне ще я покани да го придружи. Клеър, от друга страна, беше напълно изключена от събитието.

Което я изпълваше с безразсъден гняв, този път насочен към самата нея. Ти ревнуваш, осъзна девойката. Защото не искаш той да отива никъде без теб.

Толкова не й се искаше да бъде от онези смешни ревнивки, а ето че беше. И нямаше никаква представа какво да прави.

Остави чашата с кола пред Шейн, като я тръсна малко посилно. Той вдигна поглед към нея с въпросително изражение. Ева вече се бе настанила на стола си срещу тях. Майкъл не си беше у дома, но този път на Ева явно не ѝ пукаше. Може би ѝ бе казал къде отива.

Хубаво е да знаеш, че поне някой споделя, помисли си Клеър.

— Какво? — попита я Шейн и отпи от питието си. — Да не би да съм забравил да благодаря? Защото ако е така — благодаря. Най-страхотната кола, която някога съм вкусвал. Сама ли я приготви? Някаква специална рецепта?

— Имаш ли планове за събота вечер? — попита тя. — Мислех, че бихме могли да отидем на кино или…

Твърде прозрачно. Шейн тутакси се усети, а Ева, която тъкмо бе лапнала пълна вилица с претоплената в микровълновата лазаня, се задави. Мълчанието се проточи. Клеър ровичкаше в чинията си, само за да се намира на работа.

— Не мога — рече Шейн накрая. — Предполагам, че знаеш защо.

— Ще ходиш на онзи бал — промърмори Клеър. — С онази… приятелка на Бишъп.

— Всъщност нямам избор.

— Сигурен ли си за това?

— Разбира се, че съм сигурен. Защо изобщо го обсъждаме?

— Защото… — Толкова силно забоде вилицата си в лазанята, че тя изскърца върху чинията. — Защото и Майкъл ще ходи. Предполагам и Ева. И какво точно се очаква аз да правя?

— Сигурно се шегуваш. Да не си се надрусала? Защото ми се стори, че току-що намекна, че искаш да присъстваш на едно страшно вампирско сборище. Което, между другото, аз не желая.

Клеър сдържа кръвнишкия си поглед.

— Мислех, че мразиш Исандре. Но въпреки това ще отидеш с нея.

— Мразя я. И ще отида. — Шейн набута храната в устата си — явно извинение, за да сложи край на разговора или поне да избегне продължаването му.

Ева се прокашля.

— Може би трябва, не зная, да ви оставя насаме? Защото всичко това започва да ми прилича на онези реалити шоута, в които не желая да участвам. Предлагам ви да посетите изповедалнята. Поотделно.

Шейн и Клеър не ѝ обърнаха внимание.

— Не ти казах, защото ти не можеш да направиш нищо — каза Шейн. — Никой нищо не може да направи.

— Престани да говориш с пълна уста.

— Ти ме попита!

— Аз… — Клеър внезапно усети, че сълзите напират в очите й. — Просто исках да поговориш с мен, това е всичко. Но предполагам, че дори това не можеш да направиш.

Тя взе чинията с недоизядената си лазаня и чашата със сока и ги отнесе горе в стаята си. Сега беше неин ред да беснее, да тръшка врати и да се цупи. И смяташе да го направи както трябва.

Избухна в сълзи в секундата, в която вратата се хлопна зад нея. Сложи всичко върху скрина и се свлече в нещастна купчинка в ъгъла. Отдавна не беше плакала така, не и заради нещо толкова глупаво, но просто не можеше… не искаше…

На вратата се почука.

— Клеър?

— Върви си, Шейн. — Изрече го без никакъв ентусиазъм и той сигурно го бе доловил. Отвори вратата. Донякъде очакваше той да се втурне към нея, да я грабне в обятията си, ала вместо това Шейн само… стоеше там. И върху лицето му бе изписана смесица от раздразнение и смут.

— И защо се цупиш, какво те засяга всичко това? — попита я той. Беше напълно разумен въпрос, толкова абсолютно логичен, че я накара да ахне и да заплаче още по-силно. — Аз трябва да се обличам в тъп костюм. Аз трябва да се преструвам, че не искам да пронижа с кол сърцето на тази кучка, не ти.

— Но ти ще отидеш! Защо е нужно да го правиш? Ти… аз си мислех, че я мразиш…

— Защото тя каза, че ще те убие, ако не отида. И защото зная, че думите и не са празна заплаха. Тя ще го направи. Сега доволна ли си?

Той затвори тихо вратата. Клеър не можеше да поеме дъх. Болката в гърдите й я задушаваше, имаше чувството, че това е последното й издихание. Чу се да издава звук, ала не можеше да определи дали е и на сълзи, гняв или болка.

Накрая сълзите пресъхнаха и Клеър изтри мокрите вадички по страните си. Чувстваше се обидена, наранена, сама и виновна за всичко. Вечерята не я блазнеше, искаше единствено да се сгуши под завивките с най-голямата и най-пухкава плюшена играчка, която може да намери.

Но не можеше да го направи.

Когато отвори вратата на стаята си, завари Шейн да седи отвън на пода, подпрян на стената. Вдигна глава към нея.

— Свърши ли? — попита. Очите му също бяха зачервени. Не точно насълзени, но… имаше нещо. — Защото този под никак не е удобен.

Клеър се отпусна до него. Той я прегърна през раменете, а

главата й се оброни на рамото му. Имаше нещо толкова успокояващо в начина, по който пръстите му галеха косата й, в мекия ритъм на дишането му. В сладката утеха на солидното му тяло до нейното.

— Не й позволявай да те нарани — прошепна момичето. — Господи, Шейн…

— Не се тревожи. Майкъл ще бъде там и съм напълно сигурен, че ще се намеси, ако тя се опита. Но аз искам ти да си в безопасност. Обещай ми, че докато ни няма ще останеш при родителите си или нещо подобно. Не… — каза, когато тя отвори уста, за да възрази. — Не, само ми обещай. Трябва да зная, че с теб всичко ще е наред.

Тя кимна нещастно.

— Обещавам — пророни и пое дълбоко дъх, за да пропъди мъчителните мисли. — И какъв тъпанарски костюм ще носиш?

— Не питай.

— Включва ли кожа?

— Да, всъщност мисля, че навярно включва. — Прозвуча, сякаш се ужасяваше от перспективата. Въпреки всичко тя се насили да се усмихне.

— Нямам търпение да те видя. Шейн удари главата си в стената.

— Жени.

* * *

Следващото й посещение в лабораторията на Миърнин започна с изненада. Когато Клеър слезе по стълбите, видя светлина от запалена лампа и първата й мисъл беше: „О, Боже, той е излязъл от килията си.“ Втората беше, че е по-добре да подготви пистолета със стрелите и тъкмо отваряше ципа на раницата си, за да го извади, когато видя, че всъщност това съвсем не беше Миърнин.

В претъпканата слабо осветена лаборатория — която повече приличаше на склад с остаряло оборудване — имаше стол и настолна лампа. На стола седеше не друг, а Оливър и прелистваше страниците на някакво старо списание, което сякаш всеки миг щеше да се разпадне.

Клеър сложи пръст на спусъка на пистолета, за всеки случай, макар че не бе сигурна каква е подходящата доза в подобна ситуация.

— О, отпусни се, няма да те нападна, Клеър — рече Оливър с отегчен глас. Дори не вдигна глава. — Освен това напоследък сме в един и същ отбор. Или не си чула?

Тя слезе бавно по оставащите стълби.

— Предполагам, че не съм. Имаше ли обява? — Не можеше да отрече, че той се притече на помощ, когато Ева му се обади заради Бишъп, но това, според критериите на Клеър, не го правеше задължително техен съюзник.

— Когато натрапници заплашват обществото, обществото се обединява срещу натрапниците. Това е правило старо като първобитно общинния строй. Двамата с теб сме членове на едно и също общество и имаме общ враг.

— Господин Бишъп.

Оливър вдигна глава и отбеляза с пръст мястото, до което бе стигнал.

— Предполагам, че имаш въпроси. Аз щях да имам, ако бях на твое място.

— Добре. Колко отдавна го познаваш?

— Не го познавам. Съмнявам се, че някой жив днес го познава.

Клеър се настани на паянтовия стол срещу него.

— Но си го срещал.

— Да.

— Тогава, кога си го срещал?

Оливър наклони глава и тя си спомни как навремето го бе мислила за мил, съвсем нормален човек. Но вече не беше толкова мил.

Нито беше нормален човек.

— Срещал съм го в Гърция — рече той. — Преди време. Не мисля, че узнаването на конкретните обстоятелства ще ти е особено полезно. Нито пък успокояващо, като се замисля.

— Опитвал ли си се да го убиеш?

— Аз? — Оливър се усмихна бавно. — Не.

— А Амели?

Той не отговори, но продължи да се усмихва. Тишината се проточи достатъчно дълго, за да й се прииска да закрещи, но тя знаеше, че целта му е да я накара да започне да плещи глупости.

Но тя не го направи.

— Работите на Амели не те засягат — каза накрая Оливър. — Предполагам, че си слушала дрънканиците на Миърнин. Признавам, че го намирам за удивително, че той все още е сред нас. Мислех, че отдавна е мъртъв и погребан.

— Като Бишъп?

— Миърнин е доста луд, нали знаеш. И е така още откакто го

помня, макар че напоследък състоянието му със сигурност доста се е влошило. — Очите на Оливър добиха отнесено изражение. — Той толкова много обичаше лова, но след това винаги се превръщаше в жалък хленчещ идиот. Не съм изненадан, че обвинява за собствената си слабост някаква… митична болест. Някои просто не са създадени за подобен живот.

Клеър най-малко бе очаквала подобно изявление и то я свари абсолютно неподготвена.

— Ти не вярваш, че болестта съществува?

— Не вярвам, че само защото Миърнин и още неколцина са… дефектни, това означава, че всички ние умираме. Не.

— Но… вие не можете… хм…

— Да се възпроизвеждаме? — Оливър го изрече съвсем безстрастно. — Може би просто не желаем.

— Ти си се опитал да превърнеш Майкъл.

О, не биваше да казва това, наистина не биваше; лицето на Оливър се напрегна, в очите му проблесна червен пламък.

— Така казва Майкъл.

— Както и Амели. Искал си… — искал си да установиш тук свое влияние. Да имаш собствени последователи. Ала не си могъл да го направиш. Това те е изненадало, нали? Защото изведнъж ти… не си бил способен да го постигнеш.

— Слушай, хлапе — заговори Оливър, — по-добре обмисли много внимателно следващото нещо, което ще ми кажеш. Много, много внимателно.

Последва нова порция мълчание, докато се взираше в нея, и този път Клеър извърна поглед. Изтръска невидима прашинка от раницата си.

— Трябва да се заемам с работа — заяви тя. — А ти не бива да си тук, без знанието на Амели.

— А откъде си сигурна, че тя не знае?

— Ако знаеше, тук щеше да има някой, който да те наблюдава — изтъкна девойката и в отговор бе удостоена със студена усмивка.

— Умно момиче. Да, много добре. Ще ми наредиш да си тръгна ли?

— Не мисля, че мога да ти нареждам каквото и да било, Оливър, но ако искаш да се обадя на Амели… — Извади мобилния си телефон, отвори го и затърси в списъка с имената.

Оливър се замисли дали да я убие. Тя видя желанието да проблясва върху лицето му, ясно като слънчев изгрев, и едва не набра номера.

После всичко отмина и той отново само се усмихваше. Стана и й кимна.

— Няма нужда да безпокоиш Основателя за такава глупост — рече. — Тръгвам си. Във всеки случай може да прочетеш един куп абсурдни и откачени бълнувания, докато си седиш някъде.

Захвърли списанието върху купчината, разпръсната до стола, и си тръгна, заобикаляйки с безгрижна грация купчините книги и струпаните мебели. Не изглеждаше да бърза, но преди тя да успее да мигне, вече бе изчезнал като сянка по стълбите.

Клеър изпусна трепереща въздишка, извади пистолета от раницата и се запъти към Миърнин.

* * *

— Великолепно — промърмори Миърнин, вперил поглед в ръцете си. Стисна ги в юмруци, обърна ги, изпъна пръсти. — Не съм се чувствал толкова добре от… ами, години. Усещах скованост в ръцете, знаеше ли?

Това бе симптом, който Миърнин беше пропуснал да спомене. Клеър го записа прилежно в тетрадката си. Върху стената бе закачен часовник за обратно броене — ново допълнение към лабораторията, който бе поръчала от интернет — и червените проблясващи цифри напомняха и на двамата, че Миърнин разполагаше с максимум пет часа преди лудостта да замъгли мозъка му, когато ефектът щеше да премине.

Миърнин проследи погледа й към часовника и радостното вълнение върху лицето му помръкна. Все още приличаше на млад мъж, с изключение на очите; побиваха я тръпки като си помислеше, че той е изглеждал точно по същия начин много поколения преди тя да се роди и ще продължи да изглежда дълго след като тя бъде мъртва и погребана. Той толкова обичаше лова, бе казал Оливър. За вампирите имаше само един лов. На хора.

Миърнин й се усмихна и това бе усмивката, която я бе спечелила от самото начало — мила, нежна, подканваща я да сподели някаква прекрасна тайна.

— Благодаря за часовника, Клеър. Това е огромна помощ. Има ли аларма?

— Започва да звъни петнайсет минути преди времето да изтече — отвърна тя. — Освен това бие на всеки кръгъл час.

— Много полезно. Добре. Сега, след като мога да използвам пръстите си, какво ще правим? — Миърнин размърда подканващо гъстите си черни вежди, многозначителен жест, който от негова страна беше направо смешен. Не че не беше готин — беше — но

Клеър не можеше да си представи да го намира за секси.

Зачуди се дали това би наранило чувствата му.

— Какво ще кажеш да подредим по лавиците някои от тези книги? — попита тя. Те наистина създаваха неудобство; вече на няколко пъти се бе спънала в купчините, дори когато не бързаше. Но Миърнин се нацупи.

— Разполагам само с няколко часа нормален разсъдък, Клеър. Струва ми се глупаво да ги пропилявам в подреждане.

— Добре, какво искаш да правим?

— Мисля, че сме постигнали голям напредък с последната формула — рече той. — Защо да не се опитаме да пречистим още по-добре субстанцията? Да отстраним страничните ефекти?

— Мисля, че ще е по-добре да се заемем с някои химически анализи на кръвта ти, преди да го направим.

Преди тя да успее да го спре, той отиде до масата, взе един ръждясал нож и сряза ръката си. Клеър тъкмо отвори уста, за да извика, когато той грабна чиста мензура от стойката върху масата и я подложи под бликналата струя. Раната зарасна, преди да се съберат няколко чаени лъжички.

— Има… много по-безболезнени начини да се направи това — смотолеви момичето. Миърнин й подаде мензурата. Кръвта изглеждаше по-тъмна и по-гъста от нормалната човешка кръв, но това не я изненада — той не беше много топъл. Опита се да не мисли за всички онези хора, даряващи кръвта си, но без особен успех. Дали кръвта на Шейн течеше в момента във вените на Миърнин? И как изобщо се осъществяваше това? Дали вампирите преработваха кръвта или тя просто по някакъв начин проникваше в кръвообращението им? Дали имаха значение кръвните групи? А несъвместимите резус-фактори? Ами болестите, които се разпространяваха чрез кръвта като малария, Ебола и СПИН?

Много въпроси се нуждаеха от отговор. Помисли си, че доктор Милс сигурно ще е на седмото небе от радост заради откриващите се възможности.

— Болката няма голямо значение — каза Миърнин и смъкна ръкава си върху бледата си, вече напълно заздравяла ръка, като преди това изтри няколко останали капки кръв. — Накрая се научаваш да я пренебрегваш.

Клеър се съмняваше в това, но не възрази.

— Ще занеса част от кръвта в болницата. Доктор Милс иска кръвни проби. Там разполагат с много добро оборудване и той може да ни даде подробна информация, която тук не бихме могли да получим.

Миърнин сви рамене, очевидно не се интересуваше от доктор Милс или което и да е друго човешко същество, с изключение на

Клеър.

— Постъпи както желаеш — промърмори той и додаде: — Какво е оборудването?

— О, най-различно. Масспектрометри, биохимични анализатори на кръвта, сещаш се.

— Би трябвало да разполагаме с тези уреди.

— Защо?

— Как бихме могли да работим пълноценно, ако нямаме най-модерното оборудване?

Клеър примигна срещу него.

— Миърнин, но тук долу няма място. Освен това не мисля, че сегашното ти временно и незначително подобрение на силите ще ти позволи да използваш електронен микроскоп. Както и да е, съвременните учени вече не работят по този начин. Оборудването е прекалено скъпо и фино. Големите болници и университетите могат да си позволят да го купят. Ние само можем да получим разрешение за временно ползване.

Миърнин изглеждаше изненадан, сетне замислен.

— Разрешение за временно ползване? Но как можеш да направиш график на подобни изследвания, когато дори не знаеш какво търсиш, нито колко дълго време ще отнеме?

— Трябва да се научиш да правиш график на хрумванията и просветленията си. И да си търпелив.

Думите й го накараха да избухне в смях.

— Клеър, аз съм вампир. А ние не се славим с особено търпение. Твоят доктор Милс… може би не е зле да го посетим. Бих искал да се запозная с него.

— Той… навярно също би искал да се запознае с теб — каза тя бавно. Не беше сигурна как ще се отнесе Амели към идеята, но имаше чувството, че Миърнин си е втълпил, че трябва да го направи, независимо дали тя е съгласна, или не. — Може би следващият път, става ли?

Двамата погледнаха към часовника на стената.

— Да — съгласи се Миърнин. — Следващият път. А! Исках да те питам нещо. Какво си чула за Бишъп и празненството в чест на пристигането му?

— Не много. Мисля, че Майкъл и Ева ще ходят. Шейн… Шейн казва, че също трябва да присъства.

— С Исандре?

Клеър кимна. Миърнин се извърна от нея, избута с нетърпелив ентусиазъм един куп книги, после друг. Издаде неподправен вик на радост, покатери се над високата купчина томове и измъкна един, който според Клеър по нищо не се отличаваше от останалите.

Хвърли го към нея. Момичето успя да го улови, преди да я цапардоса по гърдите.

— Ох! — издаде вик на протест тя. — Не толкова силно, моля.

— Съжалявам — промърмори Миърнин, макар всъщност да не съжаляваше. Днес в него се усещаше някаква подмолна, разрушителна тъмна сила.

— Между другото, какво е това?

Миърнин се приближи до нея, взе книгата, отвори я и прелисти страниците. Спря се някъде по средата и й я подаде.

— Исандре — каза той.

Книгата беше написана на английски, но датираше от осемнайсети век и не беше много лесно да се разчете, особено имайки предвид петната върху страниците.

Тя притежаваше толкова необикновена и великолепна красота, че и дядо й, заслепен от омагьосващата гледка, я сбърка с ангел, изпратен му от Господ, за да го утеши на смъртното ложе. Съвършени очертания на изящен профил, прекрасни черни лъчисти очи, благородно извити вежди, блестяща коса като гарваново крило и деликатна уста — всички онези, зърнали някога това изумително красиво лице, се изпълваха с дълбока меланхолия и сладостен копнеж, то се запечатваше завинаги в съзнанието им. Висока и стройна, но без прекалената слабост, присъща на някои млади момичета, движенията й притежаваха онази безгрижна гъвкавост и изискана грация, напомняща за горделивото полюшване на стъблото на цвете под милувката на летния бриз.

— О! — възкликна Клеър изненадано. Това беше Исандре; той беше прав. — Тя е била…

— … прочута убийца. Помогнала е на съпруга си и братовчедите му да убият краля много скоро след смъртта на дядо й. Накрая е била обесена, но това е станало, след като е била превърната във вампир. Щастливо стечение на обстоятелствата за нея.

Книгата съдържаше ужасяващо описание на убийството на краля, както и на мнозина други. Клеър потрепери и затвори книгата.

— Защо ми показа това?

— Не искам ти да направиш това, което е сторил дядо й — да я подцениш, защото притежава ангелски лик. Исандре е разрушила много повече човешки съдби, отколкото можеш да си представиш, започвайки със своята. — Очите на Миърнин бяха тъмни и много, много сериозни. — Ако тя желае Шейн, остави я да го има. Много скоро ще се отегчи от него. Амели няма да й

позволи да го убие.

— Мисля, че тя иска други неща — отбеляза Клеър.

— Аха. Секс, значи. Или нещо подобно. Исандре винаги е била малко… странна.

— Как да я спра?

Миърнин поклати бавно глава.

— Съжалявам. Не мога да ти помогна. Моето единствено предложение — което съм съвсем сигурен, че няма да ти хареса — е да го оставиш сам да се оправя с нея. Тя ще го остави жив и непокътнат, освен ако не й се противопостави.

— Прав си. Не ми харесва.

— Оплачи се на шефовете, скъпа моя. — Пристъпът му на сериозност бе преминал като облак, подгонен от слънцето. — Какво ще кажеш за партия шах?

— А какво ще кажеш да анализираме кръвта ти, защото разполагаме само с още няколко минути, преди да те прибера в твоята, ъъъ… стая?

— Килия — поправи я той. — Не се притеснявай да го кажеш. А и ти работиш прекалено много за такова младо момиче.

Работеше твърде много, помисли си отчаяно Клеър, докато той отиваше да подреди шахматната дъска, защото все някой трябваше да го прави. Миърнин определено нямаше намерение.

* * *

В четвъртък предстоящият маскен бал бе най-горещата и най-често обсъждана тема в Морганвил. Клеър нямаше как да не чуе приказките за събитието. В кафенето на университета това беше неизбежно; хората изричаха най-странните и интимни неща съвсем открито, на публично място, сякаш около тях имаше издигната някаква невидима стена. През изминалите няколко седмици Клеър се наслуша на безброй сексуални преживявания на състудентите си; очевидно беше сезонът на чифтосването, сега, когато всички навлизаха в семестъра. Момичетата оценяваха момчетата. Момчетата преценяваха момичетата. И едните и другите искаха това, което не можеха да имат или пък имаха това, което всъщност не искаха.

Но докато Клеър отпиваше от кафето си и пишеше реферата си по физика относно механиката, топлината и полетата — което нямаше нищо общо с магазините за автомобили, времето или земеделието — чу нещо, което накара химикалката й да спре

рязко върху листа.

— … покана — казваше някой. Някой, който седеше зад нея. — Можеш ли да повярваш! Мили Боже, наистина получих покана! Разправят, че са били изпратени само триста покани. Наистина ще бъде нещо върховно. Мисля да се маскирам като Мария Антоанета, ти какво ще кажеш?

Явно обсъждаха маскения бал. Клеър се размърда на стола си. Но това не помогна, все още не можеше да види кой говореше.

— Ами, мисля си, че някой може наистина да я е познавал навремето — заяви дълбокомислено другото момиче. — Така че може би ще е по-добре да се маскираш като някой друг, например като Жената котка. Обзалагам се, че никой от тях не е познавал Жената котка.

— Жената котка е готино — съгласи се първото момиче. — Впитата черна кожа никога не е демоде. Ще изглеждам много яко като Жената котка.

Клеър разля кафето си, повече или по-малко нарочно, и скочи, за да вземе книжни салфетки от стойката с пластмасови чинии и чаши на бара. По обратния път погледна към двете момичета, които разговаряха.

Джина и Дженифър, вечните придружителки и приятелки на Моника. Само че този път Моника не се виждаше никъде. Интересно.

Дженифър я изгледа свирепо.

— Какво зяпаш, загубенячке?

— Абсолютно нищо — отвърна Клеър безстрастно. Не се страхуваше от тях, вече не. — Аз не бих се облякла като Жената котка. Не и с бедра като твоите.

— О, мяу.

Клеър събра книгите и кафето си и се настани на една маса близо до бара. Ева работеше. Днес изглеждаше весела и наперена, с блестящи очи, усмихната; беше се облякла в червено, което беше супер. Пак имаше готически вид, но някак си по-жизнерадостен. Все още тъгуваше за баща си — Клеър го долавяше в странните й движения, когато мислеше, че никой не я гледа — но Ева се бе съвзела и окопитила въпреки всички проблеми.

Никой не чакаше за кафе, затова тя вдигна пет пръста към колегата си — пет минути почивка, досети се Клеър, докато приятелката й сваляше престилката си, а после се провря под барплота и се плъзна на стола срещу нея.

— И така — поде тя, — чух от Били Харисън, че баща му е получил покана за този бал от Тамара. — Това е вампирката, която притежава всички онези складове в северната част и издава

вестника. И той ми каза, че всички вампири в града ще отидат и ще вземат със себе си по един човек като техен… — не зная, придружител? Странно е, че ще водят хора, нали?

— Досега никога ли не се е случвало?

— Не и доколкото аз знам — поклати глава Ева. — Поразпитах наоколо, но изглежда никой не е виждал подобно нещо. Събитието ще бъде най-якият купон на годината. — Усмивката й леко помръкна. — Предполагам, че Майкъл е забравил да ми изпрати моята покана. Май ще се наложи да му напомня.

Клеър усети как стомахът й леко се присви.

— Той не те е поканил?

— Ще го направи.

— Но… балът е вдругиден, нали?

— Ще го направи — повтори Ева. — Освен това не е нужно да подготвям специален костюм или нещо подобно. Виждала ли си гардероба ми? Половината от дрехите ми са като за маскен бал. — Ева я погледна, сетне сведе глава. — А ти?

— Никой не ме е канил. — Да, горчивината в гласа й прозвуча съвсем ясно. Клеър не можа да я прикрие. — Ти знаеш с кого ще ходи Шейн.

— Вината не е негова, а на Исандре. — Ева се намръщи. — Що за име всъщност е това?

— Френско. Миърнин ми даде книга за нея — каза Клеър. — Знаех, че е опасна, но честно, тя е много по-лоша, отколкото си мислех. Може да е започнала само за да оцелее, но е била истински играч в миналото, когато политиката е означавала война.

— Ами другият тип? Франсоа? — Ева завъртя очи, докато изричаше името му, влагайки цялото си умение, за да докара френско произношение. — Той си мисли, че е по-горещ от слънцето. Той кого ще води?

— Нямам представа — сви рамене Клеър. — Но… трябва да знаеш, че това не е истински купон, където всеки води гаджето си. Това е… — Всъщност нямаше идея какво точно е. — Това е нещо друго.

— Прилича на купон, облеклото е като за купон, гаджетата са си гаджета — възрази Ева. — И аз възнамерявам да съм супер готина и да пазя Майкъл от всички нахални сметкаджийки, които само дебнат да грабнат най-новия вампир в града.

— Макар че той не е най-новият — отбеляза Клеър. — Вече не. Бишъп и свитата му са по-нови от него, поне в смисъл на най-скоро дошлите в града.

Ева се намуси.

— Да, предполагам, че си права.

Една сянка падна над масата им, но преди да вдигнат глави, нещо тупна върху масата помежду им и Клеър и Ева неволно вперихa погледи в него.

Беше една от кремавите покани.

Двете погледнаха нагоре. Моника. Тя отметна съвършената си руса коса зад раменете, повдигна вежди и удостои Ева с бавна, злобна усмивка.

— Много лошо — измърка тя. — Предполагам, че в крайна сметка сексi гаджето ти знае от коя страна е намазана филията на социалния му успех.

Очите на Ева се разшириха. Обърна поканата, за да я прочете, и макар да беше на обратно, Клеър видя уличаващото доказателство.

> Поканена сте да присъствате на бал с маски на празника в чест на пристигането на почитаемия Бишъп, в полунощ, в залата на Съвета на старейшините, събота, дванадесети октомври.
>
> Поканата ви е от Майкъл Глас, на когото ще бъдете на разположение, докато той не ви освободи.

Името я връхлетя като изненадваща вампирска атака. Майкъл Глас. Майкъл беше поканил Моника.

Ева не промълви нито дума. Бутна поканата обратно към Моника, стана, пъхна се под барплота и отново си завърза престилката. Клеър се взираше слисано след нея. Можеше да отгатне страданието на приятелката си по нервните й движения, но не и по лицето й. Ева го държеше внимателно извърнато настрани дори когато отиваше при машината за еспресо, за да напълни чашите. Погледът й бе забит в пода, за да прикрие болката.

Шокът на Клеър отмина, изместен от лумналия в гърдите й гняв.

— Ти си истинска кучка, знаеш ли? — процеди тя. Моника повдигна идеално оскубаните си вежди. — Не беше нужно да го правиш.

— Не е моя вината, че вие, откачалки, не можете да си задържите гаджетата. Чух, че Шейн се усуква около Исандре. Много лошо. Обзалагам се, че никога не си го вкарвала в леглото си, нали? Или почакай… може би си го направила. Защото се обзалагам, че това тутакси го е накарало да отиде право в нечие друго легло.

Няколко секунди Клеър се наслаждаваше на фантазията да цапардоса нацупените, лъскави от гланца устни на Моника с

дебелия учебник по физика. Вместо това се взираше свирепо в нея, припомняйки си колко по-въздействащо беше леденото мълчание на Оливър. Накрая Моника сви рамене, взе поканата и я пъхна в джоба на коженото си яке.

— Щях да кажа „ще се видим там“, но най-вероятно няма — подхвърли тя. — Предполагам, че в събота можеш да си устроиш частно парти на Загубеняците със специални шотове от цианкалий или нещо подобно. Забавлявай се.

Присъедини се към Джина и Дженифър и трите момичета се отдалечиха, извръщайки глави. Златните, безгрижни момичета, стройни, стегнати и съвършени.

Смеещи се.

Клеър осъзна, че стиска юмруци и се насили да се отпусне и да диша дълбоко. Взе отново химикалката. Но същността на реферата й постоянно й се изплъзваше, защото пред очите й непрекъснато изплуваше картината как Моника, накипрена и блестяща, стои до Майкъл, адски доволна, че е унизила Ева. А когато успееше да я прогони, на нейно място се появяваха Исандре и Шейн, а от тази гледка я болеше още повече.

— Защо? — прошепна тя. — Майкъл, защо й причиняваш това? — Да не би да са се скарали за нещо? Изглежда Ева не мислеше така. По държанието й можеше да се съди, че новината бе дошла за нея като гръм от ясно небе.

С чувството, че прави ужасна грешка, тя натисна първия номер за бързо избиране в телефона си.

— Да, Клеър — каза Амели.

— Трябва да говоря с вас. За маскения бал. Какво става?

За няколко секунди Клеър беше сигурна, че Амели ще й затвори, но тогава вампирката отвърна:

— Да, предполагам, че трябва да поговорим за това. Ще се срещнем на горния етаж у вас. Знаеш къде.

Тя имаше предвид тайната стая.

— Кога?

— Аз, разбира се, съм на твое разположение — рече Амели. Думите бяха изречени с тон, леден като зимен ден, и абсолютно неискрен. — След час удобно ли ти е?

— Ще бъда там — отвърна Клеър. Ръцете й се тресяха — малки трептения, знак за вътрешно земетресение. — Благодаря ви.

— О, не ми благодари, дете — долетя отговорът на Амели. — Не мисля, че каквото и да кажа, би ти донесло успокоение.

* * *

Когато Клеър се прибра, къщата беше празна. За да бъде абсолютно сигурна, провери всяка стая, включително и пералното помещение в мазето. Ева все още беше на работа. Майкъл беше в музикалния магазин. Шейн… нямаше представа къде е Шейн, знаеше единствено, че не е в къщата.

Клеър натисна скрития лост в лампериятa в коридора на втория етаж и панелът се отвори, разкривайки прашни стълби, отвеждащи към тайната стая. Тя затвори панела зад гърба си и пое с неохота нагоре, като с всяко изкачено стъпало се чувстваше все по-зле и все по-откъсната от света.

Най-горе стените бяха украсени с викториански лампи, обсипани със скъпоценни камъни, които пръскаха мека, приглушена светлина. Тук нямаше нито прозорци, нито врати. Само няколко прашни мебели и Амели.

И, разбира се, охранителите. Амели рядко ходеше някъде, без да я придружава поне един охранител. Този път бяха двама, притаени в ъглите. Единият кимна на Клеър. Тя беше почти на дружески начала със зловещите охранители. Страхотно. Наистина се придвижваше нагоре по социалната стълба на Морганвил.

— Госпожо — отрони девойката и остана права. Амели беше седнала, но не изглеждаше в настроение да поощри фантазия от рода на тази, че Клеър й е равна.

Беше трудно да се преценят емоциите на Амели, но Клеър беше почти сигурна, че в случая става дума за нетърпение, което може да премине в раздразнение.

— Не разполагам с много време, за да те утешавам и галя по настръхналата перушина — заговори Амели. Размърда се малко, което беше изненадващо; Амели обикновено беше много неподвижна, много овладяна.

Днес се забелязваше и друго необичайно у нея — цветът на костюма й. Пак беше класически, с красива и елегантна кройка, но беше тъмносив, много по-тъмен от цветовете, които Амели обикновено предпочиташе.

На неговия фон очите й добиваха цвета на буреносни облаци. — Свършила си много повече работа с Миърнин, отколкото очаквах. Склонна съм да ти простя нахалството, ако проумееш, че това е проява на добра воля от моя страна. Не е твое право.

— Разбирам — отвърна Клеър. — Аз само… за този маскен бал. Миърнин го нарече празненство за добре дошъл. Държа се така, сякаш балът е много важен за нещо, свързано с господин Бишъп.

Очите на Амели, които я наблюдаваха безучастно, внезапно се изостриха.

— Говорила си с Миърнин за пристигането на Бишъп?

— Ами… той ме попита какво става в града и… — Клеър млъкна, защото Амели неочаквано се изправи.

А охранителите ѝ се придвижиха от постовете си в двата ъгъла на стаята и застанаха много близо, готови да нараняват. — Вие не ми казахте, че не бива да го правя!

— Казах ти да стоиш настрана от делата ми! — Нещо хищническо проблесна в очите ѝ, по свой начин не по-малко плашещо от господин Бишъп. Амели явно си заповяда да се успокои. — Много добре. Бедата вече е сторена. Какво ти каза Миърнин?

— Той каза… — Клеър навлажни устните си и стрелна с поглед охранителите, извисяващи се ужасяващо близо. Амели вдигна вежда и кимна, и момичето по-скоро усети, отколкото ги видя да се отдръпват. — Той каза, че и двамата сте смятали Бишъп за мъртъв, така че се изненада да научи, че е дошъл в града. Каза, че Бишъп иска да си отмъсти. На вас.

— Какво ти каза за празненството?

— Само, че е част от някаква церемония за посрещането на Бишъп в града — отвърна Клеър. — И че няма да се биете с него, ако ви предизвика на празненството.

По устните на Амели пробягна студена усмивка.

— Миърнин познава света и политическите игри. Не, няма да се бия с него. Не и ако не съм принудена. Каза ли ти още нещо?

— Не. — Клеър призова цялата си смелост. — Исандре ще заведе Шейн. А Майкъл… току-що разбрах, че и той ще ходи на празненството и ще заведе Моника. Не Ева.

— Да не би да си въобразяваш, че ме интересува как приятелите ти уреждат любовния си живот?

— Не, просто… искам вие да ме поканите. Моля ви. Всички вампири ще заведат по някой човек. Защо вие да не заведете мен?

Очите на Амели се разшириха. Не много, но достатъчно, за да стане ясно на Клеър, че наистина успя да я изненада.

— А ти защо искаш да присъстваш?

— Моника каза, че това ще е светското събитие на сезона — рече Клеър. Не беше сигурна, че шегата ѝ ще се приеме. Амели притежаваше чувство за хумор, но доста странно и невинаги разбираемо.

Днес обаче то напълно отсъстваше.

— Добре, истината е, че се тревожа за Майкъл и Шейн. Просто искам да съм сигурна… да съм сигурна, че са добре.

— И как ще се увериш в това, след като дори аз не мога? — Амели не дочака отговор, защото очевидно нямаше такъв. — Ти искаш да наблюдаваш момчето, за да си сигурна, че няма да

падне в мрежите на Исандре. Така ли е?

Клеър преглътна и кимна. Не беше само заради това, но до голяма степен бе точно така.

— Това е загуба на време. Не — отсече Амели, — ти няма да присъстваш, Клеър. Ще ти го кажа изрично, ще съм абсолютно откровена, за да ме разбереш, не мога да те рискувам. Ти няма да присъстваш на това събитие. Нито ти, нито Миърнин. Ясно ли е?

— Но…

Гласът на Амели се извиси до вик.

— Ясно ли е? — Гневът и пронизваше като кама и Клеър ахна, сетне преглътна. Искаше да отстъпи, да се скрие от ужасния пламък в очите на Амели, но знаеше, че няма да е разумно. Достатъчно дълго бе общувала с Миърнин, за да знае, че отстъплението е признак на слабост, а слабостта предизвиква нападение.

Амели продължаваше да се взира в нея, неподвижна и безмълвна, а от нея се излъчваше някаква първична ярост, която Клеър не можеше да разбере.

— Господарке — обади се един от охранителите. — Трябва да тръгваме. — Прозвуча така, сякаш ги очакваха някъде другаде, ала Клеър имаше странното чувство, че той съзнателно се бе намесил. Предоставяше на Амели извинение да се оттегли.

— Да — рече тя. В гласа й прозвуча дрезгава нотка, която Клеър не бе долавяла никога досега. — На всяка цена трябва да стоиш настрана и да ни оставиш да се справим с това. Чу какво ти казах, Клеър. Предупреждавам те да не подлагаш на изпитание търпението ми. Ти си ценна за мен, но не си незаменима, а в този град имаш приятели и семейство, които далеч не са толкова полезни.

Последното не бе нищо друго, освен открита заплаха. Клеър кимна бавно.

— Кажи го на глас — заповяда Амели.

— Да. Разбирам.

— Добре. Не ме безпокой отново. Можеш да си вървиш.

Клеър отстъпи назад към стълбите. Дори слезе заднешком две стъпала, преди да се обърне и да забърза надолу. Когато измина половината път, се сети, че бутонът за отварянето на вратата от вътрешната страна се намира на горния етаж, скрит в страничната облегалка на дивана, върху който седеше Амели.

Ако Амели не искаше да я пусне да излезе, тя нямаше да може да си тръгне.

Клеър стигна до площадката в подножието на стъпалата. Вратата все още беше затворена. Погледна нагоре към стълбите и видя да се движат сенки, но не чу нищо.

Светлините угаснаха.

— Не — прошепна Клеър и страхът я връхлетя от главата до петите, все едно отгоре й бяха лиснали кофа с ледена вода. Ръката й се протегна слепешком към затворената врата. — Не, не прави това…

Нещо се бе променило в Амели. Вече не беше студената, сдържана кралица. Беше… по-животинска. По-яростна.

И Клеър най-после разбра: Амели беше по-гладна.

— Моля ви — промълви девойката в мрака. Знаеше, че нечии уши я чуваха. — Моля ви, пуснете ме.

Разнесе се остро изщракване и чак тогава вратата под пръстите й помръдна и се завъртя навън. Клеър сграбчи с две ръце страничния ръб и я отвори. Внезапно се озова в коридора и когато погледна назад, видя, че вратата се затваряше.

Облегна се трепереща върху стената.

Няма що, мина много добре, помисли си язвително.

Искаше да изкрещи, но беше сигурна, че това щеше да е лоша, много лоша идея.

На долния етаж входната врата се отвори и затвори и Клеър чу трополенето на тежки обувки по дървения под.

— Ева? — извика тя.

— Да — прозвуча умореният отговор на приятелката й. — Идвам.

Изглеждаше още по-зле, отколкото звучеше. Червеният тоалет, който преди толкова много й отиваше, сега сякаш крещеше, задушаваше я; Ева все едно всеки миг щеше да рухне, а от състоянието на грима й си личеше, че вече е проляла доста сълзи.

— О — прошепна Клеър. — Ева…

Приятелката й се опита да се усмихне, но май не й бяха останали много усмивки.

— Много е тъпо да се разстройвам заради Моника, нали? Но си мисля, че тъкмо заради това боли толкова много. Не е като той да покани някое мило или готино момиче. Трябваше да избере онази ходеща обществена болест. — Ева избърса очите си с опакото на ръката. Очната линия и спиралата за мигли образуваха истинска готическа цапаница, а по страните й се стичаха мръсни черни вадички. — Не ми казвай, че му е било заповядано да го направи. Не ми пука дали е така, можеше поне да ми каже. И защо не спориш с мен?

— Защото си права.

— Дяволски си прав… да, права съм. — Ева ритна с крак вратата на стаята си, за да я отвори, влезе и се плъсна по лице върху черната покривка на леглото. Клеър включи осветлението,

което се състоеше от гирлянди с матови бели коледни лампички и една настолна лампа, чийто абажур бе увит с червен шал, за да се приглуши светлината. Ева изкрещя във възглавницата и заби юмрук в нея. Клеър се настани в ъгъла на леглото.

— Ще го убия — закани се Ева или поне така прозвуча през възглавницата. — Ще го пробода право в сърцето, ще му натикам чесън в задника и… и…

— И какво?

Майкъл стоеше на прага. Клеър скочи стреснато от леглото, а Ева се изправи, стиснала възглавницата с две ръце.

— Кога се прибра? — пожела да узнае Клеър.

— Очевидно тъкмо навреме, за да чуя плановете за погребението ми. Особено ми допадна чесъна в задника. Това е… различно.

— Хубаво, защото още не съм свършила! — вирна брадичка Ева. Плъзна се от покривката, захвърли възглавницата и се изправи пред Майкъл със скръстени ръце. — Освен това ще те пробода отвън на слънцето върху мравуняк. И ще се смея.

— Какво съм направил?

— Какво си направил? — Погледът на Ева притежаваше достатъчно сила, за да изтръгне дори сърцето на вампир право от гърдите му. — Не може да ме питаш сериозно.

Майкъл застина и Клеър си каза, че изражението в очите му олицетворява напълно значението на думата сгащен.

— Моника. Тя ти е казала.

— Ъхъ. Защо да пропусне шанса да ми натрие носа, нещастнико? И като заговорихме за това, защо точно Моника? Да не би да си загубил бас или нещо подобно? Защото това е единствената причина, която мога да измисля, поради която би ме унижил по този начин.

— Не — рече Майкъл. Погледът му се стрелна към Клеър с ясната молба да излезе. Ала тя не го направи. — Не мога да ти обясня, Ева. Просто не мога. Но не е това, което…

— Да не си посмял да ми казваш, че не е това, което изглежда! — Ева се хвърли напред, блъсна силно Майкъл право в гърдите и го изтласка от стаята си. — В момента не мога да говоря с теб. Махай се! И повече не ми се мяркай пред очите!

Затръшна вратата и я заключи. Не че ключалката щеше да свърши много работа, имайки предвид колко силен е Майкъл, помисли си Клеър. Но той едва ли щеше да започне да троши вратите в собствената си къща.

— Ева, трябва да ме изслушаш. Моля те.

Ева се тръшна отново на леглото, грабна айпода от чекмеджето, пъхна слушалките в ушите си и натисна бутона

„Старт“. Клеър съвсем ясно чуваше грохота на хеви метъла.

— Ева?

Клеър отвори вратата и погледна към Майкъл.

— Не мисля, че те чува — каза му. — Ти наистина оплеска всичко, наясно си, нали? Поне на Шейн му бе заповядано да присъства. А ти си я избрал сам, нали?

— Да — съгласи се Майкъл тихо. — Аз я избрах. Но всъщност ти нямаш представа какви бяха възможностите ми за избор, така ли е?

Клеър го проследи с поглед как се отдалечава, влиза в стаята си в дъното на коридора и затваря вратата зад себе си.

Може би беше прав. Може би наистина не беше това, което изглеждаше. Не че Ева щеше да чуе. Клеър постоя още малко в коридора, заслушана в студената и смразяваща тишина, сетне поклати глава и слезе долу. Хотдогът с чили няма същия вкус, когато го ядеш сам.

* * *

Шейн се прибра чак след като се бе стъмнило и още в мига, в който го зърна, Клеър разбра, че нещо не е наред. Той изглеждаше… разсеян. Различен. И едва я забеляза, докато прекосяваше дневната на път за кухнята. Тя се бе свила на дивана, подчертаваше пасаж в учебника по английски и за хиляден път се питаше защо някой си мислеше, че е много важно да знаеш кои са сестрите Бронте, като в същото време поставяше личен рекорд по правене на много работи наведнъж, тъй като следеше с едно око и готварското шоу по кабелната телевизия.

— Хей — викна тя след него. — Оставих ти от чилито!

Той не отговори. Клеър сложи капачката на маркера и се приближи до кухненската врата. Не я отвори, но се спря и се заслуша. Шейн не вдигаше обичайните шумове с вадене на чинии и дрънкане на прибори, характерни за яко изгладнял тип; всъщност, не вдигаше никакъв шум.

Клеър се зачуди дали да се върне към урока, когато го чу да отваря задната врата на къщата. Долетяха гласове, тихи и приглушени. Тя откреха леко кухненската врата и се заслуша по-напрегнато.

— Трябва да си доволен, че не се обаждам в полицията — казваше Шейн. — Върви си, човече.

— Не мога. Трябва да поговоря с нея.

— Няма да се приближаваш до нито едно от момичетата, ясен ли съм?

— Няма да нараня никого!

Тя познаваше този глас или мислеше, че го познава. Но това не можеше да е истина, просто не можеше. Шейн не би могъл да говори с Джейсън, брата на Ева, особено при задната врата. Сигурно си въобразяваше разни неща. Може би беше някой друг, някой, който звучеше като Джейсън Росър…

Клеър отвори вратата още малко, за да може да погледне.

Наистина беше Джейсън. Нямаше съмнение в това. Дори носеше същите евтини и мръсни дънки и кожено яке. Косата му беше провиснала и още по-мазна от последния път, когато го бе видяла. Изглеждаше блед и болен.

— Хайде, човече — рече, — само ми позволи да говоря с Клеър. Ако продължиш да ме държиш тук, навън в тъмното, някой ще ме хапне за вечеря.

— Радвам се.

Джейсън протегна ръка, за да попречи на Шейн да затвори вратата.

— Моля те, човече, наистина те моля.

Шейн се поколеба. Клеър не можеше да си представи защо. Джейсън преследваше Ева; той бе убил — или поне заяви, че е убил — невинни момичета, защото погрешно бе решил, че така ще накара вампирите да го вземат на служба при тях. Беше намушкал Шейн в корема.

Шейн пръв замахна с онази бейзболна бухалка, обади се строгият глас на съвестта й. Клеър му заповяда да млъкне. Джейсън бе предизвикал онова сбиване, той бе провокирал Шейн и само бързото пристигане на линейката бе спасило живота на Шейн.

Обаче в момента Джейсън не приличаше на откачен убиец. Приличаше на полуумряло от глад, изплашено хлапе наркоманче, почти изперкало от ужас. И отчаяно.

Клеър влезе в кухнята. Лицето на Джейсън светна.

— Клеър! Клеър, кажи му… кажи му, че всичко е наред. Обещавам, че няма да нараня никого. Кажи му, че може да ме пусне, за да поговоря с теб.

— Всичко е наред — рече Клеър. — Но той вече го знае.

Шейн кимна. Бутна Джейсън назад и го изтласка от задната веранда. Джейсън се препъна в една тухла и падна по задник на земята. Метна кръвнишки поглед на Шейн и се претърколи бавно, за да се изправи на крака.

— Клеър, трябва да ти предам нещо. От Оливър.

— Оливър няма какво да каже, което ние бихме желали да

чуем, човече. Особено от теб.

— Сигурен ли си?

Шейн се ухили.

— Съвсем сигурен. Късмет с оцеляването там в тъмното.

Шейн започна да затваря вратата. Почти я бе хлопнал, когато Джейсън изтърси:

— Бишъп е поставил капан. Ние можем да ви кажем къде и кога.

Клеър сложи ръка на рамото на Шейн и той задържа вратата отворена — само една малка пролука.

— За какво говориш?

— Пусни ме да вляза и ще ти кажа. — Джейсън изглеждаше достатъчно отчаян, готов да се вкопчи във вратата. — Моля те, Клеър. Кълна се, честна дума.

— Не — отсече тя. — Ако Оливър има да каже нещо, ще говоря с него, не с теб.

В тъмните очи на Джейсън проблесна възмущение, все едно някой бе налял масло в огън и той се изпъна и пъхна ръце в джобовете си.

— Да? Така ли ще го играеш?

— Няма да играя нищо — каза Клеър.

— Мисля, че го правиш. Значи все пак ще трябва да го направим по трудния начин. — Джейсън се хвърли към вратата с такава сила, че събори Шейн назад, а Клеър изгуби равновесие и се стовари по гръб върху кухненския под. Докато се обръщаше настрани, за да стане, усети как ръката на Джейсън я сграбчи здраво и болезнено за косата. Той я дръпна и я повлече навън в нощта. Тя крещеше и се съпротивляваше, но той имаше богат опит в принуждаването на момичета да правят това, което желаеше.

А и тя спря да се бори, когато Джейсън опря дулото на пистолет в главата й.

— Добре — изсъска в ухото й и въпреки бушуващия в гърдите й гняв, тя си помисли, че дъхът му е толкова отвратителен, че зловонието му можеше да отрови всичко наоколо. — По-кротко, няма да те нараня. Говорех сериозно. Трябва да ме изслушаш.

Шейн ги беше последвал отвън, движеше се бавно, без да откъсва поглед от Джейсън. И от пистолета.

— Пусни я.

Джейсън се изсмя и я повлече към алеята, където бе спряла голяма черна кола със запален двигател. Шейн ги последва от безопасно разстояние. Недей, изпрати му безмълвно послание Клеър. Беше свидетел как по-рано Джейсън едва не уби Шейн. Нямаше да понесе да види как се случва отново. Аз ще съм добре.

Джейсън отвори шофьорската врата, бутна я вътре и влезе след нея. Тя тутакси се хвърли към другата врата.

Заключена.

Джейсън затръшна вратата и завъртя стартера. Стисна по-силно косата на Клеър.

— Стой мирна!

Нещо тежко падна върху покрива на колата, който хлътна почти до главите им. Клеър и Джейсън се наведоха, а тя изписка при мисълта, че паниката може да го накара да натисне спусъка.

Слава Богу, страхът й се оказа напразен.

Един юмрук проби покрива, сграбчи назъбения му край и го издърпа назад като капак на консервна кутия. Лицето, което се надвеси през отвора, беше на Майкъл.

Не… не беше Майкъл. Беше вампирът Майкъл. С оголени кучешки зъби, с кървавочервени очи.

Майкъл беше бесен. И ужасяващ.

Нахлу през отвора като лунен лъч, сграбчи ръката на Джейсън, която държеше пистолета и отклони дулото от Клеър, все едно че беше играчка. Лесно чуплива. Джейсън изкрещя. Пистолетът гръмна, а Клеър трепна, закри главата си и се опита да се свие на топка в ъгъла. Колата се разтресе, когато Майкъл изхвърли Джейсън навън направо през отвора на покрива. Братът на Ева крещя по целия път нагоре и по целия път надолу. Тупна на земята с глух удар и се претърколи.

Майкъл изскочи през отвора на покрива и на светлината на фаровете се приземи леко върху краката си. Отправи се към мястото, където Джейсън пълзеше, опитвайки се да избяга. Джейсън се претърколи. Все още стискаше пистолета.

Простреля Майкъл шест пъти почти от упор. Клеър потреперваше при всеки изстрел.

Не и Майкъл.

Стигна до Джейсън, изтръгна пистолета, строши го на две и го хвърли в боклукчийската кофа отстрани на къщата. Джейсън изглеждаше шокиран, после примирен, когато Майкъл се пресегна надолу и го сграбчи за яката на коженото му яке.

Шейн промуши ръка през разкъсания покрив, отвори вратата на колата и сграбчи Клеър. Измъкна я навън и й помогна да се изправи на крака.

— Добре ли си? — Гласът му трепереше и той явно бе обезумял от страх, защото ръцете му шареха по цялото й тяло. Търси рани от куршум, досети се тя. — Клеър, кажи нещо!

— Спри го — прошепна момичето и погледът й се плъзна покрай него към Майкъл. — Не му позволявай да го направи.

Защото Майкъл се канеше да ухапе Джейсън, а щом веднъж

го направеше, повече нямаше връщане назад. Шейн й хвърли поглед, който навярно означаваше, че напълно е откачила, но тя се насили да остане неподвижна и спокойна, въпреки че вътрешностите й се преобръщаха от страх.

— Шейн — заговори тя, като с все сили се опита да наподоби студения авторитет на Амели. — Спри го.

Клеър видя, че реалността на ставащото най-сетне достигна съзнанието на Шейн, той кимна и се обърна към Майкъл, който не изглеждаше в настроение да се остави да бъде убеден да се откаже от плячката си.

Но на Шейн не му се наложи да опитва, защото Майкъл вдигна глава и видя Ева да стои на вратата, притиснала ръце към устата си, с разширени от ужас тъмни очи, докато гаджето й се канеше да изсмуче кръвта на малкия й брат.

Майкъл го пусна. Джейсън, скимтейки, се свлече на земята и се опита да изпълзи настрани.

Майкъл сложи крак върху гърба на нещастника и го прикова на място.

— Не — процеди той с нисък и много, много заплашителен глас. — Няма да се измъкнеш толкова лесно. Опит за отвличане, нападение със смъртоносно оръжие и опит за убийство на вампир? Свършен си, човече. Всичко е под контрол, освен писъците ти.

— Задник скапан! — изкрещя Джейсън. — Аз работя за Оливър! И с пръст не можеш да ме пипнеш!

Издърпа нагоре ръкава на якето си и върху китката му блесна сребърна гривна.

В отговор Майкъл натисна още по-силно крака си върху гърба на Джейсън.

— Тогава двамата с Оливър ще трябва да си поговорим за това защо изпраща някакъв малък червей в дома ми, за да ме застреля — рече той. — Мисля, че това няма много да ти хареса. Защото съм напълно сигурен, че Оливър не ти е поръчал да направиш подобно нещо.

— Майкъл — обади се Шейн. Беше предупреждение и когато Клеър се обърна, разбра защо — приближаваше се друга кола, полицейска с включени светлини. Спря на алеята, блокирайки колата на Джейсън със зейналия покрив, и Ричард Морел слезе откъм страната на шофьора с пушка в ръка. С него бяха инспекторите Джо Хес и Травис Лоу и всеки от тях стискаше пистолет.

Клеър никога не бе виждала тримата да изглеждат толкова мрачни, но се зарадва на появата им. Поне това означаваше, че някой най-после ще сложи край на лудостта на Джейсън. Майкъл

беше прав; краят нямаше да е добър за хлапака, но…

Ричард Морел опря пушката на рамото си. Беше я насочил към Майкъл. Другите двама мъже също заеха стрелкови позиции.

Клеър ахна.

— Отстрани се — нареди инспектор Хес на Шейн и кимна рязко. Шейн не се възпротиви. Вдигна ръце и отстъпи. Майкъл се извърна, видя двамата полицаи, насочили оръжията си към него и се намръщи.

— Пусни го, Майкъл — рече Травис Лоу. — Да не усложняваме нещата.

— Какво става?

— Всяко нещо с времето си. Пусни хлапето.

Майкъл свали крака си. Джейсън се изправи и хукна да бяга; Ричард Морел въздъхна, подаде пушката на Джо Хес и се спусна след него. Колкото и да беше бърз Джейсън, Ричард беше по-бърз. Сграбчи го, преди да е пробягал половината път до оградата. Събори го по гръб, с груба сръчност закопча белезниците на ръцете му, изправи го и повлече към мястото, където другите двама полицаи продължаваха да държат Майкъл на мушка.

— Какво става? — повтори Майкъл. — Той се опита да отвлече Клеър, а вие нападате мен. Защо?

— Да кажем, че те спасяваме от самия теб — отвърна инспектор Хес. — Добре ли си? Успокои ли се?

Майкъл кимна. Хес свали пистолета, а Травис Лоу го последва. Ричард Морел напъха Джейсън на задната седалка на полицейската кола.

— Получихме сигнал — продължи Хес, — че си побеснял и се опитваш да убиеш приятелите си. Но след като с очите си виждам, че всички са тук и са добре, предполагам, че проблемът е малкият Джейсън.

Ричард се върна, като бършеше ръцете си с носна кърпа. Беше ясно, че и на него никак не му беше приятно да докосва Джейсън.

— Той насила ли проникна в къщата?

— Не — поклати глава Шейн. — Насочи пистолет срещу нас и извлече Клеър през задната врата. Опитваше се да потегли с нея в колата. Майкъл го спря.

Майкъл, осъзна Клеър, след като сърцето й възстанови нормалния си ритъм, също така беше прострелян шест пъти в гърдите почти от упор. Върху широката му бяла риза се чернееха дупки, достатъчно доказателство за това, а около всяка от тях имаше тънка червена ивица. Тя си припомни как Миърнин сряза нехайно ръката си с нож, разкъсвайки вените и артериите си, само за да се сдобие с кръвна проба.

Не можеше да е сигурна, но й се струваше, че под ризата

върху гърдите на Майкъл нямаше белези, а и той не се държеше като някой, прострелян с шест куршума. Нито пък като някой, изпаднал в шок.

Леле.

— Какво искаше той? — попита инспектор Хес. — Каза ли ви?

— Каза, че искал да говори с мен — осведоми го Клеър, което в голямата си част беше истина, а тя нямаше намерение да въвлича и Оливър. И без това бъркотията беше достатъчна. — Мисля, че наистина го искаше. Не смятам… не смятам, че искаше да ме нарани.

Този път.

Шейн се взираше в нея, сякаш й бе поникнала втора глава, при това със сериозно увреден мозък.

— Това е Джейсън. Разбира се, че искаше да те нарани! Нима опряното дуло на пистолета в главата ти не е достатъчно доказателство?

Разбира се, той беше прав, но… тя бе видяла погледа в очите на Джейсън и в него липсваше хищническия блясък, който бе зърнала преди, докато хлапакът играеше малките си садистични игри. Този път в погледа му се четеше неподправено отчаяние. Не можеше да го обясни, но Клеър вярваше на Джейсън.

Този път.

Шейн все още я гледаше намръщено. Както и Майкъл.

— Добре ли си? — попита Шейн и ръцете му я обгърнаха. Топлото му тяло се притисна към нейното и тя чак сега осъзна колко й е студено. Трепереше, а коленете й се огъваха. Бих могла да припадна, помисли си девойката. И той ще ме хване.

Но тя остана на крака, отдръпна се леко назад и надникна в очите му.

— Добре съм — промълви и го целуна. — Всичко е наред.

9

Ева не каза нито дума, но позволи на Майкъл да я отведе обратно вътре, след като полицаите си заминаха; тя погледна само веднъж към брат си, когото откараха с белезници, но това бе достатъчно. След шока от смъртта на баща й и неприятностите с Майкъл, Клеър смяташе, че Ева е емоционално изцедена.

По мълчаливо съгласие никой не се отправи към леглото. Не вечеряха. Четиримата се сбутаха на дивана, благодарни за топлината и компанията и си пуснаха филм. Филм на ужасите, както се оказа, но Клеър беше доволна, за разнообразие, да се вживее в нечии чужди проблеми. Да си преследван в град, пълен със зомбита, в някои отношения може и да имаше предимства — поне знаеш от кого да бягаш и при кого да търсиш спасение. Тя бе отпуснала глава на гърдите на Шейн, заслушана повече в равномерните удари на сърцето му, отколкото в бръщолевенето на героите. Пръстите му галеха бавно косата й, прогонваха страха и напрежението.

Ева и Майкъл не се бяха сгушили един в друг, но след известно време той я обгърна с ръка и я притегли по-близо, а тя не се възпротиви.

Когато по-късно след имената на участниците върху екрана се появи менюто на диска, всички бяха дълбоко заспали, а тревогите бяха много, много далеч.

* * *

Петъците обикновено бяха готини дни в колежа, занятията бяха за напреднали; дори повечето от преподавателите бяха в добро настроение.

Но не и този петък. Във въздуха, заедно с хапещия студен вятър, се усещаше странно напрежение. Първият й преподавател за деня избухна заради иззвъняването на мобилен телефон и докара до рев една второкурсничка, като я изхвърли най-безцеремонно от курса, изпращайки я при по-слабите студенти. Вторият й час не беше по-добър; преподавателят имаше главоболие, може би махмурлук, и беше яко сърдит на целия свят — явно твърде много, за да си дава труд да говори по-бавно или да отговаря на въпроси.

Единственото хубаво нещо в третия й час беше убедеността й,

че ще приключи за по-малко от час. Професор Андерсън толкова шумно бе оповестил днешния уж „изненадващ тест“, че само някой глух непукист би дошъл неподготвен. Андерсън беше един от онези професори, които ти дават много възможности, но тестът си оставаше тест и точка. Даваше само по два на година. Ако не издържиш и двата, се издънваш тотално. Носеше му се славата на усмихнат симпатяга, но никога не позволяваше на някой да се яви повторно на теста, за да си повиши оценката, или поне така бе чувала Клеър.

Специализантите по история обичаха да наричат часовете му Андерсънвил, което не беше особено забавно сравнение с военнопленническия лагер на Конфедерацията по време на Гражданската война. Клеър беше учила като луда, за да е абсолютно сигурна, че ще изкара с отличен теста и дори ще й остане време от часа.

Тъй като малко бе подранила, тя се отби в тоалетната и подпря внимателно раницата на стената на кабинката, докато вършеше естествените си нужди. Тъкмо преговаряше наум дати и събития, когато чу тих, приглушен смях откъм близките мивки. Нещо в този смях я накара да замръзне — не беше невинен смях. Имаше нещо зловещо в него.

— Чух, че днес в Андерсънвил ще има тест — каза гласът. Познат глас. Беше Моника Морел. — Хей, този цвят добре ли е?

— Супер — откликна Джина, влизайки съвсем съвестно в ролята си на приятелка Подмазвач номер едно. — Това ли е модното червено за сезона?

— Да, предполага се, че блести. Блести ли?

— О, да.

Клеър свърши работата си, стисна раницата си и събра сили за предстоящия сблъсък. Опита се да си придаде невъзмутим вид, все едно изобщо не й пукаше за Моника, Джина и Дженифър, окупирали три от четирите умивалници в тоалетната. Нито че вътре нямаше никой друг.

Моника докосваше яркочервените си като на проститутка устни и изпращаше целувки към отражението си в огледалото. Клеър гледаше право напред. Вземи сапуна. Пусни водата. Измий…

— Хей, откачалке, имаш час в Андерсънвил, нали?

Клеър кимна. Насапуниса ръцете си, изплакна ги и се протегна към рулото с хартиени кърпи.

Дженифър взе раницата й и я отмести така, че Клеър да не може да я стигне.

— Хей! — Тя посегна към раницата, но Дженифър я отдръпна още по-нататък, после Моника улови китката й и щракна нещо

метално около нея. За една безумна секунда Клеър си помисли: „Тя е сменила гривната си с моята. Сега аз съм собственост на Оливър…“

Но нещото се оказа метални белезници и Моника се наведе, за да закопчее другия им край за металната колона на близката кабина.

— Е, Клеър — изрече самодоволно, отстъпи и сложи ръце на кръста, — мисля, че ти предстои да разбереш точно колко строг може да бъде малкият генерал. Но да не ти пука. Сигурна съм, че си такъв гений, че ще можеш да попълниш всички онези отговори само със силата на мисълта си или нещо такова.

Клеър задърпа белезниците, макар да знаеше, че е глупаво и напразно; никъде нямаше да може да отиде. Изрита стената на кабината. Беше достатъчно здрава, за да издържи поколения студенти; силата на отчаянието ѝ нямаше да я накара да се огъне.

— Дай ми ключа! — извика тя.

Моника го разлюля пред очите ѝ — малък, сребрист, недостижим.

— Този ключ ли? — Проклетницата го хвърли в тоалетната чиния в първата кабина и пусна водата. — Леле, колко съм непохватна, изтървах го. Ти чакай тук. Аз ще отида да повикам помощ!

Всички се засмяха. Дженифър плъзна презрително раницата ѝ по пода към нея.

— Ето — рече тя. — Може да поискаш да позубриш за теста или нещо друго.

Клеър отвори раницата с мрачна физиономия и затърси нещо, каквото и да е, което би могла да използва като шперц, за да отключи белезниците. Не че изобщо някога бе виждала шперц, но би могла да се научи. Трябваше да се научи. Не си даде труд дори да вдигне глава, когато трите момичета излязоха смеейки се от тоалетната.

Изборът ѝ се свеждаше до два кламера, фиба за коса и силата на яростта си, която, за съжаление, не би могла да разтопи метал. Само мозъка ѝ.

Клеър извади от джоба мобилния си телефон и премисли възможностите си. Нямаше да се изненада, ако се окаже, че Ева или Шейн имат опит с белезници — и как да се освобождават от тях — ала не беше сигурна, че би могла да понесе въпросите им.

Обади се в полицейското управление на Морганвил и помоли да говори с Ричард Морел. След кратко забавяне я свързаха с телефона в патрулната му кола.

— Обажда се Клеър Денвърс — представи се тя. — Аз… имам нужда от помощ.

— Каква помощ?

— Сестра ти… ме закопча с белезници в тоалетната.

А имам тест. Нямам ключ. Надявах се, че ти…

— Виж, съжалявам, но съм на път по сигнал за домашно насилие. Ще ми отнеме час, за да стигна при теб. Не зная какво си казала на Моника, но ако само…

— Какво, да се извиня? — озъби се Клеър. — Не съм казала нищо. Тя ме нападна от засада, изхвърли ключа в тоалетната, а аз трябва да отида в час!

От въздишката на Ричард телефонът сякаш завибрира.

— Добре, ще дойда възможно най-бързо.

Той затвори. Клеър заръчка ключалката на белезниците с фибата, докато минутите отминаваха. Тик–так… така отлиташе оценката ѝ в Андерсънвил…

Когато най-после Ричард Морел се появи с ключ за белезниците ѝ и я освободи, залата вече беше тъмна. Клеър тича по целия път до кабинета на професор Андерсън и едва не припадна от облекчение, когато видя, че вратата му е отворена. Той трябваше да ѝ даде втори шанс.

Професорът говореше с друга студентка, която беше с гръб към Клеър; тя се спря на прага, трепереща и задъхана и преподавателят я изгледа намръщено.

— Да? — Беше млад, но русата му коса вече олисяваше на темето. Обичаше да носи спортни сака, които би харесал мъж, два пъти по-възрастен от него; може би смяташе, че туидът и кожените кръпки на лактите ще накара хората да го възприемат по-сериозно.

На Клеър не ѝ пукаше как изглежда. Интересуваше я единствено това, че поставяше оценки.

— Сър, здравейте, аз съм Клеър Денвърс, в…

— Зная коя си, Клеър. Ти пропусна теста.

— Да, аз…

— Не приемам извинения, с изключение на смърт или сериозно заболяване. — Огледа я. — Не забелязвам у теб нито едно от двете.

— Но…

Сега другата студентка я наблюдаваше със злобно светнали очи. Клеър не я познаваше, но тя имаше сребърна гривна и Клеър бе готова да се обзаложи, че е някоя от скъпите дружки на Моника. Лъскава тъмна коса, подстригана в готическа прическа, съвършен грим. Дрехи, които говореха за опустошени кредитни карти.

— Професоре — заговори момичето и му прошепна нещо. Очите му се разшириха. Непознатата събра учебниците си и си

тръгна, като заобиколи Клеър от разстояние.

— Сър, аз наистина… вината не беше моя…

— От това, което току-що чух, вината е съвсем твоя — прекъсна я професорът. — Тя каза, че си заспала в тоалетната. Заяви, че е минала покрай теб на път за часа.

— Не бях заспала! Бях…

— Не ме интересува къде си била, Клеър. Интересува ме къде не си била, а по-точно зад чина си в посоченото време да правиш теста по моя предмет. А сега те моля да си вървиш.

— Бях закопчана с белезници!

Думите й го сепнаха за миг, но после поклати глава.

— Не се интересувам от момичешки лудории. Ако работиш упорито през останалата част от семестъра, все още имаш възможност да изкараш изпита. Освен ако не пожелаеш да се откажеш. Мисля, че разполагаш с още ден или два, за да решиш.

Той просто не я слушаше. И, осъзна Клеър, нямаше и намерение да я изслуша. Всъщност изобщо не го бе грижа за проблемите й. Всъщност не го беше грижа за нея.

Тя се втренчи в него за няколко секунди, опитвайки се да открие някакво съчувствие, но видя само раздразнение на човек, погълнат единствено от себе си.

— Приятен ден, госпожице Денвърс — промърмори преподавателят и се настани зад бюрото си. Тя повече не съществуваше за него.

Клеър преглътна думите, които навярно само щяха да доведат до изключването й и реши да пропусне останалите занятия за деня и да се прибере у дома.

В едно затънтено кътче на съзнанието й един часовник тиктакаше. Отброяваше времето, оставащо до бала с маски на Бишъп.

Имаше едно–единствено успокоително нещо в теорията за пълния апокалипсис на града: това поне означаваше, че няма да се провали по никоя дисциплина.

* * *

Късно следобед, тъкмо когато си мислеше, че петъкът й няма как да стане по-ужасен, в къщата наминаха посетители.

Клеър се взря в шпионката и видя тъмна, къдрава коса. Злобна усмивка.

— По-добре ме покани вътре — каза Исандре. — Защото в

противен случай ще измъчвам съседите ти, докато не го направиш.

— Майкъл! — извика Клеър. Той беше в дневната и работеше над някакви нови песни, но тя чу, че музиката спря. Озова се до нея преди ехото от думите й да заглъхне. — Това е тя. Исандре. Какво да правя?

Майкъл отвори вратата и се изправи пред нежеланата гостенка. Тя му се усмихна. С нея беше Франсоа. И двамата бяха толкова лъскави, самодоволни и арогантни, че нервите й се опънаха.

— Искам да говоря с Шейн — каза Исандре.

— В такъв случай те очаква разочарование.

Франсоа повдигна вежди, наведе се, протегна ръка и измъкна някаква човешка фигура от храстите отстрани до къщата. Клеър ахна.

Беше Миранда, с лице, изкривено от ужас. Ръцете и краката й бяха вързани, а устата запушена с парцал.

— Да го кажем по друг начин — поде Исандре. — Можете да ни пуснете да поговорим или ще си устроим вечеря тук, на чист въздух на верандата ви.

В тази ситуация нямаше правилен отговор, помисли си Клеър и видя как Майкъл се опитва да измисли решение. Той остави мълчанието да се проточи достатъчно дълго и Клеър истински се изплаши, че Миранда ще бъде убита — Франсоа изглеждаше доволен от евентуалната възможност — но тогава Майкъл кимна.

— Е, благодаря ти, скъпи — измърка Исандре и мина покрай него. Франсоа пусна Миранда върху дървения под в коридора и я последва. Клеър коленичи до момичето и развърза ръцете й.

— Добре ли си? — прошепна тя. Миранда кимна, а очите й бяха огромни като паници. — Махай се оттук. Бягай у вас. Върви.

Миранда изхлузи въжетата от глезените си, изправи се на крака и побягна.

Клеър затвори вратата и забърза към всекидневната.

Франсоа бе захвърлил китарата на Майкъл и се бе настанил на стола му. Исандре се бе разположила удобно на дивана със самочувствието на собственица на света и всичко в него.

— Колко мило от твоя страна да ни поканиш, Майкъл. Не мисля, че нещата помежду ни потръгнаха добре от самото начало. Искам да започнем отново.

Франсоа се засмя.

— Да — присъедини се той. — Би трябвало да бъдем приятели, Майкъл. И не е редно да живееш с това стадо.

— Това ли е всичко, което имате да кажете? Защото, ако е така, мисля, че срещата приключи.

— О, не съвсем — рече провлачено Исандре.

— Те приготвят вечеря — отбеляза Франсоа. — Каква ирония, не мислиш ли? А в същото време позволиха на нашата да ни се изплъзне.

— Тези човешки създания май не правят нищо друго, освен да се тъпчат — въздъхна Исандре. — Нищо чудно, че са толкова дебели и мързеливи.

Шейн излезе от кухнята. Клеър забеляза, че не изглеждаше изненадан; явно ги бе чул.

— Не си поканена — обяви Шейн. Исандре му изпрати въздушна целувка.

— О, Шейн, не ме е грижа дали съм поканена, или не, а ти не притежаваш достатъчно сила, за да ме накараш да си тръгна — изрече тя невъзмутимо. — Петък е, любов моя. Получи ли костюма, който искам да носиш утре?

Шейн кимна неохотно, сякаш вратът му се бе сковал. В очите му блесна безумен пламък.

— Трябва да си вървиш — заяви Клеър на Исандре със смелост, която не чувстваше.

— Какво мислиш, Майкъл? Да си вървя ли? — Исандре преплете поглед с неговия. В очите й бе стаено нещо страховито. — Трябва ли да си вървя?

— Не — отвърна той. — Остани.

Клеър се слиса.

Те го карат да чувства неща. Да прави неща, независимо дали ги иска, или не. Шейн й го бе казал, но тя не вярваше, че са способни да въздействат така на други вампири. Дори на толкова млади и неопитни като Майкъл.

— Майкъл!

Той не я погледна. Изглеждаше напълно уловен в паяжината на неустоимата Исандре.

Клеър извади мобилния телефон от джоба си. Поколеба се за миг, гледайки списъка с имената.

— Опитваш се да решиш на кого да се обадиш за помощ? — Франсоа изтръгна телефона от ръката й и го запрати през стаята. — Амели няма да се зарадва да я откъснеш от приготовленията й. Тя е заета, заета, заета, за да подготви всичко както подобава за достойното посрещане на баща й.

— Може би не е зле да попиташ Мишел какво да правиш — подметна Исандре и се засмя, показвайки вампирските си зъби. — Сигурна съм, че той ще ти помогне да ни отпратиш. Толкова е неудържим, нали?

Очите на Майкъл бавно добиха червен цвят.

Те могат да те накарат да чувстваш неща. Да ги правиш.

— Шейн — заговори Клеър, — трябва да се махнем оттук. Веднага.

— Няма да оставя Майкъл.

— Проблемът е тъкмо Майкъл.

Исандре се засмя.

— Ти наистина си умна, ma cherie[3].

Франсоа щракна с пръсти пред лицето на Майкъл.

— Вечерята е готова.

Майкъл отвори уста и изръмжа. Оголи кучешките си зъби, обърна се и прикова поглед в Клеър.

— О, мамка му! — изруга Шейн и сграбчи ръката на Клеър. — В кухнята!

Двамата хукнаха натам. Шейн избута масата пред люлеещата се врата, макар че едва ли щеше да им осигури голяма защита и двамата отстъпиха към задната врата.

Клеър отвори хладилника и извади от най-долния рафт последните две запечатани бутилки на Майкъл. Трябва да кажа на Майкъл да се зареди с повече, отбеляза наум момичето. И това ако не беше странно. Да ти свършат запасите от кръв да е нещо нормално, сякаш са кока–кола или масло.

Бръщолевеше безсмислици наум. При все това се чувстваше странно спокойна.

Майкъл нахлу в кухнята и се насочи право към тях.

Клеър пристъпи насреща му и му протегна едната бутилка с думите:

— Ти не си един от тях. Ти си един от нас. Един от нас и ние те обичаме.

— Клеър… — промълви Шейн измъчено, но не помръдна. Може би разбираше, че това ще прецака всичко.

Майкъл спря. Очите му все още изпускаха червени пламъци, но изглежда я виждаше.

И червеното малко помръкна.

Тя му даде бутилката.

— Изпий това. Ще се почувстваш по-добре — настоя. — Повярвай ми, Майкъл. Моля те.

Той се взираше в очите й.

И този път тя беше тази, която го предизвика. Виж ме. Осъзнай какво правиш.

Изтласкай я от съзнанието си.

Очите му лумнаха в бяло. Той сграбчи бутилката от ръката й, отвори с пукот капачката, наклони бутилката и изгълта съдържанието й на един дъх.

Не отклони поглед.

Нито тя.

Очите му станаха сини и той отпусна бутилката. От гърдите му се изтръгна ужасено стенание. Малка червена струйка кръв потече от устата му и той я избърса с трепереща ръка.

— Всичко е наред — успокои го Клеър. — Тя е превзела съзнанието ти. Може да го направи. Тя…

Шейн го нямаше. Докато цялото й внимание бе съсредоточено върху Майкъл, той просто… бе изчезнал.

Кухненската врата продължаваше да се люлее.

Следващият път за нея ще е по-лесно, беше й казал Шейн.

Клеър се запъти към дневната. Майкъл се опита да я спре, но изглеждаше слаб. Болен. Тя си припомни колко разтърсен се бе чувствал Шейн.

Защо не мен? Защо тя не контролира мен?

Може би не можеше.

Шейн седеше на дивана до Исандре и ризата му бе разкопчана. Исандре плъзгаше ръка нагоре и надолу по гърдите му, рисувайки невидими линии и докато Клеър гледаше, вампирката започна да хапе леко шията на гаджето й. Като на шега, сякаш не искаше да смуче кръв, а само да го подразни. Малки ухапвания. Облизвания.

Лицето на Шейн бе безизразно и застинало, ала очите му бяха като две езера на страха. Той не иска това, осъзна Клеър. Тя го манипулира.

Клеър метна втората бутилка с кръв към Исандре. Ръката на вампирката се стрелна с невероятна скорост и я улови във въздуха, преди да се удари в главата й.

— Ако си гладна, яж — процеди Клеър. — И си махни лапите от гаджето ми.

Очите на Исандре се присвиха. Клеър усети как нещо облъхва съзнанието й, но усещането беше като да проникваш през паяжина, която се къса без усилие.

Исандре отвори с палец капачката на бутилката, помириса я и се намръщи отвратено.

— Не бъди такава егоистка. Шейн е на мое разположение. Така пише в поканата.

— Той ще е на твое разположение утре. Не днес.

— Колко очарователно. Твърде си млада за адвокат. — Исандре отпи от бутилката, задави се и поклати глава. — Не мога да проумея защо вашите вампири се подлагат на подобно унижение. Това е гранясало. Отврат, която не става за пиене. Разкарай това оттук! — Запрати бутилката обратно към Клеър, която нямаше друг избор, освен да се опита да я улови; стори го, но студената, лепкава течност се разля по лицето и врата й. — Очите на Исандре помътняха, гневни и жестоки. — И се почисти.

Ти си също толкова безполезна, както почерпката, която предлагаш.

— Махай се — изрече Клеър. Усети как силата на къщата се надига като буря около нея. Нахлува в студеното мълчание, пукаща от енергия. — Махай се от къщата. Веднага!

Силата избухна през краката й, болезнено и разтърсващо. Стовари се върху Исандре и Франсоа като невидима мълния. Събори ги ничком, сграбчи ги за глезените и ги повлече към входната врата, която се разтвори с трясък, преди да я достигнат.

Исандре пищеше и дращеше с нокти по пода, но напразно. В този момент къщата не взимаше никакви затворници. Тя ги изхвърляше навън, на слънцето. Франсоа и Исандре се олюляха на краката си, покриха главите си и хукнаха към колата си.

Клеър застана на прага, цялата оплискана със студена кръв и изкрещя:

— И не се връщайте повече!

Силата секна и внезапната празнота остави Клеър разтреперана. Тя се вкопчи за няколко секунди в рамката на вратата, но достатъчно дълго, за да види как двамата вампири отпрашват с колата, после залитайки се върна в дневната. Шейн седеше на дивана с разкопчана до кръста риза, обхванал главата си с ръце.

Трепереше.

— Добре ли си? — попита тя.

Той кимна конвулсивно, без да я поглежда. Майкъл отвори вратата на кухнята и дойде право при нея. Държеше кърпа и започна да бърше кръвта от лицето и ръцете й с груби, отсечени, неловки движения.

— Как го направи? — попита той. — Дори аз не мога… не и по заповед. Не и по този начин.

— Не зная — отвърна девойката. Чувстваше се отмаляла и замаяна и приседна на дивана до Шейн. Той закопчаваше ризата си. Пръстите му се движеха бавно и неуверено.

— Шейн? — Майкъл застана до него, а гласът му прозвуча загрижено.

— Да, човече, добре съм — промълви Шейн отпаднало. — Тя може и да ме притежава, но не може да влезе във владение на собствеността си до утре вечер. Не мисля, че ще рискува да се върне. Не и само заради мен. — Чак сега погледна към Майкъл, който кимна рязко. — Не искам да те моля, но…

— Не е нужно да ме молиш — прекъсна го Майкъл. — Ще съм нащрек, ще внимавам и ще те пазя. Доколкото мога.

Двамата удариха юмруците си.

— Трябва да си взема душ — рече Шейн и се запъти към

стълбите. Не се движеше като Шейн, съвсем не — беше твърде бавен, с натежали крака, твърде… победен.

Майкъл бе дал обещание, но Клеър се страхуваше — при това много — че няма да може да го спази. След като се озоват далеч от тази къща, разделени и изолирани, никой нямаше да е в състояние да спре Исандре да направи каквото си пожелае с Шейн. С Майкъл. С всеки друг.

Ако Джейсън казваше истината, когато дойде в къщата, за да говори, то тогава Оливър е имал какво да им каже. И може би все още имаше.

Може би, някак си, това щеше да помогне на Шейн.

Всъщност това бе единственото, за което Клеър се сещаше, че би могло да помогне.

* * *

Когато пристъпи прага на кафенето на Оливър, Клеър се натъкна на по-големи неприятности, макар че те не бяха толкова очевидни, колкото бе нахлуването на Франсоа и Исандре в дневната на къщата. Всъщност, на Клеър й бяха нужни няколко секунди, за да разбере какво не е наред, защото на пръв поглед всичко изглеждаше нормално.

Но не беше.

Ева седеше кротко на една маса срещу Оливър, за когото се бе заклела, че по-скоро ще пронижe с кол, отколкото да го погледне отново. И каквото и да му казваше тя, Оливър слушаше замислено, с наклонена глава и съсредоточено изражение. А върху устните му играеше едва забележима усмивка и той бе приковал поглед в лицето на Ева толкова настойчиво, че кожата на Клеър настръхна.

Щеше да привлече вниманието им, застанала като пълен идиот в средата на заведението, независимо че мястото бе доста оживено. Затова се обърна и се насочи към бара, където, за да оправдае присъствието си, си поръча кафе мока, което всъщност не й се пиеше. Ева бе толкова погълната от това, което казваше, че не бе разбрала, че Клеър е влязла, но Оливър я бе забелязал; Клеър го усещаше, въпреки че той нито веднъж не бе погледнал към нея.

Тя плати четири долара и взе прекалено скъпата, но вкусна напитка, за да я изпие на свободната маса близо до предния прозорец, където имаше достатъчно студенти, за да остане

незабележима. Обаче нямаше защо да се притеснява; Ева се изправи и се насочи право към изхода, без да погледне наляво или надясно, мина с маршова стъпка през вратата и се озова на улицата. Беше облечена в черна сатенена пола до глезените, която напомни на Клеър за вътрешната облицовка на ковчег, и пурпурно кадифено горнище. Изглеждаше слаба и крехка.

И уязвима.

— Ужасно, на какво само са способни момичетата, за да привличат внимание — отбеляза Оливър и се настани на стола срещу Клеър. — Не мислиш ли, че малко прекалява с манията си по мрачното и зловещото?

Клеър не се хвана на въдицата му, само го изгледа. Слънчевият лъч бе твърде близо до него и се промъкваше все по-близо. Още няколко минути и щеше да го докосне по рамото. Знаеше, че той, като повечето по-стари вампири, донякъде е имунизиран срещу светлината, но пак щеше да го заболи.

Оливър знаеше за какво си мисли. Погледна към топлата струя светлина и отмести стола си настрани, достатъчно, за да спечели още няколко минути в сенките.

— Защо миналата вечер изпрати Джейсън? — попита тя.

— Защо мислиш, че аз съм го изпратил?

— Той така каза.

— И откога Джейсън е достоверен източник на информация? Аз пък смятах, че той е откачен убиец, който преследва собствената си сестра.

— За какво говори с Ева преди малко?

Оливър повдигна вежди.

— Според мен това е работа на Ева, а не твоя. Ако няма нищо друго…

— Исандре и Франсоа току-що демонстрираха силата си. В нашата къща, Оливър. Защо изпрати Джейсън?

Оливър остана мълчалив за миг. Не гледаше към нея; наблюдаваше хората по улицата, минаващите коли. Сетне погледът му се плъзна по студентите в кафенето, които се смееха и разговаряха. Имаше нещо странно в изражението му, сякаш — също като Ева — той внезапно бе осъзнал собствената си уязвимост.

И тази на останалите.

— Не признавам, че аз съм го изпратил — заговори Оливър. — Но ако съм го сторил, очевидно съм имал много основателна причина, нали?

Тя не отговори. Погледът му се стрелна към нея, искрящ и много, много съсредоточен.

— Никога не съм крил стремежа си към власт и могъщество,

Клеър. Не харесвам Амели и нея не я е грижа за мен, но ние играем честно. Познаваме правилата и ги спазваме. Но Бишъп… Бишъп е над правилата. Той ще превземе играта и ще я преобърне тотално, а това аз не мога да позволя. Дори и междувременно да спечеля.

Най-сетне й просветна.

— Бишъп се опитва да те привлече на своя страна. Срещу Амели. — Кръвта на Клеър изстина с няколко градуса. — Не можеш да й го кажеш директно. Затова си искал да използваш Джейсън, който да каже на мен, а аз на свой ред на нея.

— Вече е твърде късно. Нещата се придвижват прекалено бързо към ръба. Не е по силите ми да ги спра, нито тя може. Най-малко пък ти можеш, Клеър.

Клеър осъзна, че се е вкопчила с все сили в масата и я пусна. Пръстите я боляха от натиска.

— За какво говори с Ева?

Оливър прикова очи в нейните.

— Тя ще ме придружи на празненството.

Ева щеше да отиде на маскения бал. С Оливър.

Клеър се облегна назад, неспособна да изрече нито дума, когато изведнъж осъзна какво точно означава това.

— Майкъл знае ли?

— Честно казано, ни най-малко не ми пука. Ева може да му обясни, ако и когато реши; това не е моя грижа. Предполагам, че достатъчно ти помогнах в интригите ти, Клеър. Но ако ми позволиш да ти дам един малък съвет. — Оливър се наведе напред и това го изложи напълно на слънчевата светлина. Вампирът не трепна, макар че зениците му се свиха и като че ли съвсем изчезнаха, а кожата му определено се обагри в розово. — Утре си остани у дома. Заключи вратите и залости прозорците, а ако си вярваща, една малка молитва няма да е излишна.

Това бе толкова смайващо изказване от негова страна, че Клеър едва не прихна.

— Трябва да се моля? За кого, за теб ли?

Оливър не трепна.

— Ако можеш — рече замислено, — би било много успокояващо. Не мисля, че напоследък някой го е правил.

Изправи се и се отдалечи. Клеър остана да седи, загледана в следобедното слънце, отпивайки от отдавна изстиналото си и безвкусно кафе. Когато една тайфа от нафукани и яки спортисти от горните курсове я попита, не особено любезно, дали е свършила с консумацията, тя стана и си тръгна без никакво възражение. Закрачи, следвайки извивката на улицата, без да има представа къде се намира, нито къде отива.

Всички тези хора. Сега бе далеч от колежанската тълпа и местните жители на Морганвил се възползваха от слънчевия следобед по най-различни начини — правеха слънчеви бани, работеха в градините си, боядисваха къщите си.

А утре, ако Оливър беше прав, всичко това можеше да свърши. Ако Бишъп успее да надделее над Амели.

Клеър изведнъж осъзна, че слънцето се спускаше към хоризонта и на следващата пресечка зави, за да се насочи към къщи. Успя да стигне до къщата още преди слънцето напълно да залезе, макар че сумракът вече се беше спуснал. Но когато отвори портата на оградата и измина алеята до къщата, осъзна, че някой седи на предните стъпала и я чака.

Шейн.

— Здравей — посрещна я той.

— Здравей — отвърна тя и седна до него. Шейн гледаше към улицата и случайно минаващите коли. Лекият бриз рошеше тъмната му коса, а последните отблясъци на слънчевите лъчи придаваха златист оттенък на кожата му.

Господи, той беше толкова… съвършен. И погледът в очите му късаше сърцето й.

— И така — поде Шейн. — Мислех си, че тази вечер би трябвало да излезем.

— Да излезем? — попита тя безучастно. — Къде да излезем?

Той сви рамене.

— Няма значение. На кино. На вечеря. Бих могъл да те заведа в местния бар и да се развихрим, но баща ти ще ме убие. — Шейн я гледа втренчено няколко секунди, после отново зарея поглед в нищото. — Просто искам тази вечер да правим нещо заедно. Без значение какво.

Защото утре всичко може да се промени. Това бе същото странно усещане, което я бе обзело, докато вървеше из града; усещането, че светът свършва и само малцина знаят за приближаващия край.

— Има ли някое място, където винаги си искал да отидеш? — попита Клеър.

— Разбира се. Има много места, на които искам да отида, но не са тук. Но ти имаш предвид в Морганвил, нали? — Той се замисли за миг, а когато заговори, въпросът му я изненада. — Може би. Искаш ли да се повозиш с кола?

— С чия кола?

— На Ева. — Той вдигна връзката с ключовете и ги подрънка. — Сключих сделка с нея. Ако вземам колата две вечери в седмицата, в замяна ще върша нейния дял от домакинската работа допълнително два дни. Тази вечер ще се възползвам от

споразумението.

— Слънцето залязва — почувства се длъжна да изтъкне Клеър.

— Така е. — Той отново подрънка с ключовете. — Е?

Всъщност той вече знаеше какъв ще е отговорът.

Подкараха колата към ресторанта в центъра на вампирския район, който се намираше достатъчно далеч, за да има много човешка клиентела, но беше отворен до по-късно. Вътре имаше салон с дансинг, а от джубокса се носеха стари парчета. Шейн си поръча бира, макар възрастта да не му позволяваше, а Клеър се задоволи с кока–кола. Двамата похарчиха една ролка с монети от двайсет и пет цента, за да избират песните, които да се въртят една след друга.

— Това е най-големият айпод, който съм виждала — заяви Клеър, което го накара да се задави с бирата си. — Шегувам се. И преди съм виждала джубокс.

— Започвам да се съмнявам, като те гледам с какво настървение го зареждаш с монети. Не мислиш ли, че вече избра достатъчно песни?

— Не зная — сви рамене тя. — Колко ще са нужни, за да свири през цялата вечер?

Той остави бирата на масата, прегърна я и двамата се залюляха в ритъма, докато мелодиите се сменяха, сменяха и сменяха.

А около тях Морганвил бавно притихна в прегръдките на нощта.

10

Съботното утро бе по-студено и ветровито, а мразовитият въздух режеше като метал.

Шейн и Клеър се прибраха малко преди зазоряване, изморени, но омиротворени. Танцуваха, докато затвориха ресторанта, после се разхождаха с колата, а накрая спряха. Милувките им бяха сладки и пълни със задъхана страст и Клеър почти, почти пожела да стигнат по-далеч… поне до задната седалка.

Но Шейн удържа на думата си, без значение колко мъчително беше и за двамата, и тя реши, че навярно така е по-добре.

Всъщност най-много й се искаше да смъкне дрехите му, да се мушне в леглото с него и никога, никога да не стават. Но той я целуна пред вратата на стаята й и по изражението на очите му тя разбра, че няма вяра на себе си какво ще се случи, ако прекрачи прага.

Не и сега. Не и въпреки че целият свят можеше да се промени.

Клеър заспа малко преди зазоряване и проспа изгрева и обяда. Щеше да спи още, ако не я бе събудил оглушителният рев на мотора на косачката на съседа, решил да подравни за последен път моравата си през този сезон. Приличаше на грохота на реактивен двигател и колкото и възглавници да трупаше върху главата си, нищо не помагаше.

Къщата бе необичайно притихнала. Клеър облече халата си и се затътри надолу по коридора към банята. Пътьом почука на вратата на стаята на Ева, но никой не отговори. Никой не откликна и от стаите на Шейн или Майкъл. Тя постави рекорд по най-бързо вземане на душ и слезе долу само за да завари… нищо. Нито Майкъл, нито Шейн, нито Ева. Нито бележка. В кафеварката имаше кафе, но отдавна превърнало се в студена мътилка.

Клеър седна до кухненската маса и прерови списъка с телефонните номера в телефона си. Никакъв отговор от мобилния на Ева, а на този на Майкъл се включи гласовата поща, както и на Шейн.

— Здравей — рече тя, когато записания му глас й предложи да остави съобщение. — Аз… само се надявах да те видя. Нали се сещаш, тази сутрин. Но… виж, може ли да ми се обадиш, ако обичаш? Искам да поговоря с теб. Моля те.

Почувства се толкова самотна, че по страните й се затъркаляха сълзи. Празненството. Беше днес.

Всичко се променяше.

Почукването на задната врата я накара да подскочи и тя се взира дълго през прозореца, преди да открехне леко вратата. Не махна веригата.

— Какво искаш, Ричард?

Полицейската кола на Ричард Морел беше паркирана на алеята. Не бе пуснал светлините, нито сирената, затова предположи, че не става дума за нещо спешно.

Но го познаваше достатъчно добре, за да знае, че той не прави светски визити, поне не в Стъклената къща.

Не и в униформа.

— Добър въпрос — заключи полицаят. — Предполагам, че искам добро и хубаво момиче, което може да готви, харесва екшъни и изглежда страхотно в къси панталонки. Но ще се задоволя и с това да свалиш веригата от вратата и да ме пуснеш вътре.

— Откъде да съм сигурна, че това наистина си ти?

— Какво?

— Исандре. Тя… няма значение, да кажем, че искам да се уверя, че наистина си ти.

— Тази седмица се наложи да те освобождавам от белезниците, с които бе закопчана за една от кабинките в дамската тоалетна в университета. Това достатъчно уверение ли е?

Тя свали веригата и отстъпи назад, докато той влизаше. Изглеждаше уморен — не толкова уморен, колкото тя се чувстваше, но сетне реши, че едва ли бе възможно друго човешко същество да изпитва същото.

— Какво искаш?

— Ще ходя на онзи бал довечера — рече той. — Предположих, че и ти ще ходиш. Реших, че сигурно ще се нуждаеш от някой, който да те закара.

— Аз… няма да ходя.

— Няма ли? — Ричард изглеждаше озадачен. — Странно, бих се заклел, че ти си първата, с която Амели би пожелала да се похвали на подобно място. Знаеш ли, тя е много горда с теб.

Горда? Защо, за Бога, ще е горда?

— Като с породисто куче? — попита Клеър горчиво. — Най-добрият участник в шоуто?

Ричард вдигна ръка в знак, че се предава.

— Каквото и да е, не е моя работа. Между другото, къде е тайфата ти?

— Защо питаш?

— Това вече е моя работа — да зная къде са размирниците.

— Ние не сме размирници! — Ричард й хвърли

многозначителен поглед. Трябваше да признае, че си го заслужаваше. — И сестра ти ще ходи, знаеш, нали?

— Да, зная. От дни се кипри из къщата. Похарчила е цяло състояние за костюма си. Татко ще я убие, ако го изцапа и съсипе. Мисля, че възнамерява да го върне.

Клеър посочи с въпросителен жест към кафеника с току-що свареното кафе, Ричард кимна и се настани до кухненската маса. Тя наля една чаша и я плъзна към него, като го наблюдаваше, докато отпива. Полицаят изглеждаше… различен днес. Всичко се променя. Ричард също изглеждаше по-уязвим. Той винаги е бил стабилният, разумният Морел. Днес обаче сякаш не беше много по-голям от Моника.

— Мисля, че ще се случи нещо — каза Клеър. — А ти?

Ричард кимна бавно. Около очите му имаше бръчки на напрежение, а торбичките под тях бяха големи колкото пазарски чанти.

— Този Бишъп, той не е като другите — заговори полицаят. — Срещнах го. Аз… видях нещо нередно в него. Той не е човек, Клеър. Нито частица човешко не е останала в него. Каквато и човечност да е притежавал, я е изгубил много отдавна.

— Какво ще правиш?

Мъжът сви рамене.

— Какво, по дяволите, мога да направя? Ще пазя семейството си. Ще се грижа за хората в този град. Всъщност ми се иска да съм на хиляди километри далеч оттук. — За няколко секунди остана мълчалив и само отпиваше от кафето си. — Работата е там, че ми се струва, че ще бъдем призовани да му обещаем някаква вярност, а не смятам, че мога да го направя. Не мисля, че искам да го направя.

Клеър преглътна.

— Имаш ли избор?

— Вероятно не. Но ще сторя всичко, което е по силите ми, за да защитя хората. Това е всичко, което умея да върша. — Погледът му се плъзна покрай нея, сякаш не се осмеляваше да я погледне в очите. — Останалите от приятелите ти ще отидат, нали?

Тя кимна.

— Знаеш ли, че и родителите ти ще ходят?

Клеър ахна слисано, закри устата си с ръка и поклати глава.

— Не — промълви. — Не, те няма да ходят. Не е възможно да отидат.

— Видях списъка с гостите — осведоми я Ричард. — Съжалявам. Предположих, че ти си на следващата страница и не мога да повярвам, че не си поканена.

Макар че е по-добре, ако си останеш у дома. Това… мисля, че ще бъде опасно.

Пресуши останалото кафе в чашата си и я побутна към нея.

— Ще пазя приятелите и родителите ти — обеща той. — Доколкото мога. Знаеш го, нали?

— Ти си добър — промълви Клеър. Изненада се, че го каза на глас, но наистина го мислеше. — Наистина си добър.

Ричард й се усмихна и макар че благодарение на Майкъл и Шейн донякъде бе придобила имунитет към готините момчета, които й се усмихваха, една част от нея вътрешно потръпна от чара му.

— Назначавам те за свой пиар — обяви Ричард. — Заключи се и остани вътре, става ли?

Тя го изпрати до вратата и послушно пусна всички резета и ключалки, тъй като той стоеше отвън и чакаше да чуе как се затварят и прищракват. Полицаят й махна, качи се в колата и потегли бавно по алеята, а сетне и надолу по улицата.

Която, осъзна Клеър, бе странно пуста. Обикновено следобедите в Морганвил бяха доста оживени, но ето че времето си беше тъкмо като за разходка, а тя не видя никой отвън. Нямаше нито пешеходци, нито минаваха коли, никой не работеше в градината си. Дори съседът бе спрял косачката и се бе заключил в дома си.

Като че ли всички… знаеха.

Клеър включи лаптопа и провери пощата си, което в повечето случаи означаваше да проверява спама си. Днес сексуалните призиви на тъжни руски момичета и нигерийските бизнесмени, предлагащи милиони долари, освободени от данъци, не я забавляваха толкова много. Нито сърфирането напосоки или бутончето „чувствам се късметлия“. Имаше за убиване цели часове, а цялото й тяло бе изтръпнало от напрежение.

Можеш да посетиш Миърнин. Той също няма да ходи никъде.

О, това бе доста изкушаващо. Миърнин означаваше работа. А нищо не разсейваше по-добре от работата.

Ричард ми каза да се заключа вътре. Да, но не бе уточнил къде, нали? Лабораторията на Миърнин бе съвсем безопасно място. Както и затворът, където държаха Миърнин. И поне щеше да има компания.

— Не — каза си Клеър. — Не мога да го направя. Твърде опасно е.

Само че отвън все още беше ден. Така че не беше кой знае колко опасно.

Разумната част от нея вдигна ядосано ръце. Все едно. Върви, остави се да те убият. Изобщо не ми пука.

Клеър грабна няколко неща и ги набута в раницата — учебници, разбира се, но и два романа, които смяташе да занесе на Миърнин, тъй като той винаги се интересуваше от нови неща за четене.

И нож за рязане на хляб. Някак си й се стори наложително да го вземе. Пъхна го в учебника по история, все едно беше най-опасният разделител за книги в света.

Огледа за последен път къщата и тръгна.

Надявам се да се върна, помисли си девойката, докато заключваше портата на оградата. Надявам се всички да се върнем.

Имаше чувството, че и къщата се надява на същото.

* * *

Пътят до лабораторията на Миърнин беше дълъг, но не я застрашаваше никаква опасност, освен да умре от въображаеми страхове. Видя една или две коли, но те бяха пълни с изплашени, разтревожени хора, бързащи да се приберат на някое безопасно място. Навън нямаше никой друг. Никой друг не се разхождаше.

Клеър следваше криволичещите улички на Морганвил, докато се озова сред по-стар, запуснат квартал. В края на улицата се издигаше точно копие на Стъклената къща — къщата на Дей, където все още живееше една мила старица — Катрин Дей. Днес старият люлеещ се стол на верандата беше празен и се полюшваше леко на вятъра. Клеър се бе надявала, че възрастната госпожа Дей или малко троснатата й внучка ще се мотаят навън; те я бяха поканили да пийне с тях лимонада на верандата и се бяха опитали да я убедят да се откаже от работата си. Но ако изобщо си бяха вкъщи, явно се бяха заключили вътре, със спуснати пердета.

Както всички останали обитатели на града.

Клеър зави надолу по тъмната алея. От двете й страни се издигаха високи огради, а към края си алеята ставаше все по-тясна. Първият път бе попаднала случайно тук, но оттогава идваше съвсем съзнателно. Ала мястото продължаваше да й се струва ужасяващо и да я побиват тръпки дори на дневна светлина.

Старата госпожа Дей знаеше за Миърнин. Тя го бе нарекла „смъртоносен паяк“.

Клеър се бе убедила от личен опит, че тя е права за много

неща и това бе едно от тях. Независимо колко чувствителен, мил и нежен бе Миърнин, когато се променяше ставаше напълно различен.

Клеър стигна до края на алеята, където имаше паянтова барака, голяма колкото стая. На вратата висеше съвсем нов, блестящ катинар. Тя пъхна ръка в джоба си и измъкна ключовете.

Вътре в бараката нямаше нищо, освен квадратен под и стълби, които се спускаха надолу. През мръсните прозорци се процеждаше слаба светлина. Клеър грабна едно фенерче от ъгъла — винаги държеше достатъчно запаси там — включи го и заслиза по стълбите към лабораторията на Миърнин.

Почти очакваше да завари Амели или Оливър, или някой друг, но всичко си беше така, както го бе оставила. Пусто и тихо, мъждукаха само две електрически лампи. Клеър бутна настрани шкафа с книги, който стоеше до стената отдясно — беше изработен така, че да се движи лесно — и зад него се разкри врата. Тя също беше заключена и Клеър извади ключовете от чекмеджето под рафтовете с тефтери, учебници и листове.

Докато отключваше вратата, можеше да се закълне, че чува шумолене откъм сенките. Клеър се извърна и почувства глупавия импулс да попита кой е там; възпря я единствено чистият срам и решителността да не бъде толкова глупава, колкото момичетата във филмите на ужасите. Тук нямаше никого. Нито дори Оливър.

Вместо това измъкна ключа от ключалката на вратата, пое дълбоко дъх и се концентрира.

Физическите свойства на специалните портали на Миърнин все още й убягваха, макар че започваше да разбира, че той бе направил огромно откритие в областта на квантовата механика… Разбира се, той не го възприемаше като научно постижение; за него това бе магия или най-малкото алхимия. Не е нужно да знаеш как работи нещо, за да го използваш, напомни си Клеър. Това я дразнеше, но започваше да свиква с факта, че ще е по-трудно да проумее някои неща, а всичко, свързано с Миърнин, определено попадаше в тази категория.

Тя отвори вратата, която водеше към затвора в другия край на града. Погледна картата и прецени разстоянието между тайната лаборатория на Миърнин и изоставения комплекс. Беше невъзможно помежду им да съществува врата, освен ако изцяло не се променят законите на физиката, но ето че имаше.

Клеър прекрачи прага и затвори вратата. От тази страна също имаше резе и тя го спусна, просто в случай че въображението й не я бе подвело и в лабораторията имаше някой, който я наблюдаваше. Щеше да му е доста трудно да мине през вратата, а имайки предвид естеството на порталите на Миърнин, едва ли

щеше да се озове тук, ако въобще се озовеше някъде.

— Здравейте — казваше Клеър към килиите, докато минаваше покрай тях; не мислеше, че някой от вампирите наистина я разбира, но тя винаги се стараеше да бъде любезна. Те не бяха виновни за състоянието, в което се намираха — каквото и да е то. Определено бе лудост. Някои бяха по-малко луди от останалите и точно те я караха да се чувства тъжна — тези, които изглежда разбираха къде са и защо.

Като Миърнин.

Клеър спря пред хладилника и взе пластмасовите шишета с кръв, които хвърляше от безопасно разстояние във всяка от килиите. Запази две за Миърнин, чиято килия се намираше в края на коридора.

Той седеше на леглото, с очила, кацнали на върха на носа му. Четеше овехтяло томче на Волтер.

— Клеър — поздрави я и отбеляза със синя копринена лента мястото, до което бе стигнал. Вдигна глава. Изглеждаше млад и хубав и (поне днес) не съвсем луд. — Случи ми се най-странното нещо.

Тя придърпа стола си и седна.

— И какво е то?

— Мисля, че се подобрявам.

— Аз пък не мисля — поклати глава момичето. — Иска ми се да е така, но…

Той промуши през решетките на клетката пластмасово контейнерче.

— Ето.

Клеър застина, докато оглеждаше подозрително контейнерчето.

— Хм… какво е това?

— Мозъчна тъкан.

— Какво?

Миърнин нагласи очилата си и я погледна над рамката.

— Вече ти казах, мозъчна тъкан.

— И на кого е тази мозъчна тъкан?

Вампирът огледа килията с вдигнати вежди.

— Както знаеш, нямам пряк достъп до други доброволци.

Осени я ужасяваща мисъл. Дори не можеше да се насили да я изрече на глас.

Миърнин й се усмихна злорадо.

— Ние тестваме серума, нали? А доколкото зная, аз съм единственият обект за експеримента.

— Това е мозъчна тъкан. Как можеш… — Клеър затвори рязко уста. — Няма значение. Не мисля, че искам да зная.

— Честно, смятам, че това е най-доброто. Моля те, вземи пробата. — Оголи за миг зъбите си в доста смущаваща усмивка. — Давам ти късче от съзнанието си.

— Толкова ми се искаше да не го бе казвал. — Тя потръпна, но се приближи до решетките и взе контейнерчето. Да, съдържанието му изглеждаше… сиво. И от биологичен произход. Провери капачката, за да се увери, че е здраво завинтена и пъхна контейнерчето в раницата си. — Какво те кара да смяташ, че се подобряваш?

Миърнин взе половин дузина дебели тома и ги задържа върху дланта на ръката си.

— Прочетох тези за ден и половина — каза. — Всяка дума. Мога да отговоря на всеки въпрос, който пожелаеш относно съдържанието им.

— Тестът не е добър. Ти вече си чел тези книги.

Той изглеждаше изненадан.

— Да, вярно е. Много добре. Как предлагаш да ме тестваш?

— Прочети нещо от тук — отвърна тя и му подаде романа, който бе извадила от раницата си. Той погледна името на автора и заглавието, отвори го на първа страница и се зачете. Тя наблюдаваше как погледът му бяга по редовете — много по-бързо, отколкото повечето хора биха прочели една страница. Беше съсредоточен и изглеждаше искрено заинтригуван.

— Стоп — изрече тя след пет минути. Миърнин послушно затвори книгата и й я подаде. — Разкажи ми прочетеното.

— Много умно от твоя страна да избереш книга за вампири — поде Миърнин. — Макар да смятам, че навикът им да избягват огледала е малко абсурден. Главните герои изглеждат интересни. Мисля, че бих искал да я довърша. — След това започна да цитира, най-подробно, описанието и историята на героите, представени на първите петдесет страници… и завързването на интригата, която бе в основата на сюжета. Клеър примигна и провери.

Всичко беше съвсем точно.

— Видя ли? — Миърнин свали очилата си и ги пъхна в джоба на тъмнолилавата сатенена жилетка, която носеше върху бяла риза. — По-добре съм, Клеър. Истина е.

— Е, ще трябва да почакаме и да видим…

— Не, не мисля така. — Той се изправи, гъвкав и силен, и пристъпи към решетките.

Хвана ги и ги стисна, а катинарът — катинарът, който се предполагаше, че трябва да издържи на натиска и на най-силните, най-лудите вампири — се счупи със силен звук. Той плъзна настрани решетката по жлеба й, застана в отвора и й се

усмихна.

— Тези за мен ли са? — Кимна към шишетата с кръв, оставени отгоре на раницата ѝ. Тя осъзна, че стиска книгата толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Едва смееше да диша. Надявам се, че не е изрязал точно онази част от мозъка си, която го възпира да ме нападне…

— Да — успя да промълви. Имаше намерение да му хвърли шишетата с кръв, но някак си не ѝ се струваше правилно. Взе първото и му го подаде.

Миърнин се приближи бавно към нея — преднамерено бавно, за да ѝ даде време да свикне с това, че е извън килията — и взе пластмасовото шише, почти без да я докосне. Дори се извърна, когато заби зъби в него. Въпреки че смучещите звуци я притесняваха и ѝ призля, когато той се обърна, върху него нямаше и капка кръв, както и в шишето.

Клеър му подаде второто. Той поклати глава.

— Няма нужда да се тъпча. Засега едно ми е напълно достатъчно. — Което също беше странно, защото обикновено Миърнин имаше — как да се изрази, без да ѝ се доповръща? — доста добър апетит.

— Ще го прибера в хладилника — каза тя, но преди да успее да помръдне Миърнин грабна шишето от ръката ѝ. Този път дори не го видя кога се бе раздвижил.

— Аз ще го направя. — Клеър потрепери, с наострени уши и зорък поглед, но той вече бе потънал в сенките. Тя чу звука от отварянето и затварянето на масивната врата на хладилника и изведнъж той се върна, изплувайки бавно от мрака. Бе скръстил ръце на гърдите си. Облегна се на стената срещу нея.

— Е? — попита той. — Приличам ли ти на луд?

Девойката поклати глава.

— Нямаше да ми кажеш дори и да приличах, нали, Клеър?

— Навярно не. Може да се ядосаш.

— Бих могъл да се ядосам, ако излъжеш — възрази Миърнин. — Но няма да го направя. В момента не изпитвам ни най-малък гняв. Нито глад, нито безпокойство, а през последните няколко години тези усещания бяха постоянните ми спътници. Клеър, мисля, че лекарствата, които ми даде, ми действат положително.

Знаеш ли какво означава това? — Той се стрелна през празното пространство и когато тя отново успя да фокусира поглед върху него, Миърнин бе коленичил до стола ѝ, а бледата му ръка почиваше нежно върху коляното ѝ. — Това означава, че всички вампири могат да бъдат спасени. Всички до един.

— Ами хората? — попита Клеър. — Ако вампирите оздравеят, какво ще стане с хората?

Лицето на Миърнин доби застинало и безизразно изражение.

— Съдбата на човешките същества не е в обсега на моята отговорност — рече той. — Амели работи толкова усърдно, за да направи Морганвил място на равновесието, място, където нашите две раси могат да живеят в сравнителна хармония. Съмнявам се, че тя би променила това заради резултатите от настоящия експеримент.

Той можеше да се съмнява колкото си ще, но Клеър познаваше по-добре Амели. Тя щеше да направи първо това, което е най-добре за своите, хората бяха на втори план. Всъщност Клеър не беше съвсем сигурна, но подозираше, че Морганвил е бил експеримент — експеримент, който ще бъде прекратен след постигането на желаните резултати.

Ако това бяха желаните резултати, какво щеше да стане с лабораторните мишки?

Тъмните очи на Миърнин запламтяха с искрена убеденост.

— Аз не съм чудовище, Клеър. Не бих позволил да бъдеш наранена. Ти свърши страхотна работа и за теб ще се погрижат, както подобава.

— А какво ще стане с останалите хора? — попита тя.

— Кои хора? А, приятелите ти, семейството ти. Да, разбира се, тях също ще ги пазят добре, каквото и да се случи.

— Не, Миърнин, аз имах предвид всички останали! Момчето, което прави сандвичи в „Бъргър Дог“! Госпожата, която държи магазина за дрехи втора употреба. Всички!

Той примигна сепнато. Избухването й го бе сварило неподготвен.

— Не можем да се погрижим за всички, Клеър. Това не е в нашата природа. Можем да се погрижим единствено за тези, които познаваме или с които сме свързани. Оценявам алтруизма ти, но…

— Не ми говори за нашата природа! Ние не сме еднакви!

— Не сме ли? — Вампирът я потупа нежно по коляното. — Аз съм учен. Ти също. Аз имам приятели, хора, за които ме е грижа и които обичам. Както и ти. С какво сме различни?

— Аз не изсмуквам обяда си от пластмасово шише!

Миърнин се засмя. Острите кучешки зъби не се видяха.

— О, Клеър, нима смяташ, че да ядеш убити и осакатени животни е по-малко отвратително? И двете ни раси се хранят. И вие, и ние, се наслаждаваме на компанията на други. И вие, и ние…

— Аз не издълбавам мозъчна тъкан от черепа си! О, и аз не убивам! — прекъсна го тя. — Ти го правиш. И всъщност нямаш нищо против.

Той се отдръпна малко, приковал поглед в лицето й. Пламъкът на искреността помръкна, заменен с по-сурово изражение.

— Мисля, че ще откриеш, че имам против — промълви той. — В противен случай не бих допуснал да слушам подобни неща от…

— От една слугиня? Защото това съм аз, нали? Или още по-лошо — робиня? Собственост?

— Разстроена си.

— Да! Разбира се, че съм… разбира се, че съм разстроена. — Мислеше, че ще успее да се овладее, ала не можеше; нещастието изригна от нея като пара под налягане. — Седя си аз тук и обсъждам бъдещето на човешката раса, а моите приятели отиват на онова празненство и аз не мога да ги защитя…

— Тихо, дете — възпря я той. — Празненството. То е тази вечер, нали?

— Аз дори не зная какво представлява.

— Официалното признаване на Бишъп от Амели. Всички вампири в Морганвил, които са физически и умствено здрави, ще присъстват, за да се закълнат във вярност и подчинение и всеки един от тях ще донесе подарък.

Тя подсмръкна, изправи се на стола и избърса лицето си.

— Какъв подарък?

Тъмните му очи останаха приковани в нейните.

— Символичен кръвен подарък — отвърна той. — По-конкретно — човек. Ти си права да се тревожиш за приятелите и семейството си. Той има правото да избере всеки човек, който му бъде предложен. Предполага се, че жестът е церемониален — това е наша много древна традиция — но не е задължително.

И Клеър разбра. Разбра защо Амели й бе забранила да отива; разбра защо Майкъл нарочно бе поканил Моника Морел вместо Ева.

Това беше партия шах и хората бяха пионките. Вампирите играеха с тези, които можеха да си позволят да загубят.

— Ти… — Гласът й затрепери. Прокашля се и опита отново. — Ти каза, че той може да избере всеки един от човешките същества.

Погледът на Миърнин не трепна.

— Или всички тях — уточни той. — Ако пожелае.

— Ти знаеш, че той ще го направи. Ще убие някого.

— Най-вероятно да.

— Трябва да спрем това! — избухна Клеър. — Миърнин… защо тя би направила това?

— Амели не е смела жена. Ако обстоятелствата са срещу нея,

тя ще се предаде; ако шансовете за успех са почти наравно, тя ще гледа да спечели време и превъзходство. Знае отлично, че сама не може да победи Бишъп; дори и да обедини силите си с Оливър, пак няма шанс. Тя е принудена да играе една дълга игра, Клеър. Играе я през целия си живот. — Очите на Миърнин отново запламтяха, а устните му се разтеглиха в усмивка. — Разбира се, Амели пресмята вероятностите си за успех, без да брои мен. Ако аз съм до нея, тя може да спечели.

— Ти искаш да отидеш на празненството?

Миърнин изпъна жилетката си и изтръска невидими прашинки от ръкавите си.

— Разбира се. Аз ще отида със или без теб. А сега, би ли искала да ме придружиш при тези обстоятелства?

— Аз… Амели каза…

— Да или не, Клеър.

— В такъв случай — да.

— Ще ни трябват костюми — заяви той. — Не се тревожи. Зная точно откъде да се сдобием с тях.

* * *

— Изглеждам абсурдно — рече Клеър. Освен това биеше твърде много на очи. — Не можем ли да изберем нещо не толкова крещящо? Да речем черно? Не се ли предполага, че трябва да се промъкнем незабелязано?

— Престани да приказваш — скастри я Миърнин, докато гримираше лицето й. Явно се забавляваше много повече, отколкото предполагаше ситуацията и Клеър за пореден път се усъмни дали лекарството му наистина е лекарство. Както бе казала Амели, имаше много основателна причина той да не присъства на празненството; имаше и основателна причина тя да го изключи от сметките си за война или мир.

Но Клеър познаваше Амели твърде добре. Ако цената на мира бяха няколко човешки живота, дори на хора, скъпи за Клеър, тя щеше да я сметне за приемлива.

Но не и Клеър.

— Ето — промърмори Миърнин. — Сега затвори очи.

Клеър го послуша и усети как меката четка нанася пудра върху лицето й. Когато отвори очи, Миърнин се бе отдръпнал и от огледалото я погледна едно непознато същество.

Наистина изглеждаше абсурдно, но трябваше да признае, че

не приличаше на Клеър Денвърс. Никак. Бяло лице, с което Ева щеше да се гордее. Пълни яркочервени устни. Огромни, очертани с черна линия очи с малки смешни бръчици за привличане на вниманието.

Плътно прилепващ към тялото костюм от горнище и клин, обшит с червени и черни диаманти. Матадорска шапка с пискюл.

— Какво се предполага, че съм? — попита смаяно Клеър.

Миърнин я изгледа разочаровано.

— Арлекин — оповести и се завърти като малко щуро момиче. — А аз съм Пиеро. — Вампирът беше облечен в бяло и колкото нейният костюм бе прилепнал, толкова неговият бе широк и се издуваше около тялото му като робите на певците в църковния хор, с бели панталони отдолу. Около врата си имаше яка с огромни къдри, а на главата му бе кацнала бяла шапка, която приличаше на конусите, които оставят по шосетата при ремонт. Същият екстравагантен грим като нейния, който правеше тъмните му очи да изглеждат по-големи и налудничави. — На нищо ли не ви учат в това училище?

— Не и на това.

— Жалко. Предполагам, че е резултат от факта, че получавате голяма част от образованието си от Гугъл. — Нахлузи нещо през главата й. — Маската ви, госпожице. — Беше обикновено домино, но в същите червени и черни цветове като костюма й. — Можеш ли да правиш странично колело? Задно премятане?

Тя го изгледа безпомощно.

— Аз съм зубър смотаняк, а не акробат или мажоретка.

— Жалко и за това. — Той си сложи своята маска от парче чисто черен сатен. Беше изрисувал лицето си, за да е в тон с нейното — мъртвешки бяло, големи червени устни. — Е, вече имаме костюми. Сега е нужно да се подсигурим с нещо в наша защита, в случай че нещата се оплескат. А доколкото познавам Бишъп, съм сигурен, че ще стане точно така.

Намираха се на тавана в Стъклената къща, заобиколени от нещо, което приличаше на многовековна колекция от… предмети. Клеър никога досега не бе идвала тук, всъщност никога не бе знаела, че има вход към тавана. Миърнин я бе завел във викторианската тайна стая, после натисна няколко бутона върху стената, които приличаха на глави на гвоздеи и се отвори друга тайна врата, от която се излизаше в прашен, затрупан с мебели коридор, водещ към просторно, тъмно помещение, приличащо на склад. Той откри костюмите в един сандък, който изглеждаше достатъчно стар, за да е служил на някого по време на Гражданската война. Тоалетната масичка, пред която седеше

Клеър, беше навярно още по-стара. Прахта върху нея изглеждаше направо древна.

Миърнин се промушваше между купчините кутии, куфари и разхвърляни съкровища и мърмореше нещо на някакъв чужд език. Започна да рови наоколо. Клеър отново се взря в отражението си в огледалото. Гримът и костюмът я караха да изглежда студена и непозната, но очите си оставаха очите на Клеър, а те бяха изплашени.

Не мога да повярвам, че се каним да направим това, помисли си девойката.

Миърнин изскочи до нея като ужасяваща кукла клоун, изскачаща на пружина от кутия. Мъкнеше куфар с големината на Роуд Айланд. Пусна го на дървения под, където той тупна тежко.

— Та–та–тааа! — Вампирът отвори с театрален жест капака и зае героична поза.

Вътре имаше оръжия. Много оръжия. Арбалети. Ножове. Мечове. Кръстове с остри, зловещо стърчащи върхове.

Миърнин затършува в купчината и измъкна прашлясало шише, което някъде в Средните векове навярно е съдържало парфюм.

— Светена вода — обяви той. — Истинска светена вода, благословена от самия папа. Голяма рядкост.

— Какво е това? Откъде се взеха всички тези неща?

— От хора, които са се провалили в начинанията си — осведоми я вампирът. — Не бих препоръчал онези зелените шишета със запалителна течност. Те ще изпълнят предназначението си, но има голяма вероятност с тяхна помощ да избиеш не само враговете си, но и съюзниците си. От светената вода боли, но тя не унищожава. Предпочитам да се придържаш към методи, които не са смъртоносни.

— Защо?

— Дори и да победим, Амели ще е принудена да съди всеки човек, който убие вампир. А ти знаеш как свършва подобен процес. — Клеър го знаеше и потрепери. Шейн едва не беше убит за убийство, което не бе извършил. — Така че ако трябва да се извършва убийство, остави тази работа на мен или на друг вампир. И без това ние сме по-подходящи. — Сгъна на две кърпа върху дланта си, взе един украсен, среден по големина кръст с остър връх и й го подаде внимателно. — Само за самоотбрана. А сега, за мен…

Миърнин избра страховит остър нож и огледа критично острието, сетне го пъхна обратно в коженета му кания. След миг тя изчезна отстрани под туниката му.

Затвори капака на сандъка.

— Това ли е всичко? — изненада се Клеър. Вътре на негово разположение имаше цял арсенал.

— Това е всичко, от което се нуждая. Време е да вървим — подкани я спътникът й. — Ако си сигурна, че искаш да го направим.

— Сигурна съм. — Клеър наведе глава и огледа прилепналия си костюм. — Хм… къде са ми джобовете?

11

Стъклената къща се намираше в това, което Клеър бе започнала да нарича Невъзможна транспортна мрежа… системата от портали на Миърнин, достигаща общо до двайсет места в града, които тя бе успяла да идентифицира. Един от порталите беше в тяхната дневна. Другият, разбира се, беше към затвора, който напоследък служеше за негова резиденция. Трети портал излизаше в къщата на старата дама Дей, а Клеър подозираше, че повечето, ако не всички къщи на Основателя имаха подобни връзки.

Съществуваше портал и към замъка на Амели — или поне Клеър мислеше за него като за замък: нямаше представа как изглежда отвън. Дори не знаеше в коя част на града се намира. Но отвътре изглеждаше сякаш постройката е много, много стара. В системата от портали имаше изходи към сградата на университетската администрация, към библиотеката, кметството и към сградата на Съвета на старейшините.

Където щеше да се състои балът.

— Не мога да повярвам, че правим това — прошепна Клеър, докато Миърнин се взираше съсредоточено в празната стена в дневната на Стъклената къща. — Миърнин, сигурен ли си? Може би трябва да използваме кола или друго транспортно средство.

— Така е по-бързо — отвърна съучастникът й. — Не се страхуваш, нали? Няма защо. Ти си с мен. — Изрече го с безгрижна арогантност и тя отново потръпна от студения хлад на съмнението. Той добре ли беше? Изглежда мислите му течаха съвсем гладко и смислено, но имаше нещо… особено. Милият и приветлив Миърнин, който обикновено се появяваше по време на кратките му периоди на здрав разум, бе изчезнал и тя всъщност изобщо не познаваше този Миърнин.

Но той й бе дал светена вода и кръст, а не бе длъжен. Освен това… тя се нуждаеше от него.

Нали така?

Вече беше късно да промени решението си. Частта от стената, в която Миърнин се взираше, затрептя и се разтопи в сива мъгла. Мъглата се завихри, доби цвят и се превърна в тъмнина с тънка ивица златна светлина, едва видима в далечния край.

Приличаше на вътрешността на килер.

— Ела — подкани я Миърнин и протегна ръка към нея. Тя я пое и двамата пристъпиха заедно в мрака. Тя усети как зад тях порталът се затваря и когато се обърна да погледне, там нямаше нищо.

Мястото миришеше на препарати за чистене и когато Клеър протегна ръка, пръстите ѝ докоснаха дървената дръжка на метла. Килерът на портиера. Е, така появата им щеше да е по-малко забележима.

Оставаше само да се измъкнат от килера.

Миърнин не спря. Протегна се, завъртя дръжката на вратата и я открехна.

— Чисто е — оповести и я разтвори по-широко. Излезе пръв. Клеър бързо го последва и затвори вратата зад гърба си. Озоваха се в нещо, което приличаше на коридор към сервизните помещения, с гладки бели стени и тъмночервен килим на пода.

Всички врати бяха без табели. И еднакви. Клеър се опита да ги брои, за да е сигурна, че ще може отново да намери килера.

— Оттук — рече Миърнин и пое надолу по коридора вдясно. Докато вървеше, бялата му туника се издуваше като балон. Би трябвало да изглежда смешен с тази конусовидна шапка, но някак си… някак си не беше. — Май че ти трябваше да бъдеш Пиеро, малка Клеър. Пиеро е мил и наивен добряк. Не е като Арлекин. Либитор френзи, Клеър.

— Какво?

— Казах, ти трябваше да си Пиеро…

— Не — промълви тя. — Ти каза либитор френзи. Какво означава това?

— Какво съм казал? — Миърнин я изгледа странно. — Това са глупости. Аква дантела.

Тя застина на място и след няколко крачки той осъзна, че е изостанала и се обърна нетърпеливо.

— Клеър, игуана време.

— Миърнин, говориш безсмислици. Аз… мисля, че действието на серума отслабва.

— Чувствам се дейно.

— Чуваш ли се какви ги дрънкаш?

Той вдигна ръце. Не би могъл да осъзнава, че говори несвързано. Неврологични усложнения, помисли си момичето. Искаше ѝ се да можеше да се консултира с доктор Милс. Разбира се, той е издълбал част от мозъка си. Това би могло да причини известно разстройство. В същото време той бе говорил съвсем смислено допреди няколко минути.

Клеър се опита гласът ѝ да прозвучи колкото се може по-спокойно.

— Мисля, че се нуждаеш от още една инжекция. Моля те. Не мисля, че трябва да чакаме да видим колко още ще се влоши състоянието ти, нали?

Миърнин вдигна мълчаливо ръка и нави ръкава си.

Откритата кожа беше бяла като алабастър и когато хвана ръката му, тя й заприлича толкова на човешка, колкото мекатa кожа приличаше на мрамор. Клеър измъкна малката кутия, която бе пъхнала в колана на клина — беше й я дал доктор Милс и вътре имаше спринцовка и шишенце с лекарството. Беше се упражнявала да бие инжекции в портокал, но това сега бе доста по-различно.

— Ще се постарая да не ти причиня болка — увери го тя. Миърнин завъртя очи.

Ръцете й трепереха, докато забиваше иглата в гумената запушалка на шишенцето и пълнеше спринцовката. Натисна буталото, за да излязат няколко капки на върха на иглата и пое дълбоко дъх.

Надяваше се, че Миърнин доброволно ще й позволи да му бие инжекцията. Той не изглеждаше настроен за съпротива, поне не още; стоеше пасивно, докато Клеър нагласяваше иглата върху хладната синя изпъкналост на вената му.

— Готов ли си? — попита тя. Май въпросът бе насочен повече към нея самата, отколкото към него. Той изглежда го знаеше, защото се усмихна.

— Имам ти доверие — рече.

Клеър натисна иглата, която проникна през кожата му и навлезе по-дълбоко. За секунда имаше кратка съпротива, докато пробие повърхността на вената, но след това се плъзна с лекота навътре.

Тя натисна бързо буталото и после издърпа иглата. Малка капка кръв се появи на мястото на убождането и тя я изтри с палец, оставяйки едва забележима следа върху бледата му кожа.

Вдигна глава и видя, че зениците му се свиха и почти изчезнаха. Завладя я абсолютен ужас, карайки я да замръзне на място. Широката яркочервена уста на Миърнин се усмихваше, а около него витаеше нещо, което никак, никак не бе наред…

После всичко изчезна, той примигна и зениците му започнаха да се разширяват, докато достигнаха нормалните си размери. Той потръпна и въздъхна дълбоко.

— Неприятно — промърмори. — А, ето затоплям се. Това вече е приятно.

— Не те заболя, нали?

— Не обичам иглите.

Което бе достатъчно забавно, за да я накара да се разсмее. Той се намръщи насреща й, но тя продължи да се киска. Наложи се да закрие устата си с длан, когато смехът й се извиси и изтъня до истерични нотки. Стегни се, Клеър.

— По-добре ли си? — попита го тя. Арогантността на

Миърнин се бе завърнала и пролича съвсем очевидно в погледа, който й хвърли, докато тя прибираше спринцовката и шишенцето в кутията.

— Не бях зле — отвърна той. — Но оценявам загрижеността ти.

Коридорът свърши пред бяла двукрила люлееща се врата и Миърнин улови ръката й и я повлече направо към нея.

— Почакай! По-бавно!

— Защо?

— Защото искам да съм сигурна, че ти си…

— Compus mentis? Това е на латински, Клеър. Означава…

— Че си психически здрав, нормален, да, зная.

— Не плещя глупости. А и не мисля, че поначало имах нужда от онази инжекция — додаде той обидено.

Това е най-плашещото в цялата работа, каза си Клеър — Миърнин наистина не би могъл да каже кога разумът му изневерява и го обзема лудостта.

Както и да е, тя се надяваше това да е най-страшната част. От нетърпението, изписано върху лицето на спътника й, тя се боеше, че може да стане много по-лошо.

* * *

От другата страна на вратата се намираше кръглото фоайе в сградата на Съвета на старейшините, което бе претъпкано. Всички стояха и разговаряха, стиснали високи тесни чаши с шампанско или вино, или нещо, което беше твърде гъсто, за да е вино. И всички бяха в костюми и с маски на лицата.

— Ти беше прав — прошушна Клеър на Миърнин. — Мисля, че всички вампири в града са тук тази вечер.

— И всеки един от тях е довел по един приятел от човешката раса — допълни той. — Но мисля, че ти си единствената, която знае истинската причина за това.

Клеър мярна първо Дженифър, която се перчеше, увесена на ръката на Франсоа, протежето на Бишъп. Беше облечена в костюм от шейсетте години с избелено тясно горнище и миниатюрна поличка, обувки с високи платформи и бижута със знака на мира. Маската й явно бе хрумване в последния момент. Съвсем очевидно целта на целия й костюм бе да я разголи колкото се може повече, но без да е съвсем гола. Добра работа, помисли си Клеър. Франсоа явно напълно одобряваше тоалета на

придружителката си. Той се бе издокарал като Зоро, целият в черен сатен и кожа, на главата с плоска испанска шапка.

Близо до Дженифър стоеше Моника, облечена като Мария Антоанета — от ниско изрязания корсаж до широките поли на роклята. Около шията си бе завързала червена панделка, а в ръката си държеше миниатюрна гилотина, от което на Клеър леко й се повдигна. Беше се вкопчила в ръката на… Майкъл. Който, дори и с маската, имаше вид на някой, копнеещ да се намира някъде далеч оттук, много далеч, където и да е другаде, но не и редом с Моника. Той беше облечен като свещеник, със семпло черно расо и бяла якичка. Не се виждаше никакъв кръст.

Клеър проследи погледа на Майкъл до другия край на залата, където стоеше високо чучело — излязло направо от най-зловещия филм на ужасите, който тя можеше да си представи — а момичето до него бе облечено като Сали от филма на Тим Бъртън „Кошмар преди Коледа“… Оливър и Ева. Ева изглеждаше като идеалната Сали — замислена, тъжна, крепяща се единствено на надеждата.

И тя също се взираше в Майкъл.

Оливър, от друга страна, напълно я пренебрегваше, фокусирал вниманието си върху всички останали. Когато се огледа, Клеър постепенно разпозна още неколцина от гостите. Майка й не се виждаше никъде, но баща й бе облечен като огромен мечок. Явно се чувстваше много неловко и не на място, застанал до жена на средна възраст — вампир — дегизирана като вещица.

— Виждаш ли Шейн? — попита Клеър тревожно Миърнин. Той кимна към другия край на залата. Тя вече бе погледнала натам, но сега отново се взря и след като три пъти погледът й го прескочи, най-после го разпозна.

„Костюмът ти включва ли кожа?“, беше го попитала тя. И той бе отвърнал: „Да, всъщност мисля, че навярно включва.“

И наистина включваше. Включваше кожен кучешки нашийник, кожени панталони и дълга каишка, която държеше Исандре, облечена от главата до високите си кожени ботуши в плътно прилепнал червен гумен костюм. Завършен вид му придаваха чифт дяволски рога и червен тризъбец.

Тя беше превърнала Шейн в свое куче, с пухкава кучешка маска, която той бе надянал на лицето си.

— Дишай — нареди й Миърнин. — На мен самият не ми помага, но съм чувал, че се отразява добре на човешките същества.

Клеър осъзна, че той е прав; тя бе затаила дъха си. Когато го изпусна, шокът отмина, изместен от водопад от ярост. Онази

кучка! Нищо чудно, че Шейн изглеждаше толкова сломен.

— Тя няма да го нарани — увери я Миърнин, като говореше тихо в ухото й. — А ти може и да носиш костюм на Арлекин, но Исандре определено е повече от дявол. Така че бъди предпазлива. Изчакай търпеливо подходящия момент, аз ще ти кажа кога можем да се конфронтираме с нашия враг.

Клеър кимна сковано. Дори и да бе хранила някакви съмнения относно тази авантюра, то сега всички се изпариха. Щеше да измъкне приятелите и семейството си от всичко това, преди лично да изтръгне каишката от ръката на Исандре и… да направи нещо жестоко с нея.

— Готова съм, когато и ти си готов — кимна тя.

Миърнин й хвърли налудничав, весел поглед.

— Да — рече. — Мисля, че си, малка моя.

* * *

Двамата стояха сами, наблюдаваха останалите и макар че другите им хвърляха любопитни погледи, никой не ги приближи. Клеър попита — по-добре късно, отколкото никога — дали някой би разпознал Миърнин, дори с целия този грим, но той поклати глава.

— Аз не съм социална особа — успокои я. — Лично са ме виждали само Амели, Сам, Майкъл, Оливър и още неколцина. Но те наистина са много малко и никой от тях не би очаквал да ме види тук. Особено като… — Той се завъртя театрално, а бялата туника се изду около него като корабно платно. — Пиеро.

Което за нея нямаше никакъв смисъл, тъй като все още нямаше представа кой е Пиеро, но кимна. Миърнин видя, че една от жените вампири, застанали наблизо, го наблюдава и направи префърцунено нисък поклон в нейната посока.

— Направи странично колело — промърмори той под нос на Клеър.

— Да направя какво?

— Бих те помолил да направиш задно премятане, но съм почти сигурен, че ще се затрудниш. Странично колело. Сега.

Клеър се почувства като пълен идиот, но стегна еластичната връв на матадорската шапка под брадичката си, направи странично колело и се приземи на крака с широка, трепереща усмивка.

Гостите наоколо изръкопляскаха, засмяха се и се върнаха към

разговорите си. Всички, с изключение на Оливър, който се взираше настойчиво в тях.

Но поне не се приближи.

Бишъп и Амели не се виждаха никъде, но Клеър постепенно идентифицира повечето вампири, които познаваше. Пристигна Сам, облечен като Хъкълбери Фин, чийто персонаж се връзваше страхотно с червената му коса и луничките. Беше довел със себе си момиче, което Клеър познаваше бегло от кафенето „Комън Граундс“, една от служителките на Оливър. Вероятно тази, която бе заместила Ева, когато приятелката й напусна. За доброто на Сам, Клеър се надяваше, че е момиче, което Сам можеше да си позволи да изгуби.

Миранда също беше там, облечена в антична гръцка роба, със змии вместо коса, придружавана от блед, дребен мъж в костюм на Шерлок Холмс.

— Чарлс — потвърди Миърнин, когато Клеър го попита. — Той винаги е имал слабост към изгубени и объркани души.

— Но тя е само на петнайсет!

— Боя се, че това са модерните стандарти. Докато Чарлс идва от времена, когато дванайсет години са се смятали за съвсем подходяща възраст за задомяване, така че той не приема на сериозно вашите правила за осемнайсет години.

— Той е педофил.

— Вероятно — съгласи се Миърнин. — Но не е на страната на Бишъп.

Сам ги забеляза, намръщи се и бавно си проправи път през тълпата към тях. Миърнин отново направи комичния си дълбок поклон, но Клеър беше благодарна, че този път не пожела тя да изпълни странично колело.

— Самюел — промърмори Миърнин. — Прекрасно е да те видя.

— Ти… — поде Сам, но тутакси се възпря, защото въпросът му навярно щеше да бъде: "Ти луд ли си?" А отговорът бе очевиден. — Амели не ти ли каза да стоиш настрана? Клеър…

— Той така или иначе щеше да дойде — заобяснява момичето. — Строши катинара и аз си казах, че съм длъжна да го придружа. — Което беше вярно, макар и страхливо обяснение за това как се бяха озовали тук. Но Миърнин я стрелна многозначително с поглед, който можеше да се тълкува като: „Признай си.“ — Аз навярно и без това щях да дойда — додаде забързано Клеър. — Не мога да позволя приятелите и семейството ми да бъдат тук без мен. Просто не мога.

Сам имаше мрачно изражение, но кимна все едно разбираше.

— Чудесно, дойде тук и видя. Време е да си вървиш, преди да

са обявили присъствието ви. Миърнин…

Миърнин поклати глава.

— Не, Самюел. Не мога да го направя. Тя има нужда от мен.

— Тя има нужда да стоиш настрана от всичко това! — Сам пристъпи напред, нахлувайки в личното пространство на Миърнин, чиито очи добиха мътен, пурпурен оттенък. Както и тези на Сам. — Върви си у дома — процеди Сам. — Веднага.

— Принуди ме — отвърна му Миърнин с мек като коприна шепот. Клеър никога не го бе виждала толкова смъртоносно заплашителен и гледката я ужаси.

Тя го смушка. Внимателно.

— Миърнин. Какво стана със съвета ти да изчакаме удобния момент? Сам не е наш враг.

— Сам ще защитава нашия враг.

— Аз защитавам Амели. Знаеш, че бих умрял, за да я защитя.

Последното малко отрезви Миърнин, поне до степен, че пое дъх и отстъпи назад. Белите финтифлюшки на костюма му на Пиеро го правеха да изглежда като най-страшния клоун, който Клеър някога бе виждала, особено когато се усмихваше.

— Да — рече Миърнин. — Зная, че би го направил, Сам. Един ден това ще те унищожи. Трябва да знаеш кога да се откажеш. Това е изкуство, което най-старите от нас са били принудени да усвояват, отново и отново.

Сам ги изгледа обезсърчено, обърна се и се отдалечи.

Тълпата все повече се сгъстяваше и изпълваше кръглата зала. Клеър чу някъде в далечината да бие стенен часовник, отброяващ часа. Ударите сякаш отекваха цяла вечност с мелодичен и дълбок звън и когато и последният заглъхна, в залата се възцари тишина, с изключение на мекото шумолене на платовете, докато гостите се бутаха, за да заемат по-добра позиция.

Високите двойни врати с пищна позлата от дясната страна на Клеър се разтвориха и оттам се разнесе сладкото ухание на рози. Тя познаваше този аромат и онази стая. Тогава едно вампирско тяло бе изложено за поклонение там, а двете с Ева бяха измъчвани.

Не беше любимото й място, нито любимият й спомен.

— Лейди Мюриъл и нейният придружител Пол Грейс — оповести плътен, отекващ глас близо до вратата. Звукът му достигна до всички ъгли на залата. Клеър източи врат и видя ниска закръглена вампирка, облечена като египетска благородничка, съпровождана до вратата от висок мъж във викториански одежди. Мъжът, който оповестяваше имената, се бе изправил до едната страна на вратата и държеше в двете си ръце книга с позлатени корици, но не гледаше в нея.

Церемониалмайсторът на неживите.

— Джон от Лийдс — прошепна Миърнин на Клеър. — Отличен избор. Доколкото си спомням, беше глашатай на крал Хенри. Безупречни маниери.

Следващото име вече бе изречено и още една двойка се придвижи напред. От мястото си Клеър не можеше да вижда отвъд вратата, но зърна отблясъка от запалени свещи.

— Това ще продължи цяла вечност — промърмори тя.

— Очакването е част от радостта на живота — осветли я Миърнин и й подаде чаша с нещо искрящо. — Пий.

— Не бива.

Той повдигна вежди. Тя доближи устни до шампанското и го вкуси — не беше сладко, нито горчиво, а точно както трябва. Като бутилирана светлина.

Когато двамата с Миърнин стигнаха до началото на опашката, чашата й бе празна; Клеър се чувстваше сгорещена и малко замаяна и беше благодарна, че Миърнин я държи под ръка. Церемониалмайсторът Джон се оказа от лявата страна на Миърнин и за секунда изглеждаше леко изненадан, после произнесе с обичайната си напевност:

— Лорд Миърнин с придружителката си Клеър Денвърс.

Дотук с незабелязаното присъствие.

Глави се обърнаха. Много глави се обърнаха и макар че вампирите не ахкаха, Клеър чу надигналият се шепот, когато двамата с Миърнин влязоха в залата. Беше подобно на пещера помещение, с нисък сводест таван — тъмно място, обзаведено като бална зала, с кръгли маси и столове и сцена с голям подиум. Покривки от фин лен. Всяка маса бе украсена с изискано аранжирани цветя. Проблясващ кристал и лъскав китайски порцелан. Цялата зала бе осветена от свещи — хиляди свещи, в масивни кристални свещници.

Щеше да бъде вълшебно, ако не беше толкова зловещо. Притеснението от цялото това внимание — стотици очи, наблюдаващи всяко тяхно движение — бе накарало коленете на Клеър да омекнат като гумени.

Миърнин изглежда го усети.

— Успокой се — промълви тихо. — Усмихни се. Вдигни глава. Никакъв признак на слабост.

Тя се опита. Не беше сигурна как се е справила, но когато той я пусна близо до един стол, тя побърза да се отпусне върху него. Двамата се намираха край празна маса в дъното на залата. Когато се огледа, Клеър забеляза, че Сам е седнал недалеч от тях, както и Оливър. Ева беше с него и зяпаше Клеър с широко отворени очи.

Не можеше да види Майкъл. За нещастие, виждаше отлично Шейн, защото мястото на Исандре бе върху подиума на сцената. Тя бе изкачила стъпалата заедно с Шейн, като го водеше за каишката, така че всички да го видят. Двамата седяха от едната страна на дълга маса; Франсоа и дамата му за вечерта бяха настанени на отсрещната.

Все още нямаше и следа от Амели или Бишъп.

Бащата на Клеър понечи да стане от мястото си в другия край на залата, но вампирката с него улови ръката му и го дръпна обратно на стола. Очевидно правилата не допускаха задушевни разговори и смесване на компаниите. Клеър отчаяно искаше да отиде при него, но когато погледна Миърнин, той поклати глава.

— Прояви търпение. Ти искаше да играеш тази игра, Клеър. Сега ще разберем дали наистина притежаваш достатъчно кураж и дързост за това.

— Това е баща ми!

— Казах ти, че ще бъде изпитание на нервите. Твоите са на показ. Овладей се.

Страхотни указания от един тип, чиито очи ставаха червени, когато някой, дори и толкова безобиден като Сам, го подразни. Но Клеър се съсредоточи, правейки дълбоки и бавни вдишвания, като държеше погледа си сведен надолу, далеч от изкушението.

— Ах! — възкликна със задоволство Миърнин. — Те са тук.

Той, разбира се, имаше предвид Амели и Бишъп. Амели влезе първа отдясно на сцената — бляскава скулптура, цялата в бяло, толкова студено, че чак бодеше очите. Представляваше нещо като някакъв леден дух, изключително подходящо в много отношения. Платинената ѝ коса бе сплетена в кула от кристал и тя изглеждаше изящна и крехка.

Тя бе уловила под ръка Джейсън Росър. Поне Клеър мислеше, че е Джейсън. Никога не го бе виждала изкъпан и подстриган, но ако не друго, поне разпозна приведените му рамене и походката. Беше облечен в кафяво монашеско расо с качулка. Тя е избрала някой, който можеше да си позволи да изгуби, помисли си Клеър. Затова не е избрала мен. Фактът, че е била така грижливо предпазена, би трябвало да я накара да се почувства по-добре, но някак си не беше така.

Бишъп влезе откъм лявата страна на сцената. Беше облечен в пурпурните одежди на епископ, но без кръста. Дори имаше на главата си висока шапка — митрата.

Със себе си водеше ангел. Във всеки случай беше жена, облечена като Божи пратеник, с фини пухкави бели криле, които стърчаха над главата ѝ и се влачеха по пода зад нея.

Клеър притисна двете си длани към устата, за да спре писъка,

който заплашваше да изригне.

Това беше майка й.

— Спокойно — каза Миърнин. Студената му ръка стисна нейната. — Какво ти казах? Контролирай се! Очаква ни още дълъг път.

Не искаше да го слуша. Искаше да грабне майка си, баща си, Шейн, Майкъл и Ева. Искаше всички да се махнат оттук, да прекосят на бегом границите на Морганвил и да продължат нататък, без да спират.

Не искаше повече да бъде тук.

Други гости заеха останалите празни места край тяхната маса, като двама от тях бяха Чарлс и Миранда. Миранда изглеждаше ужасяващо млада и бледа под змиевидната си коса и гръцка роба. Тя седна до Клеър и стисна ръката й под покривката на масата. Клеър не се възпротиви. Ръката на момичето беше студена като тази на Миърнин и с лепкава от студа пот.

— Случва се — прошепна Миранда. — Цялата кръв. Целият страх. Това наистина се случва.

— Шшт — смъмри я Чарлс, който седеше до нея от другата й страна и кимна към чинията й. — Яж. Телешкото ще възвърне силите ти.

Миранда, като Клеър, заби вилицата си в телешкото печено в чинията си. Клеър опита една хапка. Беше вкусно — крехко и сочно, с точната температура — ала тя нямаше апетит. Миърнин се нахвърли върху порцията си с плашещо настървение. Тя се зачуди от колко отдавна не бе ял истинска храна или е пожелавал такава. Мисълта повлече след себе си серия от хаотични въпроси — дали сред гостите имаше вегетарианци? Дали вампирите страдат от хранителни алергии? Докато отхапваше разсеяно от хляба, Клеър видя, че Амели е насочила втренчения си поглед към тях. От това разстояние не бе възможно да види изражението й, но Клеър бе сигурна, че не беше доволно.

— Мисля, че Амели смята да нареди да ни изхвърлят — сподели тя с Миърнин. Той сдъвка последната хапка от печеното.

— Няма да го направи — увери я той с абсолютна убеденост. — Няма ли да ядеш това?

Клеър се отказа и му подаде чинията си. Миърнин започна да реже месото.

— Амели не може да си позволи да направи сцена — продължи Миърнин. — А без съмнение присъствието ми тук ще достави истинско забавление на Бишъп.

Той отново изглеждаше странен, почти щастлив. Клеър го изгледа подозрително.

— Добре ли си?

— Никога не съм бил по-добре — отсече вампирът. — А, десертът!

Прислужниците — за Клеър те бяха само набързо мяркащи се сенки, така че навярно бяха вампири — сервираха пред всеки малки фини чаши за мартини, пълни с горски плодове, залети със сметана. Горските плодове и сметаната бяха нещо, на което дори Клеър не би могла да устои. Тя изяде цялата порция, като от време на време стрелваше с поглед Шейн, за да провери дали се храни. Изглежда не, тъй като изобщо не помръдваше.

Когато след вечерята поднесоха напитки — кръв за вампирите, шампанско и кафе за онези, които не понасяха хемоглобина в чист вид — безпокойството на Клеър достигна нов рекорд. В стаята се надигна мърморене и тя усети нарастващата възбуда.

— Миърнин? Какво става?

Ръката на Миранда сграбчи отново нейната и я стисна толкова силно, че Клеър едва не извика.

— Идва — заговори Миранда. — Почти свършва.

Преди Клеър да успее да я попита какво има предвид, Миърнин докосна рамото ѝ и каза:

— Церемонията започва.

Джон от Лийдс се бе появил иззад кулисите на сцената и бе застанал до подиума от тъмно дърво. Клеър забеляза, че е облечен в старинна къса дреха на средновековен вестител, също както ги описваха в книгите и рисуваха върху картините. Почти очакваше да надуе дълъг, тънък тромпет.

Вместо това той отвори книгата, която държеше пред залата, докато обявяваше имената на гостите.

— Виждам — поде с дълбок и гладък като кадифе глас, — че днес при нас е дошъл този, който е достоен за нашата вярност и всички ние като един го приветстваме в дома си.

Бишъп се изправи. В дъното на сцената се повдигна завеса, зад която се разкри огромен трон от тъмно дърво, украсен с пищна дърворезба.

Бишъп изкачи стъпалата до него и седна.

Майката на Клеър остана, където си беше, край дългата маса.

— Какво става? — попита Клеър. Миърнин ѝ изшътка да мълчи.

— След като изрека името ви, излезте напред с вашия дар — обяви Джон. — Мария Тереза.

Висока испанка, облечена в бляскав матадорски костюм се надигна от стола си, улови за ръката мъжа, когото бе довела на празненството и го заведе до подиума. Поклони се на Амели, сетне се извърна към Бишъп, седнал на трона. Отново се поклони.

— Отдавам ти моята вярност — изрече тя. — И моя дар.

Отмести поглед към мъжа, застанал до нея. Той изглеждаше… слисан. Замръзнал.

Бишъп погледна към него и се усмихна.

— Принцесо — наклони леко глава. — Благодаря за твоя дар.

Той щракна с пръсти към тях и ей така, като с магическа пръчка, всичко свърши.

— Василий Иванович — извика Джон от Лийдс и парадът продължи.

Никой не бе убит. Беше както каза Миърнин… символичен жест.

Клеър издиша шумно. Дори не бе осъзнала, че е затаила дъх, но целият й гръден кош я болеше от напрежението.

— Той би могъл да ги убие. Нали? Ако поиска?

— Да — кимна Миърнин. — Но не го прави. — Изглеждаше сериозен и умислен под клоунския грим. — Чудя се какво го спира.

Според Клеър това щеше да се проточи с часове. Беше доволна, че са седнали, защото щеше да е истинско мъчение да стоят прави. Джон от Лийдс викаше отделните имена, съответният вампир се изправяше и отвеждаше своя придружител човек, за да бъде представен на Бишъп; Бишъп кимаше и това бе всичко.

Докато ритуалът на живот и смърт продължаваше, Клеър започваше да се отегчава.

И изведнъж отегчението й се изпари.

Първият признак, че нещо ще се случи, бе, когато Сам се изкачи на подиума със своя „дар“ — той се поклони на Амели, но само кимна на Бишъп. Миърнин издаде тих звук и се наведе напред, тъмните му очи горяха напрегнато, а Бишъп се изправи на трона си.

— Приветствам те в Морганвил, но няма да ти се закълна във вярност — каза Сам.

Залата изведнъж притихна, не се чуваше дори шумоленето на дрехи, нито подрънкването на чаши и прибори. Клеър забеляза, че Амели се придвижи по-близо до Сам, като се отдели от останалите вампири.

— Няма ли? — повдигна вежди Бишъп и даде знак на Сам да се приближи към него. Сам се подчини, но направи само една крачка. — Твоята господарка ще ме признае. Защо не и ти?

— Аз съм дал друга клетва.

— На нея — рече Бишъп. Сам кимна. — Е, в такъв случай нейната клетва към мен ще обвърже и теб, Самюел. Вярвам, че ще стане така. — Огледа момичето. — Остави подаръка си.

Сам не помръдна.

— Не.

Амели му промърмори нещо, но беше прекалено тихо и Клеър не можа да различи думите, въпреки отличната акустика в залата.

— Тя е моя отговорност — заяви Сам, — а ако искаш подарък, приеми това, което Морганвил ти предлага. Свободата.

Бръкна в джоба на сините си джинси като на Хъкълбери Фин, привързани на кръста с въже, и извади найлоново пликче с кръв.

Исандре скочи от мястото си. Франсоа я последва.

— Как смееш! — озъби се Франсоа и изби найлоновия плик от ръката на Сам. — Махни веднага това отвратително нещо!

Исандре сграбчи за косата придружителката на Сам и я повлече към Бишъп.

— Тя е дар — обяви — и ти нямаш право да му я отказваш.

— Той няма право — заговори Амели. Всяка дума отекваше ясно и звънко като кристал. — Но аз имам.

Погледът на Бишъп се преплете с нейния и за един дълъг, много дълъг момент, никой не помръдна.

Тогава Бишъп се усмихна, отпусна се назад в трона си и махна с ръка.

— Отведи я, Самюел. В крайна сметка виждам, че тя не е по вкуса ми.

Сам сграбчи ръката на момичето, избута Франсоа от пътя си и заслиза по стълбите на подиума към балната зала. Докато се отдалечаваше, в мрака се разнесе шепот. Сам се насочи право към масата, където седеше Майкъл, наведе се и каза нещо. А Майкъл му отвърна. Изглеждаше напрегнат и малко отчаян. Какъвто и да бе предметът на спора им, необходимостта да застане на другата страна явно разкъсваше Майкъл.

Сам го дръпна рязко и го изправи на крака и този път Клеър го чу да казва:

— Просто ела с мен!

Не се разбра дали Майкъл щеше да го последва, или не, защото в този миг Джон от Лийдс оповести:

— Майкъл Глас от Морганвил.

Всички зачакаха да видят какво ще направи най-младият вампир в града.

Майкъл улови ръката на Моника и се запъти към подиума. Изкачи стъпалата, кимна на Амели, сетне кимна на Бишъп. Не пролича особено послушание и в двата жеста.

— А, момичето на Морел — рече Бишъп. — Толкова много съм чувал за теб, дете.

Моника, тъпачката, изглеждаше доволна от това. С риск

перуката й да падне, тя направи дълбок поклон, като невероятно широките й поли на Мария Антоанета прошумоляха.

— Благодаря ви, сър.

— Разреших ли ти да говориш? — попита Бишъп и отново насочи вниманието си към Майкъл. — Твоят родственик отказа да ми се закълне във вярност. Ти какво ще кажеш, Майкъл?

— Аз съм тук — отвърна най-младият моргънвилски вампир, — но няма да се закълна в нищо.

Последва дълъг, напрегнат миг, след което Бишъп му махна нетърпеливо да си върви.

Моника се повлече, препъвайки се в полите си, докато се хилеше превзето и глупаво на големия, лош вампир.

— Ама че тъпачка — промърмори Клеър под нос, а Миърнин се засмя.

— Винаги ще се намерят неколцина — отбеляза той. — За радост. — Следващият вампир вече се бе изкачил на сцената. Той беше малко по-дипломатичен от Майкъл — поздрави с добре дошъл Бишъп като гост на Морганвил, но отново не се закле във вярност. Бишъп явно се вкисна. — Е, това започва да става интересно.

Чудя се докога той ще го търпи.

Явно не дълго, тъй като следващият беше Оливър.

И въпреки че Оливър се поклони, имаше нещо принудено в жеста му. Нещо войнствено. Бишъп го долови.

— Ти какво ще кажеш, Оливър от Хайделберг?

— Поздравявам те за добре дошъл и нищо повече. — Той се поклони отново, подчертано подигравателно. — Дните ти на наш господар са приключили, господин Бишъп. Не си ли забелязал?

Бишъп се изправи. Както и Франсоа. Същото направи и Исандре.

— Доведи своя дар — нареди Бишъп. — И тръгвай, докато все още ти позволявам.

И Оливър, страхливецът, пусна ръката на Ева и слезе от сцената. Изостави я.

Долу в залата Майкъл понечи да хукне да я спасява, но Сам го улови за ръката.

— Пусни ме! — изкрещя Майкъл и двамата се претърколиха върху масата, събаряйки скъпия китайски порцелан и кристалните чаши. — Не можеш да му позволиш…

Франсоа и Исандре запристъпяха към Ева като тигри, подушили плячка. А тя стоеше като вкаменена, прикована от втренчения взор на Бишъп.

Шейн се изправи и свали кучешката маска, която Исандре му бе заповядала да носи. Отиде и застана до Ева, откопча каишката

и я остави да се свлече на пода.

— Писна ми от тези щуротии — каза той и протегна лакътя си към Ева. — А на теб?

— И на мен — съгласи се тя. — Въпреки че обичам готините купони с маски. Може ли да ми дадеш нашийника си, след като ти омръзне?

— Вземи го, от мен да мине.

Двамата се опитваха да се правят на печени непукисти, но Клеър усещаше заплахата, надвиснала в залата, притаената жестокост, която само чакаше припламването на искрата, за да избухне. А Шейн не би могъл да спечели. Дори не можеше да ги нарани. Можеше единствено да бъде убит.

Клеър се опита да стане от стола. Ръката на Миърнин натисна рамото й, принуждавайки я да седне долу.

— Не — рече той. — Чакай.

— Те са мои приятели!

— Чакай!

Той беше прав. Амели пристъпи напред и застана между Шейн, Ева и Бишъп.

— Те принадлежат на мен — заяви. — Те не са собственост на Оливър и той няма право да ги дарява.

— Това възражение би могло да се изтъкне за всеки един в този град — отвърна Бишъп. — Нима ми отказваш всякакъв дар?

По устните й бавно плъзна усмивка.

— Никога не съм казвала това. Внимавай, татко. Звучиш отчаян.

Клеър видя как очите на Бишъп станаха огненочервени, после нажежени до бяло.

Амели не трепна. Извърна леко глава и кимна на Шейн и Ева. Шейн побърза да избута Ева от сцената, надолу по стъпалата към балната зала. Франсоа явно бе получил безмълвно послание от повелителя си, защото се отдръпна от пътя им.

Сам пусна Майкъл и след секунда той прекоси залата и се озова при Шейн и Ева докато те все още слизаха по стъпалата на подиума.

Сам го последва. Те оформиха малка група, застанала на нещо като ничия земя в средата между масите.

— Започва се — обяви Миърнин. — Сега е повратният момент. Той знае, че губи. Ще трябва да действа.

В този миг Джон от Лийдс произнесе със своя съвършено спокоен глас:

— Лорд Миърнин от Конуей.

Последва ново извръщане на глави. Миърнин стана от стола си и протегна ръка към Клеър. Очите му блестяха, малко по-ярко.

Малко по-налудничаво.

Усмивката му я изплаши и тя не бе сигурна, че е само заради грима.

— Готова ли си? — попита той.

Клеър всъщност нямаше избор. Стана, пъхна ръката си в неговата и запристъпва бавно към сцената, макар че това беше последното нещо на света, което би искала да направи.

12

Изкачването по стъпалата бе като последен марш към бесилката. От едната страна стоеше Амели, блестяща като кристален полилей, а очите й изпускаха гневни искри, докато се взираше с огромно неудоволствие в Миърнин.

Той пое бледата й, съвършена ръка и я целуна.

— О, не се разстройвай толкова, стара приятелко. Аз съм много добре.

— Не — отвърна Амели. — Не си. И не след дълго ще станеш още по-зле. — Извърна се към Бишъп. — Съжалявам, че лорд Миърнин не е добре. Той трябва да си тръгне, за да не навреди още повече на здравето си.

— Изглежда ми достатъчно добре — отвърна Бишъп. — Остави го да се приближи.

— Ах, ти, глупако — прошепна Амели, докато Миърнин изпълняваше класическото завъртане на Пиеро и като отличен танцьор се плъзна по пода в дълбок поклон. — О, мой прекрасни глупако. — Клеър не можеше да определи дали бе ужасена, ядосана или тъжна. Може би по малко и от трите.

Бишъп изглеждаше развеселен.

— Минаха доста години — поде той. — Как я караш, Миърнин?

— Толкова добре, колкото би могъл да очакваш — рече Миърнин.

— Пиеро. Колко… непривично за теб. Бих казал, че повече ти подхожда Арлекин.

— Винаги съм смятал, че всъщност тайно Пиеро е много по-опасният — каза Миърнин. — Цялата тази невинност може да крие нещо.

Бишъп се засмя.

— Липсваше ми, глупако.

— Наистина ли? Странно. А вие никак не ми липсвахте, милорд.

Смехът на Бишъп тутакси секна и Клеър усети как страхът се надига в гърдите й, като задушаваща ледена вълна.

— А, да, сега си спомням защо престана да си забавен, Миърнин. Ти използваш честността като тояга.

— Мислех, че по-скоро като рапира, милорд.

На Бишъп явно му писна от размяната на остроумия.

— Ще се закълнеш ли?

— Ще се закълна — прозвуча шокиращият отговор на Миърнин. И се впусна в тирада от цветисти ругатни[4], която

накара Клеър да премигне. Завърши с: „… гаден и тъп по рождение задник! Мошеник сред вандалите и осквернител на мъртви кучета!“, след което направи още едно завъртане и поклон. Вдигна глава с червената си усмивка, която приличаше по-скоро на похотлива гримаса. — Това ли имахте предвид, милорд?

Клеър ахна, когато две студени ръце се сключиха около гърлото й отзад и я дръпнаха силно. Държеше я Исандре, която прошепна:

— Да, моля те, бори се. Отнеха ми гаджето ти, преди да го опитам. Вместо това ще се задоволя с теб.

Клеър не се поколеба. Бръкна под туниката си, измъкна старото шише от парфюм, което й бе дал Миърнин, и отвинти капачката.

Изля светената вода право върху главата на Исандре.

Исандре изпищя толкова пронизително и високо, че кристалните чаши по масите издрънчаха. Тя се извъртя, впила нокти в косата си и няколко пръски от светената вода попаднаха върху Франсоа, който се бе спуснал към нея. Той също нададе силен вой. Там, където попаднеха, капките светена вода разяждаха кожата като киселина. Клеър се взираше ужасено. Добре, тя ги бе наранила. При това много лошо.

Миърнин се засмя с дълбок гърлен смях, и извади тънкия остър нож, който висеше в ножницата отстрани под туниката му. Когато Бишъп пристъпи към него, той замахна с ножа, без да спира да се смее.

Острието срещна плътта.

Върху ръката на Бишъп се появи малка рана, по-скоро убождане, но Клеър видя разреза върху робата му и тънката кървава диря върху ножа.

Бишъп трепна изненадано и се спря, за да огледа повредата, нанесена върху костюма му.

Смехът на Миърнин се извиси още по-високо и по-високо и той отново се завъртя, по-бързо и по-бързо, превръщайки се в мъглява вихрушка.

— Миърнин! — извика Клеър. Отстъпваше от Исандре, която застрашително пристъпяше към нея, бясна и изгорена. Клеър се препъна и падна по гръб. — Миърнин, направи нещо!

Той спря да се върти и погледна кървавия нож в ръката си.

— Казах го на Сам преди: трябва да знаеш кога да се откажеш — промърмори. — Време е, Клеър. — Прати й въздушна целувка и прескочи през масата на подиума.

И побягна, пищейки през смях, стиснал ножа в ръка. Изхвърча от залата, без да се обръща.

За няколко секунди никой не помръдна. Клеър бе приковала поглед в Исандре, която бе не по-малко изненадана и погледна към Бишъп.

Бишъп прокара пръсти по разреза върху робата си и се засмя.

— Моят глупак — изрече почти нежно. — Лудите са смехът господен, не си ли съгласна?

Отпусна се на трона си, все още усмихнат.

— Исандре, остави детето. Тази вечер съм склонен да позволя на нашите приятели да се порадват на незначителните си прояви на неподчинение.

— Тя ме изгори! — изръмжа Исандре.

— Раната ти ще зарасне. Престани да скимтиш като сритано куче. Заслужи си го.

Клеър осъзна, че Амели не бе помръднала. Не и когато животът на Клеър бе в опасност. Сега го стори, наведе се, за да помогне на Клеър да се изправи.

— Достатъчно за днес — заяви тя. — Позабавлява се, татко. Сложи край на това.

— Много добре — съгласи се той. — Време е за изпитанието, дете мое. Закълни ми се във вярност и всичко ще приключи.

— Ако се закълна във вярност, никога няма да приключи — възрази Амели. — Никога не съм полагала клетва пред теб. Наистина ли мислиш, че тази вечер това ще се случи?

Леденостудените му очи се присвиха.

— Кръвна предателка — процеди Бишъп. — Вещица убийца. Приветства ли ме с добре дошъл в малкия си град? Позволи ли ми да се разхождам свободно из улиците и да си избирам от селяндурите ти? Не смятам, че би се осмелила. Познаваш ме твърде добре.

— Не съм ти позволила нищо — процеди тя. — Няма да ти се закълна във вярност. Няма да те посрещна за добре дошъл. Няма да ти дам нищо, татко. — Беше невъзможно, но докато Клеър я наблюдаваше, Амели приличаше… на човек. Уязвима. Крехка и ранима, очакваща да бъде прекършена.

— Ще ми дадеш едно нещо, ако искаш да запазиш това, което си изградила тук — заяви той. — Искам си книгата. Тази, която откраднa, когато ме изтърколи в набързо изровения ми гроб, дъще.

Тя застина, а очите ѝ се разшириха. Амели, която не можеше да бъде изненадана, сега бе сварена абсолютно неподготвена.

— Книгата?

— Да не мислиш, че ми е притрябвал жалкият ти град? Смешните ти селяндури? — Презрителният поглед на Бишъп се плъзна над Клеър към залата зад нея. — Искам си моята

собственост. Дай ми я и ще си замина. Това е. Сега всички карти са на масата, дете. Какво ще кажеш?

— Книгата не е твоя — отсече Амели.

— Изтръгнах я от мъртвите ръце на съперник — отвърна Бишъп. — Това я прави моя. Правото на завоевателя. — Изгледа я бавно и студено. — Ако добре си спомняш, ти я взе от мен по същия начин, само дето аз не бях съвсем мъртъв. Колко жалко, че не се увери в това, нали?

Всичко вървеше на зле. Миърнин бе избягал, а трябваше да остане, да се бие. Амели не можеше да се справи с това сама; той сам го бе казал.

Останалите вампири само стояха и не предприемаха нищо.

— Амели — поде Бишъп. — Ако откажеш, ще те унищожа. Не го ли знаеш? Не го ли знаеше от мига, в който дойдох в града?

Клеър се приближи до нея.

— Амели иска ти да си тръгнеш — изрече девойката. — Трябва да си вървиш. Веднага.

Бишъп се засмя.

— Заплаха от малко джафкащо кутре. Ти ли ще ме накараш, мелезче?

— Не — прозвуча гласът на Сам Глас. С грациозно и непринудено движение той скочи от пода върху масата, а от там светкавично се озова до Амели. — Във всеки случай, не и сама. — Беше свалил сламената шапка на Хък Фин, но дори и да не го бе сторил, изражението му бе достатъчно, за да бъде взет на сериозно.

Майкъл се присъедини към него, прекосявайки разстоянието с един скок, докато Ева и Шейн се качваха по стъпалата.

Настъпи една секунда бездиханна пауза, след което и други се раздвижиха. Оливър. Моника. Чарлс и Миранда.

Бащата на Клеър се качи на сцената, хвана ръцете на майка й и я поведе далеч от сцената, далеч от опасността.

Все повече продължаваха да прииждат.

Вампирите и хората от Морганвил застанаха заедно, струпаха се на сцената пред Бишъп, Исандре и Франсоа. Не всички, но повече от половината от присъстващите в залата.

— Ти не си добре дошъл тук — обяви Оливър. — Господарю Бишъп. Това е нашият град. Нашите хора. Време е да си вървиш.

— Бунт — каза Бишъп. — Колко освежаващо и модерно.

Кимна към Исандре и Франсоа. Франсоа дръпна рязко Дженифър от мястото й на подиума.

Исандре направи лъжливо движение към Шейн, после сграбчи Джейсън Росър и заби кучешките си зъби дълбоко в шията му.

Настана хаос. Сам и Майкъл удариха едновременно Франсоа и го изтеглиха назад, докато той се опитваше да докопа със зъбите си пищящата Дженифър. Клеър почти веднага ги изгуби от поглед. Бишъп бе на крака, в схватка с Оливър.

Амели, с очи с цвета и твърдостта на диамант, сграбчи тила на Исандре и я отскубна от Джейсън.

— Той е моя собственост — озъби се Амели, докато държеше на една ръка разстояние съскащата и извиващата се Исандре. — Момче. Момче! — Наведе се над Джейсън, бледите й пръсти докоснаха страните му.

Джейсън отвори очи. Той плаче, помисли си Клеър, но после видя лицето му и разбра, че изобщо не плаче.

Това беше смях.

— Тъпачка! — изстреля Джейсън.

— Не! — извика Клеър, но беше твърде късно.

Джейсън измъкна остър кол от гънките на монашеското си расо и го заби право в сърцето на Амели.

* * *

Всичко спря.

Амели се олюля назад. Дървеният кол в гърдите й изглеждаше нереален, скверняващ, нереден.

Амели беше неуязвима. Не би могла да бъде наранена.

Тънка струйка кръв обагри белия плат около кола, разраствайки се пред очите на Клеър.

Сам изкрещя. Той заряза Франсоа и докато Амели се свличаше, я подхвана и нежно я положи върху дървения под. Изразът на лицето му… Клеър никога не бе виждала толкова много болка, никога.

Оливър заби толкова силно кроше на Бишъп, че той политна назад и се стовари върху трона. Оливър се извърна и се приближи до Амели.

— Не! — прозвуча остро гласът му, когато Сам хвана кола, за да го извади. — Тя е стара. Ще оцелее, докато я заведем на безопасно място. Вземи я!

И в следващия миг се извърна, тъкмо когато Джейсън скочи към него с обезумели очи, стиснал друг кол в ръка. Оливър го сграбчи във въздуха, счупи ръката му само с едно леко извиване и го метна през сцената. Той се стовари върху Франсоа, който бе съборил Майкъл на пода.

— Мамо! Татко! Махайте се оттук! — изкрещя Клеър. Баща й, й махна да тръгне с тях, ала тя поклати глава. Нямаше да остави приятелите си. Не и както Миърнин изостави нея.

Родителите й хукнаха към вратата и излязоха от залата. Останалите също тичаха, най-вече онези, които бяха предпочели още от самото начало да не се опълчват срещу Бишъп. Клеър видя Мария Тереза Испанска да се измъква през страничната врата, влачейки за ръка своя придружител, който изглеждаше ужасен и се опитваше да се изскубне.

Откъм мрака се чу писък.

Амели примигна, пое дъх и прошепна нещо на Сам. Той вдигна глава към Клеър. Лицето му беше твърдо и бяло като полиран мрамор.

— Край на играта — пророни той. — Бишъп контраатакува.

Клеър се огледа и видя, че някои от онези, които досега бяха стояли безучастни, сега се нахвърляха срещу човешките си придружители или срещу другите вампири. Бишъп бе довел със себе си „скрити агенти“ и беше само въпрос на време, преди да си проправят път до сцената. Щеше да бъде бой без правила.

Майкъл се присъедини към тях. Дрехите му висяха на парцали, а върху бузата му се виждаше дълбока рана, но нямаше кръв.

— Изведи ги оттук! — изкрещя му Оливър. — Сега!

Оливър се хвърли към Бишъп, притисна по-стария вампир към облегалката на трона и бръкна под костюма си на плашило. Извади дълъг кинжал с тънко острие и прониза с него гърдите на Бишъп, приковавайки го към дървото.

Това много повече ядоса Бишъп, отколкото да го нарани. Той се освободи, изтръгна кинжала, сетне удари с опакото на ръката си Оливър толкова силно, че другият вампир излетя от сцената и се стовари някъде в мрака на балната зала.

— Сам! — извика Майкъл. Сам вдигна Амели на ръце и скочи от сцената. Повечето от останалите го последваха. Майкъл сграбчи Ева и Шейн, а Клеър се обърна да тръгне след тях.

Исандре я спря.

— Не бързай толкова. — Гласът й вече не беше мъркащ; беше ръмжене, ниско и злобно. — Теб искам.

Клеър се озърна за оръжие. Спря се на една вилица, паднала от масата и я заби в ръката на Исандре. Вампирката изскимтя, изскубна вилицата, сключи ръка около гърлото на Клеър и я наведе назад над масата. Клеър не можеше да диша. Мяташе се и се извиваше под желязната хватка на Исандре, опитвайки се да се измъкне, но напразно.

Тя умираше.

Оливър се стовари върху Исандре с летящ скок. Хвърли я върху Бишъп и двамата полетяха към пода. Преди да се строполят, Оливър сграбчи Клеър за китката и я повлече към стъпалата, но тя не се движеше достатъчно бързо за него. Той я грабна в прегръдките си и светът около тях се размаза.

Вампирска скорост.

Писъците се превърнаха в далечен шум, Клеър чу трясък и вой на сирени, а сетне — нищо.

Странно бе да се чувства в безопасност в обятията на Оливър.

* * *

Когато Клеър се събуди, главата й беше в скута на Шейн, а той галеше косата й. Чу приглушено мърморене на гласове.

— Какво… — Гърлото я болеше. Болеше я много. И гласът й звучеше странно.

— Хей — усмихна й се Шейн. Не изглеждаше наред, тази усмивка. — Не говори. Ние сме у дома, залостили сме се отвсякъде. Всичко е наред.

Тя се съмняваше в това. Продължаваше да чува отвън воя на сирените на колите, профучаващи по улицата. Гласове в къщата, доста гласове. Опита се да седне, но Шейн я натисна обратно.

— Сам е горе с Амели, в стаята за отдих. — Така Шейн наричаше тайното леговище на Амели. — Градът е блокиран. За Бишъп изглежда работят доста хора. Има много изненади. Явно е бил доста зает да набира съмишленици.

"Кой е тук?", попита беззвучно момичето.

— Ами, за тази вечер имаме гости — отвърна той. — Не можаха да се приберат по домовете си, затова намериха убежище тук. Баща ти и майка ти също са в къщата…

И те наистина се появиха, като избутаха Шейн от нея. Майка й плачеше, докато милваше лицето на Клеър. Баща й се държеше по-стоически, но лицето му бе зачервено, а челюстите здраво стиснати.

— Как си, хлапе? — попита той.

— Добре — прошепна тя и посочи към тях.

— Ние сме добре, скъпа — увери я майка й и я целуна по челото. Все още бе облечена в дългата бяла рокля, но ангелските криле изглеждаха измачкани и изкривени. — Когато Оливър те доведе, си помислих… помислих си, че е твърде късно. Помислих…

Помислили са, че е мъртва. Клеър се почувства виновна, макар че всъщност припадъкът не беше по нейно желание.

— Добре съм — успя да отрони. Опита се да преглътне и откри, че това не е просто лоша идея; беше ужасна идея. Закашля се. От това я заболя още повече.

Пълна трагедия.

— Оливър? — прошепна девойката. Баща й кимна към някакво място зад дивана, където я бяха сложили да легне.

— На телефона е — обясни той. — Той е от тези, които поемат нещата в свои ръце, нали?

Светлините в къщата угаснаха и хората се разпищяха. Почти веднага светнаха фенерчета; Ева, Шейн и Майкъл винаги ги държаха подръка.

— Успокойте се — заговори Майкъл. — Всички да се успокоят. Къщата е сигурна.

Нищо не е сигурно, когато Бишъп е наоколо, искаше да му каже Клеър. Исандре и Франсоа вече бяха идвали тук и ако поискат, пак можеха да влязат. Унинието я налегна, плътно и тежко. Ако в къщата имаше призраци — различни от този, който беше някога Майкъл — тази вечер щяха да нахлуят с пълна сила, привлечени от страха и яростта.

— Хей — обади се Ева. Тя бе застанала до прозорците, гледащи към предната част на къщата и се взираше навън. — Там нещо гори.

По улицата мина с грохот пожарна кола, с включени сирени, следвана от ято полицейски коли. Натоварена нощ за градските служители, помисли си замаяно Клеър. Стана, въпреки опитите на майка й да я задържи легнала. Стаята се завъртя малко, после се успокои. Тя се присъедини към Ева до прозореца. Ева обви ръка около нея и я прегърна, без да откъсва поглед от пожара. Беше голям, може би през три пресечки. Пламъците се издигаха високо във въздуха.

— Как се чувстваш? — попита я Ева.

Клеър вдигна безмълвно палец и приятелката й се усмихна.

— Да, ти беше истинска героиня. Бях много горда с теб. Е, докато не те приклещиха яко.

Въпреки разраненото си гърло, Клеър се опита да изрази възмущението си.

— Хей!

— Окей, може вината да не е твоя. — Ева отново я прегърна. — Светена вода. Супер хрумване. Направо си бях впечатлена.

— Чия къща? — успя да прошепне двете думи Клеър. — Гори?

— Мисля, че е къщата на Мелвил. — Ева се наведе, за да

погледне от по-различен ъгъл. — Мамка му. Виждам и още. Това не е добре.

Майкъл дойде при тях.

— Това е част от плана на Бишъп — въздъхна. — Или поне така си мисля. Да създаде хаос. Да държи Амели в напрежение.

Клеър можеше да се обзаложи, че спирането на електрическия ток също е част от плана.

— Колко души са тук?

— В къщата ни? Около трийсетина. — Ева завъртя очи. — Половината от тях са вампири. Върхът, нали? След всичко това.

Клеър я зяпна слисано.

— Трийсет?

Ева кимна.

— Какво?

— Това ни прави добри мишени.

— Тя е права — подкрепи я Майкъл. — Трябва да сме нащрек.

Шейн се промъкна до Клеър. Той все още беше облечен в кожените панталони, но бе нахлузил мърлява стара тениска с лика на Мерилин Менсън, която май бе измъкнал от дъното на коша с дрехите за пране.

Не й пукаше. Тя се отпусна върху гърдите му, а той я обгърна с ръце и само за секунда всичко беше наред.

— Заек убиец — промълви Шейн нежно и я целуна. — Какъв е този костюм?

— На Арлекин — изграчи тя. — Миърнин… — Споменът за това, което бе сторил Миърнин, изплува в съзнанието й. Той бе предизвикал Бишъп. Беше оставил Амели да се оправя с последиците и бе избягал. Освен това бе изоставил там и нея, да умре.

— Онова ли беше Миърнин? Онзи шантавеняк? Клеър, как изобщо можеш да му вярваш? — Шейн обхвана лицето й с шепи. — Той те въвлече във всичко това, нали?

Не съвсем. Тя искаше да вярва на Миърнин. Тя искаше да вярва в онази мила, невинна душа, която от време на време бе зървала в него — ала сега съвсем не бе сигурна, че тази душа някога наистина е съществувала.

А дори и да я е имало, може би нейното лекарство я бе унищожило.

— Не можах… — опита се да произнесе думите Клеър, но й беше прекалено трудно, а очите на Шейн я гледаха толкова опрощаващо. Той я целуна и дори при тези обстоятелства, когато родителите й бяха в същата стая в къща, пълна с вампири, а половината Морганвил беше в опасност, тя си помисли, че би могла да остане тук, в обятията му, през цялата нощ, че и през

целия ден.

— Зная — продума той, долепил влажните си сладки устни до нейните. — Зная.

Не й бе трудно да повярва, че знае.

— Съжалявам, че се налага да ви прекъсна — обади се сухо Майкъл зад Клеър, — но мисля, че трябва да организираме малък патрул.

— Идеята не е лоша — кимна Шейн и отстъпи назад. — Особено, ако подпалват къщите, за да изкарат хората на улицата. Обзалагам се, че така е по-лесно да ги нападат един по един.

— Именно. — Майкъл му подаде железен лост. Шейн го завъртя и го пъхна под мишницата си. — Както каза Клеър, ние сме добра мишена, както и всички други къщи на Основателя. Аз ще отида отзад, а ти върви отпред.

— И аз мога да дежуря — предложи Клеър. Шейн и Майкъл я хванаха за ръцете от двете страни, отнесоха я обратно на дивана и най-безцеремонно я стовариха отгоре. — Хей! — възмути се момичето.

Шейн се обърна към родителите й.

— Погрижете се тя да остане тук.

— Ще се погрижим — кимна майка й и приседна до дъщеря си. — Честно, Клеър, какво си въобразяваш?

Там е много опасно!

Точно това си мислеше Клеър във връзка с Шейн.

Но съзнаваше, че в настоящото си състояние няма да им бъде много от полза. Поне не и за тази работа.

— Тоалетна — въздъхна тя и по този въпрос не можеше да има спор. Родителите й се спогледаха. Баща й сви рамене.

— Аз ще дойда с теб — предложи майка й.

— Мамо, достатъчно съм голяма, за да отида сама в тоалетната. — Гласът й укрепваше с всяка изминала минута; само се наложи няколко пъти доста да се измъчи, докато го накара да излезе от гърлото й. Макар че все още звучеше като заклета пушачка. Но пък дрезгавият тембър е секси, нали?

Майка й определено се съмняваше в твърдението й, че е „достатъчно голяма“, но остана на мястото си върху дивана. Двамата с баща й този път само свиха рамене. Клеър заобиколи група непознати — всички до един вампири със студени, подозрителни очи — и пое нагоре през стълбите.

Миранда седеше на площадката, обхванала с две ръце главата си на Медуза със стърчащите змии.

— Здравей — поздрави я Клеър и приклекна до нея. — Добре ли си?

Момичето кимна.

— Казах ти — рече. — Кръв. Огън. Всичко си отива.

— Можеш ли да видиш нещо за нас? За къщата? Миранда поклати глава.

— Твърде съм уморена. — Наистина звучеше така — почти вцепенена, заваляше думите. — Главата ме боли.

— Ела с мен — подкани я Клеър и изправи момичето на крака. — Разполагам с легло. Няма причина някой да не го използва.

Тя изчака Миранда да се пъхне под завивките и видя, че момичето заспа почти мигновено. После — както бе казала на баща си и майка си — посети банята. Там имаше опашка. След като свърши, се почувства свободна да обмисли други възможности.

Не им бе обещала да се върне.

Пътят, откъдето искаше да мине, бе блокиран от един от охранителите на Амели — всъщност онзи, който й бе кимнал при предишната й визита. Той нямаше чак такова каменно изражение, колкото останалите от служителите й, но определено беше страховит. Клеър вдигна глава към него, добре съзнаваща, че натъртеното място на шията й бе добило пурпурен оттенък.

— Може ли да се кача горе? — попита тя. Охранителят изглежда се замисли над молбата й за една дълга секунда, преди да й кимне и да се отмести настрани. После почука. Тайната врата се отвори, Клеър пристъпи вътре и я затвори зад гърба си.

В подножието на стълбата на пост стоеше друг охранител, който не беше толкова приятелски настроен, но след като проведе шепнешком разговор с някой, който пазеше горе, й позволи да се качи.

Горе бяха само Амели, легнала върху дивана сред замръзнал водопад от бяла коприна, Сам и Оливър.

Колът все още стърчеше от гърдите й, а очите й бяха отворени и празни.

Оливър се нахвърли върху Клеър в секундата, в която изкачи и последното стъпало.

— Върви си! — изсъска.

Тя едва не го направи, но Сам скочи припряно от мястото си.

— Не — рече той. — Тя си е заслужила правото. Тя бе първата, която застана до Амели, не ти. Не бях дори и аз.

Оливър явно се подразни, но отново съсредоточи вниманието си върху застиналото бледо лице на Амели. Дългите му пръсти притискаха слепоочията й с необичайна нежност. Той бе свалил костюма си на плашило, поне по-голямата част, но в косата му все още стърчаха няколко сламки, а върху кожата му се виждаха петна от грима.

Наведе се по-близо, взря се в отворените й очи и застина така. Секундите се нижеха, а Сам чакаше.

— Сега — прошепна Оливър.

Сам сграбчи кола и го дръпна с един силен замах. Тялото на Амели се издигна нагоре, тръпнещо в спазми, а устата й се отвори широко. Вампирските й зъби блеснаха, остри и смъртоносни на светлината.

Тя не пророни нито звук.

Сам имаше измъчен вид. Оливър шепнеше нещо, твърде тихо, за да го чуе Клеър, и бе навел главата си толкова близо до Амели, че почти докосваше нейната. Когато Сам се протегна към нея, Оливър вдигна глава и я поклати рязко. Сам застина.

— Поеми я — нареди Оливър и отдръпна ръцете си от главата й. Сам бързо зае мястото му. Оливър нави сивия си ръкав, пое дълбоко дъх и притисна горната част на ръката си до устата на Амели.

Клеър потръпна, когато Амели заби дълбоко зъбите си в оголената плът. Оливър остана неподвижен. Погледът на Сам се местеше между Амели и Оливър, търсейки нещо, което Клеър не разбираше съвсем, после той пусна Амели и сграбчи ръката на Оливър, за да го отдръпне от нея.

Оливър се олюля и се свлече на пода, закрил очи с двете си ръце. От отворените рани върху ръката му се стичаха капки кръв и капеха на пода. После струйката намаля и спря, когато раните се затвориха.

Амели примигна и извърна глава към Клеър. Приличаше на мъртва, само че се движеше; очите й все още бяха изцъклени, зениците се бяха разширили, а кожата й бе със зловещ синкавобял оттенък.

— Момичето — прошепна тя. — Трябва да си върви. Гладна съм.

Сам кимна и погледна над рамото си към Клеър.

— Върви и донеси малко кръв — нареди й. — Трябва да има в хладилника.

В този миг Клеър осъзна шокирано, че нямаше. Всички запаси на кръв бяха изчерпани.

* * *

— Мамка му! — изруга Шейн, докато двамата се взираха в отворения хладилник. Върху рафтовете имаше остатъци от чили,

малко спагети, хамбургер с телешко кюфте. Достатъчно за тях за два дни. Но далеч недостатъчно за къща, пълна с народ, дори и само за хората.

— И ти ли си мислиш същото, каквото и аз?

— Мисля си, че в къщата има около петнайсет вампири и нито капка кръв — отвърна Клеър. — Това ли е?

— Не, мислех си, че е свършил чипсът. Разбира се, че и аз мисля за това. — Шейн размести отново няколкото шишета с различни сосове — трето поредно безрезултатно търсене за някоя изплъзнала се от погледа му бутилка с кръв. — Казах ли мамка му?

— Повече от веднъж. Не трябва ли да се върнеш отвън?

— Размених си дежурството с един вампир. По-добре да се разхождат навън в мрака, отколкото около нас, нали? Освен това, колкото по-малко от тях са тук в момента…

— Толкова по-добре — довърши тя. — Съгласна съм. Но Сам каза, че Амели трябва да се храни, а това означава кръв. А и не е единствената. Какво ще кажеш за Центъра за даряване?

— Те не извършват доставки — поклати глава Шейн, сетне щракна с пръсти. — Чакай. Чакай малко. Да, правят.

— Какво?

Той се извъртя и взе телефона от поставката на стената, после го остави обратно. — Няма сигнал.

Клеър извади мобилния си телефон.

— Аз имам сигнал. — Подаде му го и наблюдаваше, докато набира номера. — На кого се обаждаш?

— На пица „Хът“.

— Тъпчо.

Той вдигна пръст, за да я накара да замълчи.

— Здрасти, Ричард. — Не Дик, отбеляза Клеър. Ситуацията изискваше по-официално обръщение. — Слушай, човече, тук, в Стъклената къща, имаме проблем.

Клеър можеше да възпроизведе отговора от другата страна почти дословно. А ти какво си мислиш, че имам аз, след като целият град е откачил?

— Свършили са ни запасите от кръв. Амели е ранена. Можеш да събереш две и две, човече. Малко доставка по домовете от най-добрата реколта на Морганвил ще ни се отрази добре.

Отговорът на Ричард явно не беше окуражаващ.

— Майтапиш се — рече Шейн със съвсем различен тон. Разтревожен. — Не се майтапиш. О, Боже! — Кратка пауза. — Да, човече, загрях. Окей. Погрижи се.

Това, помисли си Клеър, бе най-цивилизованият разговор, който Ричард и Шейн бяха водили. Беше почти приятелски.

Шейн щракна капачето на телефона и й го подаде, а изражението му бе образец на самообладание.

— Какво?

— Центърът за даряване е в пламъци. Какво ще кажеш за кръв на колела?

* * *

Точно петнайсет минути по-късно Кръвомобила спря пред къщата — блестящ, черен и зловещ. Ескортираха го полицейски коли, а полицаите, които заеха позиция от двете страни на улицата, носеха противокуршумни жилетки.

Клеър погледна часовника. Наближаваше четири сутринта — оставаха още няколко часа до изгрев-слънце, макар че заради светлината от огньовете трудно можеше да се каже дали е ден, или нощ. Пожарникарите в Морганвил не достигаха. Серийните подпалвачи, наети от Бишъп, явно си вършеха добре работата.

Клеър се чудеше какво прави Бишъп. Всъщност не бе нужно да върши каквото и да е. Морганвил се разпадаше заради саботажа на комуникациите, опожаряването на Центъра за даряване и — както бе дочула от някого — болницата. При все това университетът изглежда не бе пострадал. В студентското градче имаше запаси от кръв, но щеше да бъде трудно да се стигне до там в целия този хаос.

Майкъл излезе, за да посрещне вампира, който шофираше Кръвомобила. Върна се, клатейки глава.

— Нищо не е останало — оповести мрачно. — Той вече бил оставил събраната дажба от деня в Центъра за даряване. Не разполага с никакви запаси. Чул, че и доставките в болницата са били саботирани.

— Освен ако не тръгнем от врата на врата да събираме бутилки и найлонови торбички, не разполагаме с нищо — обади се смръщената вампирка, която баща й придружаваше на празненството. — Казах на Съвета на старейшините, че трябва да разполагаме с повече резервни количества.

— А запасите в университета?

— Ще стигнат за два дни — отвърна шофьорът на Кръвомобила. — Не се сещам за нищо друго.

— А аз, да — заяви Клеър и преглътна болезнено, когато всички насочиха погледи към нея. — Но трябва да получа разрешение от Амели, за да ви заведа там.

— Амели не е в състояние да разрешава каквото и да било. Какво ще кажеш за Оливър?

Клеър поклати глава.

— Трябва да е Амели. Съжалявам.

Шофьорът на Кръвомобила изглеждаше уморен и много притеснен. Потърка носа си.

— Добре — предаде се той. — Но преди Амели да даде съгласието си, трябва да се нахрани. А аз се нуждая от донори.

Ева, която до този момент бе необичайно тиха, пристъпи напред.

— Аз ще го направя — рече.

— Аз също. — Това беше Моника Морел. Тя смъкна тежката си перука на Мария Антоанета и я пусна на земята. Клеър си спомни какво й бе казал Ричард, че кметът се надява да върне костюма, и едва не се засмя. Дотук с плановете му. — Джина! Дженифър! Елате тук!

И доведете колкото се може повече хора!

Моника, властна като истинската френска кралица, този път както никога досега, използваше вродената си способност да заплашва и заповядва за една наистина добра кауза. След десет минути вече се бе подредила опашка от донори и четирите кушетки в Кръвомобила, оборудвани за вземане на кръв, работеха.

Клеър се върна незабелязано в къщата. Всички вампири се бяха скупчили край прозорците и наблюдаваха какво става, а повечето от хората бяха навън и даряваха кръв.

Тя застана с лице пред празната стена до масата в дневната. Трябва да го направя бързо.

Стената се разтопи в мъгла и тя прекрачи. Изчезна почти преди порталът да се отвори.

Пристъпи в затвора, пъхна ръка под туниката на Арлекин и извади кръста с острия връх, който й бе дал Миърнин. Използвай го само при самозащита.

И тя бе готова да го направи.

Килията на Миърнин беше празна, а телевизорът беше включен и предаваха някаква игра. Клеър провери хладилника на затвора. Вътре имаше достатъчно запаси от кръв и можеше да ги занесе там, където се нуждаеха от тях.

Миърнин можеше да е навсякъде.

Не, поправи се момичето. Миърнин можеше да бъде само на около двайсет места в Морганвил, поне ако използваше порталите.

Тя се върна при стената с портала и се концентрира, образувайки подвижна червейна дупка към лабораторията и влезе

през нея.

И той беше там.

Работеше трескаво и всички свещи и лампи в помещението горяха с пълна сила. Дори не се бе спрял да се преоблече, въпреки че бе изгубил някъде конусообразната шапка. Докато Клеър го наблюдаваше, той доближи прекалено много един от дългите бели ръкави на туниката си до една свещ и платът пламна.

— По дяволите! — изруга, откъсна ръкава, запрати го на земята и стъпка пламъците. Раздразнен, свали цялата издута туника и също я захвърли.

Вдигна глава, полугол, с див поглед и съзря Клеър да го наблюдава.

За секунда и двамата останаха неподвижни, после Миърнин рече:

— Не е това, което си мислиш.

Клеър се отдръпна от вратата. Затвори я и заключи катинара.

— Ако не си искал някой да влезе след теб, е трябвало да заключиш.

— Нямам време за това, нито пък ти. Сега, искаш ли да ми помогнеш или…

— Помощта ми за теб приключи! — избухна Клеър. Гласът й се пречупи като разбито стъкло и яростта й рукна като поток. — Ти избяга! Остави всички ни да умрем!

Миърнин трепна. Погледна надолу към това, което правеше върху лабораторната маса и тя видя, че е приготвил няколко стъкълца.

— Имах причини — отвърна той. — Това е дълга игра, Клеър. Амели разбира.

— Амели беше прободена с кол в сърцето.

Главата му се надигна бавно.

— Какво?

— Бишъп поиска нейния дар, Джейсън. Джейсън я прободе.

— Не. — Беше едва доловим звук. Миърнин затвори очи. — Не, това не може да бъде. Тя знаеше — аз й казах…

— Ти я остави да умре!

Краката му омекнаха. Той се свлече на колене и зарови лице в шепи, безмълвен в мъката си.

Клеър стисна кръста, който държеше и се приближи към него. Той не помръдна.

— Тя жива ли е? — попита.

— Не зная. Може би.

Вампирът кимна.

— Тогава вината е моя. Това не е трябвало да се случва.

— А останалото е трябвало?

— Дълга игра — прошепна Миърнин. — Ти не разбираш.

Имаше позната дъска за шах, поставена в ъгъла, където обикновено Миърнин четеше. Играта бе спряна по средата на атака. Клеър се втренчи в нея и за секунда сякаш мярна призрака на Амели да седи срещу Миърнин и да мести онези фигури с белите си студени пръсти.

— Тя е знаела — промълви момичето. — Тя ти е помогнала. Нали?

Миърнин се изправи и Клеър вдигна кръста помежду им. Вампирът дори не го погледна. Тя го приближи. Може би не беше достатъчно близо?

Миърнин сключи ръце върху нейните и взе кръста. Задържа го върху отворената си длан.

Никакво цвъртене на изгоряла кожа. Изобщо никаква реакция.

— Кръстовете не действат — каза той. — Всички се преструваме, че действат, но не е така.

Ченето й увисна.

— Защо? — Страхотно. Както винаги, последните й думи щяха да бъдат въпроси.

— Очевидно, за да се попречи на хората да се насочат към неща, които наистина ще ни наранят. — Миърнин повдигна вежди, но тъмните очи под тях бяха предпазливи и тъжни. — Клеър, аз не трябваше да оставам. Трябваше да отвлека вниманието, да взема пробата и да си тръгна.

— Проба?

Той посочи към лабораторната маса и това, което правеше. Клеър зърна блясъка на сребърния нож, който той бе взел със себе си на празненството — сега вече чист, без следа от кръв.

Но кръв имаше върху редицата стъкълца, подредени прилежно и обработени.

— Кръвта на Бишъп?

Миърнин кимна.

— Ние никога не сме имали възможност да вземем кръвна проба от някой вампир извън Морганвил. Доколкото знаехме, нямаше вампири извън Морганвил. Погледни.

Клеър не му вярваше. Той отстъпи назад, доста назад, и посочи микроскопа с извинително кимване.

— Имаш ли нещо против, ако държа това? — попита тя и взе ножа.

— Стига да не го насочваш към мен — отвърна той.

Тежестта на оръжието малко успокои паниката и уталожи страха й, но все пак й бяха нужни няколко опита, докато успее да погледне за достатъчно дълго време през окуляра на микроскопа

и да се фокусира, вместо да следи всяко негово движение.

Когато го стори, тутакси видя разликата.

Кръвните клетки на Бишъп бяха — за вампир — здрави.

Девойката отстъпи назад и прикова поглед в Миърнин.

— Той не е заразен.

— Става дори по-хубаво — рече Миърнин и кимна към редиците стъкълца. — Провери номер осем.

Тя смени стъкълцето с това в микроскопа и пак погледна.

— Не виждам разлика.

— Точно така — кимна доволно той. — Това е моята кръв, смесена с тази на Бишъп. Сега провери номер седем — само моята кръв.

Беше кошмар. Клеър никога преди не бе виждала нещо по-лошо. Каквото и въздействие да имаше серумът върху Миърнин, едно бе ясно — той го унищожаваше.

Тя отново провери стъкло номер осем.

После номер седем.

— Той е лекарството — промълви момичето.

— Сега разбираш защо бях готов да рискувам всичко и всички, за да се уверя.

* * *

След един час състоянието на Миърнин отново се влоши — след повече време, отколкото би му дала Клеър, имайки предвид видяната му кръвна проба. Когато започна да се уморява и да заваля думите, тя отключи вратата на затвора и го заведе обратно в килията му.

— По дяволите — въздъхна, припомняйки си строшения катинар. — Трябва да те преместим.

Това отне известно време, въпреки че тя взе само това, което Миърнин посочваше като крайно необходимо — дрехи, одеяла, килима, книгите му. Когато всичко бе струпано в съседната килия, а старият мръсен нар заменен с чисто легло, Миърнин се бе свил на топка в единия ъгъл на помещението и се люлееше бавно напред–назад.

Тя се приближи колкото се може по-внимателно към него.

— Всичко е готово. Ела. Ще ти донеса нещо за ядене.

Миърнин вдигна глава, но тя не бе сигурна дали я бе разбрал, докато не се изправи с мъка на крака и не й махна с трепереща ръка да се отстрани от пътя му.

Той затвори вратата на килията, провери ключалката и чак тогава се отпусна върху леглото.

— Амели — пророни. — Погрижи се за Амели.

— Ще го направя — обеща Клеър. Подаде му найлоново пликче с кръв, този път не го хвърли. — Съжалявам. Аз не разбирах.

Кимането му бе по-скоро конвулсивно потрепване. Погледът му бе привлечен от кръвта, но той се насили да го насочи към лицето й.

— Дълга игра — рече. — Използвай това, което Бишъп иска. Остави го да си мисли, че побеждава. Печели време. Доведи лекар.

— Доктор Милс?

— Нуждая се от помощ.

— Ще се опитам някак си да го доведа тук. — Клеър не искаше да оставя Миърнин, но той беше прав. Трябваше да се свършат много неща. — Нали ще си добре?

Усмивката му отново беше крива, но красива.

— Да — каза тихо. — Благодаря ти за доверието. Благодаря, че ми повярва.

Всъщност отначало не вярваше. Но вече да.

Когато се обърна, го чу да шепне:

— Толкова съжалявам, дете. Толкова съжалявам, че те оставих.

Тя се престори, че не е чула.

13

Сега порталите бяха по-объркани, защото силата вилнееше из Морганвил. Повечето места тънеха в пълен мрак и колкото и настойчиво да се концентрираше Клеър, не можеше да извика в съзнанието си образите на три места.

Което означаваше, предположи тя, че те повече не съществуват.

Съсредоточи се върху обстановката в Стъклената къща, но отново срещна мрак. При все това чуваше хора да си говорят и зърна светлина на горящи свещи. Лицето на Ева се освети от пламъка.

У дома.

Тъкмо се канеше да пристъпи, когато нещо я удари отзад, тихо и тежко. Докато политаше напред, крещейки, Клеър изгуби контрол върху портала. Чу Миърнин да вика зад нея:

— Клеър? Клеър? Какво не е наред?

Тя помисли, че е някой от останалите затворници, докато не усети една ръка да се заравя дълбоко в косата ѝ и нечии устни да докосват шията ѝ.

Чу подигравателния смях на Бишъп.

— Благодаря ти — рече той. — Задето ме отведе при моя глупак.

Изхвърли я през портала.

Момичето падна върху пода от другата страна и се претърколи. После пролази, надигна се и се хвърли върху стената. Тя не се отвори. Клеър заудря с юмруци по нея.

Нищо.

Извърна се, защото нямаше усещането, че си е у дома. Мрак и плътна тишина.

— Ало? — Никакъв отговор. — Шейн? Мамо?

Не се намираше в Стъклената къща. Когато я метна през портала, Бишъп я бе отклонил от набелязаната посока и сега тя нямаше представа къде се намира.

Почти разплакана, Клеър пристъпи пипнешком в стаята. Пръстите ѝ докоснаха мек плат и тя побърза да ги отдръпне. Завеса, помисли си нещастната девойка. Отдръпна я и зърна някакъв отблясък през прозореца.

Оранжева светлина.

Клеър дръпна настрани завесата на прозореца и погледна навън към Морганвил, обхванат от пламъци. Имаше достатъчно светлина, за да огледа стаята, в която стоеше. По форма беше същата като дневната в Стъклената къща… значи бе една от

тринайсетте къщи. Но коя? Не беше на старата госпожа Дей; тя бе влизала в нея и вътре бе претъпкано с мебели. Тази беше пълна с кутии…

Погледът на Клеър попадна върху познат диван. Тя се приближи и плъзна ръка по меката извивка на страничната облегалка. Близо до мястото, където се съединяваше с гърба, имаше по-корав участък, където преди две години бе разляла сода и Дамаската така и не можа да се почисти докрай от лепкавата течност.

Върху ъглите на някои от кутиите имаше етикет с надпис: „КЛЕЪР“.

Тя се намираше в къщата на родителите си.

Клеър си представи мислено разположението ѝ. Къщата се намираше на северозапад, така че ако отиде в спалнята си, би трябвало да ѝ се открие гледка право към Стъклената къща. Не беше сигурна какво ще спечели с това, освен може би да ѝ хрумне по-добра идея какви са шансовете ѝ да се прибере у дома.

Но имаше нужда да види Стъклената къща. Да се увери, че приятелите и семейството ѝ са добре.

В тази посока имаше една горяща къща, но това бе същата, която бе пламнала по-рано. Къщата на Мелвил. Клеър не можеше да види нищо отвъд буйния огън, освен слабо осветени прозорци.

Значи те все още са в безопасност, успокои се момичето.

Към пожара се носеше полицейска кола с проблясващи светлини и Клеър се плесна ядно по челото.

— Тъпачка — промърмори. Нямаше джобове и затова бе пъхнала телефона си под шапката.

Благодарение на еластичните връзки, глупавото малко матадорско кепе все още се крепеше върху главата ѝ.

Клеър изпусна дълбока въздишка на облекчение, когато изрови телефона от разпорения отвор в подплатата и набра номера на Ричард Морел.

— Нужен ми е превоз.

* * *

Ричард не бе преполовил гневната си тирада по мобилния телефон, че не ѝ е личен таксиметров шофьор и колко важна е работата на полицая в подобен момент, за да се поддържа реда и поне донякъде нормалното функциониране на градските служби, когато гумите на патрулната му кола изсвистяха до тротоара

отвън. Клеър изприпка надолу по стъпалата на къщата на родителите си и се спусна към вратата на колата, която той тъкмо отваряше.

Тя се пъхна вътре, затръшна вратата и я заключи. Ричард я огледа от горе до долу. Самият той не приличаше на безупречния полицай, винаги спретнат и лъснат; беше покрит със сажди от дима, уморен и рошав, със смачкани дрехи, но беше най-прекрасното нещо, което някога бе виждала.

— На какво, по дяволите, си се направила? — попита той.

— На Арлекин.

— Не е ли по-скоро Батман злодея?

— Мислех, че бързаш.

Ричард натисна докрай педала на газта и гумите на колата изсвириха пронизително, когато потеглиха.

— Закопчай се — нареди полицаят разсеяно. Клеър закопча предпазния колан. — И така. Приятна ли беше вечерта ти?

— Супер — отвърна тя. — А твоята?

— Фантастична. — Той извъртя рязко кормилото и едва не преобърна колата, докато вземаше десен завой. — В момента двама от приятелчетата вампири на Амели се намират в електрическата подстанция и не дават да се пусне тока. А други трима ни накараха да стоим и да гледаме безучастно, докато Центъра за даряване изгаряше в пламъците. Имаш ли някаква представа какво става?

— Дълга игра — промърмори Клеър. Той й хвърли кос поглед. — Не, всъщност не, нямам представа. Но в шаха подлъгваш противника си да направи грешен ход.

— Шах — изпухтя с отвращение Ричард. — Аз говоря за човешки живот. Хлапе, започваш да ме плашиш.

— И аз самата се плаша от себе си — призна Клеър. Не се чувстваше като хлапе. Струваше й се, че е на милион години и много уморена. — Просто ме закарай у дома.

Защото трябваше да съобщи на Амели, че току-що бе оставила Миърнин сам, на милостта на Бишъп.

* * *

Амели седеше в едно кресло, когато Клеър пристигна, придружавана от Ричард Морел.

Полицаят тутакси бе нападнат от сестра си и баща си, които се хвърлиха да го прегръщат и да настояват за информация.

Амели не изглеждаше добре, но поне беше жива.

Или нещо подобно.

Клеър не изпитваше никаква симпатия към нея.

— Миърнин — заговори момичето. — Ти го използва.

Сам, който седеше върху облегалката на креслото на Амели, се намръщи.

— Недей. Тя е много уморена.

— Да, ами, всички имаме проблеми. — Клеър се отърси и от ръката на Майкъл. — Кръвта на Бишъп е лекарството. Двамата с Миърнин сте били прави.

Изражението на Амели не се промени. Изглеждаше студена, далечна, недостижима.

Изведнъж Клеър се изпълни с дивото желание да я нарани. Много лошо.

И го направи.

— Бишъп е там — изтърси тя. — Миърнин е в ръцете му.

Очите на Амели се впиха в нейните и изведнъж Клеър усети как цялата ярост я напуска.

— Зная — проговори Амели. — Усещам го. Ние знаехме, че е рисковано да използваме Миърнин като примамка, но нещо трябваше да се направи.

— Не можеш да го оставиш там. Не можеш.

Амели въздъхна.

— Не — съгласи се. — Не мога. Все още се нуждая от Миърнин, при това много. Твърде рано е да го пожертвам заради играта.

Клеър преглътна с усилие.

— Ние изобщо означаваме ли нещо за теб? Някой от нас?

Амели огледа стаята. Погледът й се плъзна по хората, които имаха увити еластични превръзки над лактите си — знак, че бяха дали кръв, за да я спасят. По вампири, всички очакващи нейните заповеди.

— Вие означавате всичко за мен — каза тя. — Оцеляването на моите хора и твоите, това е всичко, което някога съм искала, Клеър. Заради това дойдох тук. Това е всичко, заради което работих. — Очите й добиха ледено изражение и старата Амели се завърна. — Бих пожертвала Миърнин заради това. Оливър. Сам. Дори себе си. Но това не е достатъчно.

Всички в стаята притихнаха. Шейн се приближи до Клеър. Усещаше, че Ева и Майкъл са зад гърба й.

Но Амели се взираше право в нея.

— А ти какво ще пожертваш, Клеър? — попита вампирката. — За да победиш?

— Това не е игра — отвърна девойката.

Амели наклони глава.

— Вярно е. Това е война. И сега трябва да се борим за живота на всички ни.

Клеър преплете ръце с тези на приятелите си.

— Тогава ни кажи какво да правим.

Амели остана мълчалива за миг, после се изправи. Клеър си помисли, че само онези, които я познаваха, истински я познаваха, знаеха какво й струва.

Тя извиси глас, за да достигне до всяко кътче на стаята.

— Трябва да разделим силите си. Не бива да губим къщите на Основателя, Кръвомобила, университета и „Комън Граундс“. Ние ще ги удържим. На онези, които са последвали Бишъп, е бил обещан свободен лов. Онези от нас, които са достатъчно силни, ще им забранят това право. Онези, които са плячка, ще бъдат въоръжени, за да се защитават. Това не подлежи на обсъждане. Всички човешки същества трябва да бъдат въоръжени и обучени как да пронизват вампири.

— От това няма връщане назад — обади се Оливър. Гласът му бе безразличен. Изражението му обаче не беше. — Даваш им твърде много.

— Давам им равноправие — заяви Амели. — Точно сега ли искаш да спориш с мен?

Оливър, след една спираща сърцето секунда, поклати глава.

— Тогава вървете — нареди Амели. — Оливър, Ева, отидете в „Комън Граундс“ и го защитавайте. Сам, избери защитници за всяка от къщите на Основателя. Поне по двама вампири и двама човеци на къща. Майкъл, Ричард — вие вървете в университета. Ще се обадя на ректора. Ще разполагате с всичко, което ви е нужно.

Погледът й се спря върху Клеър.

— Ти трябва да останеш с мен. Ние ще вземем Миърнин.

— Бишъп е там — напомни й Клеър.

— Много добре зная. Ще се подготвим и ще вземем предпазни мерки.

Шейн се прокашля.

— Няма да ходите никъде без мен.

— Боя се, че се налага — поклати глава Амели. — За теб имам много специална задача, Шейн Колинс.

— Няма да ми хареса, нали?

Вампирката се усмихна.

— Явно, че няма — промърмори Шейн под нос.

— Ти ще отговаряш за Кръвомобила — обяви Амели. — И за още нещо.

Амели бръкна в джоба на обсипаната си с кристали одежда и

извади малка книга в кожена подвързия.

Изглеждаше много, много позната. Това бе книгата, заради която преди се бяха забъркали в такива беди — книгата, която искаше Бишъп.

— Ти ще отговаряш за това — каза Амели и му я подаде.

Той я пое и докато го правеше, Клеър осъзна какво бе направила Амели.

Току-що бе направила от Шейн примамка.

notes

1

Сосовете „грейви“ са характерни за английската кухня, с тях се гарнират различни печени меса. Обикновено към яйцата се приготвя лучен сос. — Бел.прев.

2

Една американска пинта е 0,47 литра, английската е 0,56 литра. — Бел.прев.

3

Скъпа моя (фр.) — Бел.прев.

4

Непреводима игра на думи: swear на англ. означава кълна се, заклевам се; но също и ругая, псувам. — Бел.прев.